

รายงานผลการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับ
ผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรแก้ว ใจงาม
ดร.จิตชิน จิตสุขพงษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุดารัตน์ เจตน์ปัญจภาค
อาจารย์กนกวรรณ กุลสุทธิ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

งานวิจัยเล่มนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
ประจำปีงบประมาณ 2562
สำนักการศึกษามีสิทธิ์ในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

รายงานผลการวิจัย
เรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับ
ผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรแก้ว ใจงาม
ดร.จิตชิน จิตสุขพงษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุดารัตน์ เจตน์ปัญจภาค
อาจารย์กนกวรรณ กุลสุทธิ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

งานวิจัยเล่มนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร
ประจำปีงบประมาณ 2562
สำนักงานศึกษามีสิทธิ์ในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

หัวข้อวิจัย	การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร
ผู้ดำเนินการวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรแก้ว ใจงาม อาจารย์ ดร. จิตชิน จิตสุขพงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุดารัตน์ เจตนปัญญาภัค อาจารย์กนกวรรณ กุลสุทธิ
หน่วยงาน	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
ปี พ.ศ.	2562

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 12 คน 2) ผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนประถมศึกษา ที่มีพัฒนาการผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ในปีการศึกษา 2561 สูงขึ้น จำนวน 10 คน 3) ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนประถมศึกษา ที่มีพัฒนาการผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ในปีการศึกษา 2561 สูงขึ้น จำนวน 10 คน 4) ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สำหรับบริการสังเกตการณ์เรียนการสอนในชั้นเรียน 8 คน และ 5) ครูผู้สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำปีการศึกษา 2562 จำนวน 350 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น และวิธีการสุ่มแบบง่าย คณะผู้วิจัยใช้วิธีวิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกการสนทนากลุ่มย่อย แบบบันทึกการสัมภาษณ์ แบบสังเกตการสอน และแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ ในที่นี้แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .988 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบทีและการวิเคราะห์ความแปรปรวน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการสังเคราะห์และนำเสนอโดยการบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย มีดังนี้

1. ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ มีคุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00) รองลงมา ได้แก่ คุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00) ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 5 - 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 28 มีจำนวนชั่วโมงสอน/สัปดาห์ 16 - 20 ชั่วโมง จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 50.86 ต้องทำการสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 51.14 ไม่ต้องสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 48.86 และต้องทำหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน จำนวน 309 คน คิดเป็นร้อยละ 88.29
2. ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่เคยอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ (ร้อยละ 72.86) เคยเข้า

รับการอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.00 และเข้ารับการอบรมการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centred approach) จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 24.97

3. เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนนิยมใช้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับค่อนข้างมาก เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ย 3 อันดับแรก ได้แก่ การสอนโดยเน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .87) จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03) และนำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .84)
4. ครูส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยตัวแปรที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าน้ำหนักขององค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .563 - .768 มีค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 19.282 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 64.273 ของความแปรปรวนทั้งหมด 13 ตัวแปร สะท้อนให้เห็นถึงการที่ครูใช้วิธีการสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ ที่ต้องการในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเองและนักเรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่
5. เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้ในชั้นเรียน คือ เน้นการปฏิบัติต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนที่เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามเป้าหมายวัตถุประสงค์หรือมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของสถานศึกษา
6. เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ครูสอนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ใช้ คือ เน้นการท่องจำคำศัพท์ การเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มุ่งทบทวนและเน้นการติวทำข้อสอบโอเน็ตในปีที่ผ่านมา อย่างต่อเนื่องทั้งในและนอกเวลาเรียน รวมทั้งในวันหยุดสุดสัปดาห์ เช่น ในวันเสาร์ เป็นต้น

Research Title	Development of English – Language Teaching techniques to Improve Prathomsuksa 6 Student’English Language Ordinary National Education Test (O-NET) Results in Bangkok Metropolitan Primary Education Schools
Researchers	Assistant Professor Dr. Chatkaew Jai-ngam Dr. Jitchin Jitsookpong Assistant Professor Sudarat Jetpanjapak Ajarn Kanokwan Kunlasut
Organization	Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Dusit University
Year	2019

The purposes of this study was to study the methods the English teachers in Prathom 6 Level in primary schools in Bangkok, used for their instructional management, and to investigate the way to develop the techniques for English-language instructional management, to improve the test result of English in the Ordinary National Educational Test (O-NET) among Prathom 6 pupils in primary schools in Bangkok. The samples comprised 1) 12 experts in English-language Teaching, 2) 10 administrators from the primary schools with the O-NET improved results in 2018, 3) 10 English-language teachers in Prathom 6 at the primary schools with the O-NET improved result in 2018, 4) 8 English-language teachers for class observations, and 5) 350 teachers in Prathom 6 Level in the Academic Year 2019. The simple random sampling and stratified random sampling were the techniques used to chose all the samples listed above. The researchers used the mixed methods to collect the data, with the help of the following research instruments: focus-group record forms; interview forms; teaching performance observation records; and 6-level scale questionnaires with the overall value of reliability at the rate of .988. The statistics employed to analyze quantitative data were frequency, percentage, mean and standard deviation. The statistics used for analysis of survey components and hypotheses were t-test and ANOVA. The qualitative data were synthesized and presented with the descriptive information.

The research revealed the following findings:

1. 217 (62.00%) English-language teachers in Prathom 6 Level in primary schools in Bangkok gained Bachelor’s Degrees in English. The second largest number of teachers, namely 133 (38.00%), received Master’s Degrees in English. Most of them (28%) got 5-10 years of experiences in teaching English. 178 (50.86%) teachers were responsible for 16-20 hours a week of teaching English. 179 (51.14%) were assigned to teach other subjects besides English while 171 (48.86%) were not assigned to teach other subjects. 309 (88.29%) were assigned to perform other duties besides their classroom teaching.
2. Most of English-language teachers in Prathom 6 Level, at the rate of 72.86%, were previously trained about the application of the learning standards and indicators in the Basic Education Core Curriculum with instructional management. 28.00% were once trained about the use

ผลงานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2562
และสำนักงานศึกษามีสิทธิในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป

of O-NET data to improve their pupils' learning achievement. 231 (24.97%) were formerly trained about the child-centered approach.

3. The English-language teachers used various techniques to improve their pupils' learning achievement in Prathom 6 Level in primary schools in Bangkok, in the nearly high level. Most techniques were used to teach the learners to repeat and memorize meaningful vocabulary, with the rates of average and standard deviation at 4.51 and 0.87, followed by the ones used for the continuous O-NET tutorials in advance and for the application of 4 strands of English-language learning in the Basic Education Core Curriculum with their instructional management, with the rates of average and standard deviation at 4.51 and 1.03 and the rates of average and standard deviation at 4.38 and 0.87, respectively.
4. Most teachers used the techniques underlying the child-centered approach, with the factors gained from the analysis of factor loading values of 0.563 – 0.768, with the Eigen Value of 19.282 and ANOVA Value of 64.273% for all of the 13 factors. This reflected the teachers' application of important methods to develop the learners' qualities and skills as required in the 21st century, which focused on the learners, their self-study, the study aligned with their ability and need, and their full potential development.
5. The technique the English-language teachers in Prathom 6 Level used emphasized different kinds of practice, to promote the learners to efficiently learn, regarding the learning goals and objectives or learning standards and the indicators specified in each school curriculum
6. The techniques used by the English-language teachers in Prathom 6 level, to improve the learners' English proficiency, were the ones focusing on vocabulary memorization, learning of English grammar and language structures, revision and continuous tutorials of previous O-NETs, both in and outside the classroom as well as on weekends.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบ การศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร คณะผู้วิจัย ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ และครูระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครทุกท่านที่ กรุณาสละเวลาเข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อคณะผู้วิจัยได้ศึกษาการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาสละเวลาเข้าร่วมสนทนากลุ่ม คณะผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาจากการ สนทนากลุ่มของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ชื่อและนิยามศัพท์ที่เหมาะสมขององค์ประกอบ

ขอขอบคุณครูระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครทุกท่านที่กรุณาสละเวลาตอบ แบบสอบถามในการวิจัย

ท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ รวมถึงเจ้าของผลงานเอกสาร ตำรา งานวิจัย และบทความที่ผู้วิจัยได้ใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการทำงานวิจัยครั้งนี้

คณะผู้วิจัย

2562

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ
กิตติกรรมประกาศ
สารบัญ
สารบัญตาราง
บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
- คำถามการวิจัย	9
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย	9
- กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
- ขอบเขตการวิจัย	10
- นิยามศัพท์เฉพาะ	11
- ประโยชน์ที่ได้รับ	12

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
- การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21	13
- ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	14
- แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	17
- บทบาทผู้สอนในศตวรรษที่ 21	19
- เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	20
- การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ	22
- การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ	23
- การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	24
- การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	26
- การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์	27
- การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง	28
- วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ	37
- การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน	37
- การเรียนรู้แบบโครงงาน	38
- การเรียนรู้แบบร่วมมือ	39
- การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	39
- การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ	40
- การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	42

สารบัญ (ต่อ)

	- หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	42
	- สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	43
	- แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้น ทักษะการสื่อสาร	43
	- แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	45
	- การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	47
	- การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	53
	- การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Assessment)	54
	- การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Assessment)	60
	- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของไทย	62
	- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ	68
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย	73
	- การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	73
	- การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	74
	- การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	75
บทที่ 4	ผลการวิจัย	77
	- ส่วนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร	77
	- ส่วนที่ 2 การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร	87
	- ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการ เรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จากการใช้ วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ(Exploratory Factor Analysis)	89
	- ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบของเทคนิคการจัดการเรียนรู้ เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร ในการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงสำรวจ(Exploratory Factor Analysis)	91

สารบัญ (ต่อ)

	- ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ อายุ และ ประสบการณ์สอน	94
บทที่ 5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	104
	- สรุปผลการวิจัย	104
	บรรณานุกรม	114
	ภาคผนวก	139
	- ภาคผนวก ก	140
	- ภาคผนวก ข	144
	ประวัติผู้วิจัย	149

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านเพศ	77
4.2	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านอายุ	78
4.3.1	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา	78
4.3.2	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนห้องเรียน	79
4.4	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านคุณวุฒิทางการศึกษา	79
4.5	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ	79
4.6	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนชั่วโมงสอน/สัปดาห์	80
4.7	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ	80
4.8	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านรายวิชาอื่นที่ทำการสอน	81
4.9.1	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน	82
4.9.2	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านหน้าที่นอกเหนืองานสอน	82
4.10.1	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ	83

ตารางที่		หน้า
4.10.2	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ	84
4.11.1	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน	84
4.11.2	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน	84
4.12	แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการเข้ารับการอบรมอื่น ๆ	85
4.13	การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร	87
4.14	การวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร	89
4.15	ค่าไอเกน (Eigen values) ร้อยละของความแปรปรวน (% of variance) และร้อยละสะสมของความแปรปรวน (Cumulative %) ของแต่ละองค์ประกอบ	91
4.16	องค์ประกอบที่ 1	92
4.17	องค์ประกอบที่ 2	93
4.18	องค์ประกอบที่ 3	94
4.19	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ	95
4.20	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ	96
4.21	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ	96
4.22	ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตาม อายุ	97
4.23	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ	97
4.24	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ	98

ตารางที่		หน้า
4.25	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์สอน	98
4.26	ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน	99
4.27	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์สอน	99
4.28	ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน	100
4.29	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์สอน	100
4.30	ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน	101
4.31	การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประสบการณ์สอน	101
4.32	ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน	102

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมในปัจจุบันกำลังหมุนเปลี่ยนจากสังคมโลกยุคเศรษฐกิจที่ใช้ข้อมูลสารสนเทศเป็นฐาน (The global, information-based economy) ซึ่งผู้คนสามารถแสวงหาแหล่งงานได้อย่างหลากหลาย กว้างขวางโดยไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่แต่ภายในประเทศของตนเอง เช่น ในกลุ่มประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป (Rip; Kemp; and Kemp, 1998) ไปสู่สังคมโลกยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ (The knowledge-based economy) ที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์การเคลื่อนย้ายคน เงิน เทคโนโลยี ข้อมูล ข่าวสาร และความรู้อย่างเสรี ทำให้การเรียนรู้ ความรู้ และนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา เมื่อสภาพสังคมโลกเปลี่ยนแปลง และมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการด้านต่าง ๆ ตามกระแสของโลกยุคโลกาภิวัตน์เกิดขึ้นอย่างมากมายมหาศาล จึงทำให้การจัดการศึกษาของชาติไทยได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทั้งนี้ เพราะการศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของคนไทยให้เป็นคนดี มีสติปัญญา ความรู้ มีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ ให้เป็นผู้ที่มีศักยภาพ และพร้อมต่อการทำงานที่จะเป็นผู้ให้ความร่วมมือหรือแข่งขันในการแสวงหาโอกาสในการทำงานได้อย่างสง่างามบนเวทีโลก ด้วยเหตุผลดังกล่าว การเปลี่ยนผ่านทางการศึกษาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากแต่รัฐจะต้องส่งเสริมและสร้างสภาพการณ์ต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาการคุณภาพ และประสิทธิภาพ รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถของประชากรในประเทศ โดยยึดหลักการมีส่วนร่วมของสังคมทุกภาคส่วนในการกำหนด และตัดสินใจในกิจกรรมสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และชุมชน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560)

ในที่นี้ เพื่อให้สามารถก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา ประเทศไทยได้ปฏิรูปการศึกษาอย่างเป็นทางการเมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 โดยได้ระบุค่านิยมของคำว่า “การศึกษา” ไว้ในมาตรา 4 ว่า

“...การศึกษา หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต...” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 2)

ภายใต้คำจำกัดความดังกล่าว พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งถือเป็นกฎหมายทางการศึกษาได้กำหนดว่า การจัดการศึกษาให้กับประชากรของประเทศ “...จะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข...” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 5) โดยจะต้องคำนึงถึง “มาตรฐานการศึกษา” ด้วย ในที่นี้ “มาตรฐานการศึกษา” หมายถึง “...ข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะคุณภาพที่พึงประสงค์และมาตรฐานที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสถานศึกษาทุกแห่ง และเพื่อใช้เป็นหลักในการเทียบเคียงสำหรับการส่งเสริมและกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผลและการประกันคุณภาพทางการศึกษา...” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 3) โดยให้ “...คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นผู้กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นคนไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ...ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในวรรคหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 15)

ข้อกำหนดข้างต้นจึงเป็นที่มาของการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ รวมทั้งตัวชี้วัดชั้นปีในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และตัวชี้วัดช่วงชั้นในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นตัวกำกับเป้าหมายที่ต้องการให้ผู้เรียนทุกคนบรรลุสิ่งที่เป็นคุณลักษณะ คุณภาพ และมาตรฐานที่พึงประสงค์ตามที่ระบุไว้ในเกณฑ์มาตรฐานการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานในหลักสูตรดังกล่าว

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติยังได้กล่าวถึงแนวการจัดการศึกษาในหมวด 4 มาตรา 22 และมาตรา 23 ว่า “...การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ...ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา...” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 12) และในมาตรา 24 ได้ระบุไว้ว่า

“...การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและ ความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา
3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

4. การจัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้ สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา
5. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอน และผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่ง วิทยาการประเภทต่าง ๆ
6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับ บิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียน ตามศักยภาพ...” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 13 -14)

สาระสำคัญโดยสรุปของนโยบายการจัดการศึกษาของชาติ ตามพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้เน้นการจัดการศึกษาเพื่อความเจริญงอกงามของบุคคล ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ยึดหลักการจัดการศึกษา และกระบวนการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง บุคคล ความร่วมมือกับชุมชนและสังคม และใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม นโยบายการศึกษาของชาติจะบรรลุผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับการนำนโยบาย ดังกล่าวไปจัดทำเป็นหลักสูตรการศึกษาระดับชาติ ซึ่งก็คือหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แล้วนำไปสู่การปฏิบัติด้วยการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อจัดทำคำอธิบายรายวิชา โครงสร้าง รายวิชา ออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน และดำเนินการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนต่อไป

จะเห็นได้ว่า ความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมเศรษฐกิจจากยุคข้อมูลข่าวสาร (Information Age) เข้าสู่สังคมโลกยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge – Based Economy) ดังได้กล่าวมาแล้ว ทำให้เกิดผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของชาติ การปฏิรูปการศึกษาโดยการประกาศใช้ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ถือเป็นการเปลี่ยนผ่านทางการศึกษา ซึ่งมุ่งเน้น การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ด้วยการพัฒนาให้เกิดคุณภาพของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และการใช้การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นเครื่องมือในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ตามนโยบายการจัด การศึกษาของชาติ ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็นในการเตรียมความพร้อมเพื่อการผลิตแรงงานที่มีทักษะ ความสามารถสูงสู่การแข่งขันในตลาดแรงงานสากล และด้วยเหตุของการที่ประเทศไทยจะต้องเข้าสู่การแข่งขัน นี้เอง จึงทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญในด้านการเตรียมการเพื่อพัฒนาคุณภาพของทรัพยากร มนุษย์ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยทำให้เราสามารถเจรจา ติดต่อกับนานาชาติ อารยประเทศได้อย่างเข้าใจ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการศึกษา การแสวงหา ความรู้เพื่อการพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ และการพัฒนาโอกาสในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อการสร้าง นวัตกรรม และนำพาประเทศไทยไปสู่ความสำเร็จ มั่งคั่งและยั่งยืน ตามนโยบายประเทศไทย 4.0 อีกด้วย

การเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนามนุษย์ให้เจริญเติบโตไปสู่ความสมบูรณ์ของชีวิต คือ เป็นคนดี คนเก่ง ที่มีความสุขและมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน ในส่วนของการจัดการศึกษาที่ต้องจัดให้ผู้เรียนได้มีทักษะ เกิดประสบการณ์ มีความสามารถในการเรียนรู้ เป็นผู้ที่มีพื้นฐาน ภูมิปัญญาโลก มีทักษะในการแสวงหาความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียน และหากพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายในการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สองแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นการสร้างบุคคลแห่งการเรียนรู้ โดยผู้ที่ผ่านการศึกษาแต่ละคนจะต้องมีความสามารถในการคิด ใฝ่รู้ และสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตัวเอง แต่กระนั้น ถ้าพิจารณาจากสภาพสังคมไทยในปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่า เด็กไทยจำนวนมากยังขาดการเห็นคุณค่า ขาดโอกาส ขาดความเข้าใจ และขาดวิสัยทัศน์ในเรื่องของการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ในสิ่งที่ถูกต้อง และสอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปแล้ว ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ ตัวผู้เรียนเอง (Learners) รวมถึงสิ่งเร้าซึ่งอาจหมายถึงสถานการณ์การเรียนรู้ที่กำหนดขึ้น (Stimulus Situation) และการที่ผู้เรียนตอบสนองต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์การเรียนรู้นั้น ๆ (Action / Response) จากปัจจัยดังกล่าว สิ่งเร้าจากภายนอก เช่น ครอบครัว โรงเรียน บรรยากาศทางการเรียน และบริบททางสังคมจะเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ที่สำคัญ จากการศึกษาและวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากจะเกิดจากปัจจัยของสภาพแวดล้อมทางการศึกษาแล้ว ปัจจัยด้านการอบรมสั่งสอนจากครอบครัวก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ เนื่องจากครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญทางสังคมที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เป็นแหล่งที่ช่วยปลูกฝังพฤติกรรมแบบแผนการดำเนินชีวิต และเป็นแหล่งที่บุคคลสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต พ่อแม่ ผู้ปกครองจึงมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างการเรียนรู้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ดังนั้น ถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ได้รับการกระตุ้น การสนับสนุน การส่งเสริมพัฒนาสมองและการเรียนรู้ที่เหมาะสมจะทำให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณภาพชีวิตที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของซูลิกร ยิ้มสุด และคณะ (2547: 64-66) ที่พบว่า การเป็นแบบอย่างของพ่อแม่ในการเรียนรู้ การสร้างบรรยากาศภายในครอบครัวที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และการให้ความรัก กำลังใจของพ่อแม่มีผลให้เด็กมีการใฝ่รู้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโกวิทย์ เวชศาสตร์ (2547: 133-135) ที่พบว่า ครอบครัวเป็นรูปแบบในการสร้างความเชื่อมั่นศรัทธาต่อการเรียนรู้และความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จทางการเรียน อีกทั้งความรักของพ่อแม่ก็ยังเป็นพลังสำคัญในการเจริญเติบโตของเด็กเป็นบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการพัฒนาการในด้านต่างๆ ของเด็กอย่างแท้จริง

นอกจากการเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดจากปัจจัยของสภาพแวดล้อมทางการศึกษาและปัจจัยด้านการอบรมสั่งสอนแล้ว บรรยากาศการเรียนการสอนก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ตามที่พิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2545 : 5) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน บรรยากาศที่ดีส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่ ในทางกลับกันบรรยากาศที่ไม่เหมาะสมจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนไม่สนใจ ไม่ตั้งใจเรียน จะเห็นได้ว่าบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ประกอบด้วย สถานที่เรียน ตัวครูผู้สอนและเทคนิคการสอน ถ้าสถานที่เรียนสะอาด ร่มรื่น มีความเรียบง่าย สะดวกสบาย มีความสงบ และดูสดชื่นแจ่มใส มีชีวิตชีวา มีการดูแลเอาใจใส่ให้เป็นปัจจุบัน จะช่วยโน้มน้าวจิตใจและความรู้สึกของผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ทั้งนี้ ตัวครูผู้สอนเองก็ควรที่จะต้องตระหนักถึงความต้องการของผู้เรียน และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีความยุติธรรม เป็นผู้คอยชี้แนะ และอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ให้ความอบอุ่นและเป็นกันเอง คุณลักษณะดังกล่าวจะเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดีให้เกิดขึ้น นอกจากนั้น เทคนิคการสอนก็

ถือว่าเป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้เป็นอย่างมาก เพราะจะช่วยทำให้การอธิบายของครูเข้าใจง่ายขึ้น จะเห็นได้ว่า บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีมากขึ้น

อนึ่ง ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการและเทคโนโลยี ทำให้โลกเกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคโลกาภิวัตน์ เป็นยุคที่ข้อมูลข่าวสารทั่วทุกมุมโลกสามารถเชื่อมโยงติดต่อถึงกันได้อย่างรวดเร็ว วิวัฒนาการเหล่านี้ทำให้เหมือนโลกไร้พรมแดน บุคคลในสังคมสามารถติดต่อสื่อสาร พบปะ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคม และเศรษฐกิจได้อย่างสะดวก ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ จึงทำให้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ กลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดของผู้คน เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันในการศึกษาค้นคว้า หาข้อมูล ความรู้ และถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร เจาะจาดอรรถทางการค้า การประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ และเห็นได้ชัดว่าภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทที่สำคัญในสังคมไทยในปัจจุบัน และจะยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในปี พ.ศ. 2558 เมื่อประเทศไทยเข้าสู่การเป็นประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน และจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการในการสื่อสารระหว่างรัฐต่อรัฐ

ดังนั้น ในอนาคตอันใกล้ ประเทศไทยจึงต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่มีการสะสมทุน ปัญญา คือ สื่อสารภาษาอังกฤษเป็น คิดเป็น ทำเป็น รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต และปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง และมีคุณสมบัติในการรู้ทันโลก (Global Literacy) (Pandian, A., 1999) คือ มีความรู้ภาษาอังกฤษอย่างดี มีความสามารถในการใช้อินเทอร์เน็ต (Internet) และมีความรู้ในวัฒนธรรมนานาชาติเพื่อการอยู่ร่วมกันโดยสันติ ดังนั้น เพื่อตอบสนองนโยบายการศึกษา ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบควรเร่งสนับสนุนให้ผู้เรียน ซึ่งในที่นี่หมายถึงนักศึกษาที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม รู้จักวิธีศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถแสวงหาความรู้ได้ตลอดชีวิต (สมหวัง วิทยาปัญญา นนท์. 2546: 1) นอกจากนี้ ประการสำคัญที่สุด คือ การเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาให้มีคุณสมบัติของแรงงานที่สถานประกอบการมีความต้องการมากที่สุดประการหนึ่ง นั่นก็คือ ความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี (ธงชัย สันติวงษ์. 2544: 427-428) ซึ่งสอดคล้องกับชัยณรงค์ อินทรมิทรัพย์ (2543: 9) ที่อธิบายว่า ทักษะหนึ่งในสี่ประการที่เป็นความต้องการเบื้องต้นของธุรกิจในตลาดแรงงานที่ 21 คือ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในอาชีพ เนื่องจากแนวโน้มในยุคโลกาภิวัตน์อีกประการหนึ่ง คือ บริษัทข้ามชาติที่แผ่ขยายการลงทุนไปทั่วโลกมีความต้องการพนักงานที่มีทักษะในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (เกื้อ วงศ์บุญสิน, 2544: 115) นั่นเอง นอกจากนี้งานวิจัยของ พรสุข ตันตะรุ่งโรจน์ และอนงค์ นาน นวมน้อย (2549) สะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาจากประเทศจีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน ซาอุดีอาระเบีย และไทย สนใจในการฝึกพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยเห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียน และการประกอบอาชีพ และเห็นว่าภาษาอังกฤษจำเป็นที่จะได้รับการปรับปรุงและฝึกฝนเพิ่มเติมมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม การจัดการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมายังมีปัญหา และพบว่าไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เกิดจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวครูผู้สอน ผู้เรียน และผู้ปกครอง ดังที่ พันธณี วิหคโต (2546 : 26) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นที่ตัวครู คือ ซึ่งหมายถึง การขาดแคลนครูผู้สอนที่มีความรู้

ความสามารถ ทั้งทางด้านเนื้อหาวิชาที่สอน และเทคนิควิธีการสอนที่ดี ครูที่สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ที่มีวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวนไม่ถึงร้อยละ 14 ที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษโดยตรง จึงขาดความรู้ความ เข้าใจในเนื้อหา และเทคนิควิธีการสอน นอกจากนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน คือ ผู้เรียนขาดความพร้อม ไม่สนใจเรียน และมีระดับสติปัญญาไม่เท่าเทียมกัน บางคนไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษ ทำให้ปรับตัวตามกิจกรรม การเรียนรู้ไม่ทัน จำคำศัพท์ เสียงพยัญชนะและสระบางตัวไม่ได้ ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองคือ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้บุตรหลานเรียนภาษาอังกฤษ แต่การช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษจากผู้ปกครองมีน้อยมากจึงเป็นปัญหาต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

จากแนวคิดและงานวิจัยข้างต้น ชี้ให้เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญ มากในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ เนื่องจากสาเหตุของปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่ผู้เรียนมีโอกาสน้อยมากในการสื่อสารด้วย ภาษาอังกฤษ และขาดแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (วัชรินทร์ เมฆา, 2542: 22) รวมทั้ง ปัญหาที่สอดคล้องกับแนวคิดของซอนเบิร์ก (Schoenberg, 2000: 18) ที่ระบุว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษจะทำให้ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการสื่อสารโดยใช้ ภาษาอังกฤษ

อนึ่ง การปฏิรูปการศึกษา และนโยบายยุทธศาสตร์ชาติที่มุ่งเน้นวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เพื่อการ สร้างนวัตกรรม นำไปสู่การสร้างอาชีพและรายได้ในยุคประเทศไทย 4.0 ส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนอย่าง มากมายในการจัดการศึกษาของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการ เรียนรู้ เรียนรู้วิธีการเรียนรู้ การลงมือปฏิบัติ และการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมอย่างสันติสุข เป็นผู้มีคุณธรรม และจริยธรรม มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่ง มีมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเป็นเป้าหมายในการจัดการเรียนรู้ ทำให้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งความคิดและความเชื่อของครูผู้สอน เพราะครู คือ ผู้ที่บทบาท หน้าที่โดยตรงในการขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษา เพื่อให้เกิดการสร้างคุณภาพในตัวผู้เรียนก่อนที่จะเติบโตไป เป็นกำลังแรงงานสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต ในที่นี้ ชับและโม (Chubb and Moe, 1992); มีนส์ และคณะ (Means et al., 1993) และฮอลล์ และฮอร์ด (Hall and Hord, 2001) ได้กล่าวอย่างชัดเจน ว่า ครูผู้สอน คือ กลุ่มบุคคลที่ทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนกระบวนการปฏิรูปทางการศึกษาในระดับชั้นเรียน ซึ่ง หมายถึง การนำหลักสูตรไปสู่การจัดการเรียนการสอน และปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้แบบใหม่ (ผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง) ให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของชาติ ดังนั้น ถ้าหากขาดความร่วมมือจากครูผู้สอน หรือ หากครูผู้สอนยังใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเดิม (ครูเป็นศูนย์กลาง) และครูผู้สอนขาดความมุ่งมั่น (Strong beliefs) ในการก้าวไปสู่ความเปลี่ยนแปลง สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นเงื่อนไขที่จะทำให้เกิดความล้มเหลวในการ เปลี่ยนแปลงทางการศึกษา หรือการปฏิรูปการศึกษาของชาติ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีการปฏิรูปการศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 ด้วยการ กำหนดนโยบายการศึกษาของชาติ และปรับเปลี่ยนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของระดับประเทศไปเป็น หลักสูตรแบบอิงมาตรฐาน (Standard-Based Curriculum) มาเป็นระยะเวลาเวลานานกว่า 10 ปีแล้วก็ตาม แต่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อังกฤษของผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาใน

สังกัดกรุงเทพมหานคร ในระหว่างปีการศึกษา 2559 – 2560 มีค่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความรู้พื้นฐานในรายวิชาดังกล่าวอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าร้อยละ 50 ทั้ง ๆ ที่ผลจากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมการจัดการศึกษา (SWOT Analysis) ที่ปรากฏในแผนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานกรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 – 2563) ส่วนที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ในประเด็น “การศึกษาและสถานศึกษามีบุคลากรที่มีความสามารถทางวุฒิการศึกษา และมีความพร้อมในการจัดการศึกษา และบุคลากรได้รับการอบรม พัฒนาความรู้ความสามารถอย่างต่อเนื่อง” ไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา หากแต่มีความขัดแย้งกันเองกับประเด็นที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ที่ระบุว่า “คุณภาพของนักเรียนด้านวิชาการไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้” กล่าวคือ ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-Net) ในรายวิชาแกน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ทั้ง ๆ ที่บุคลากรมีความสามารถทางวุฒิการศึกษา และมีความพร้อมในการจัดการศึกษา และบุคลากรได้รับการอบรม พัฒนาความรู้ความสามารถอย่างต่อเนื่อง และผลการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสามของสถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ร้อยละ 90.16 ผ่านการประเมินในระดับดี และร้อยละ 7.32 ผ่านการประเมินในระดับดีมากก็ตาม (สำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร, 2559: 39 - 40)

ในข้อเท็จจริง ปัญหาด้านคุณภาพการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ส่งผลโดยตรงต่อเป้าหมายการพัฒนากรุงเทพมหานครสู่การเป็น “มหานครแห่งเอเชีย” ซึ่งทุกภาคส่วนเริ่มมองเห็นความจำเป็นในการเตรียมคุณภาพและศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เข้าสู่สังคมพหุวัฒนธรรม ที่ภาษาอังกฤษจะทวีความสำคัญในการเป็นเครื่องมือที่ใช้การติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันสำหรับเยาวชน และประชาชนในยุคศตวรรษที่ 21 อย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ความอ่อนด้อยทางด้านทุนมนุษย์ที่ผู้เรียนขาดความรู้ และทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ ถือเป็นปัจจัยสำคัญเร่งด่วนที่สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการสร้างคุณภาพ การศึกษาด้านการยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งในสังกัด กรุงเทพมหานคร และสังกัดหน่วยงานอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งหมายถึง การเริ่มต้นจากการสร้างคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นได้จริงในห้องเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดในระดับชั้นเรียน ให้สามารถสร้างความมั่นใจได้ว่า ครูผู้สอนทุกคนมีความรู้ภาษาอังกฤษในรายวิชาที่ตนเองสอนเป็นอย่างดี เข้าใจวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีทักษะความสามารถในการถ่ายทอดวิธีการแสวงหาความรู้ให้แก่ผู้เรียน รู้จักการวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลก่อนการวางแผนการจัดการเรียนรู้ สามารถนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รวมทั้งมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ไปสู่การปฏิบัติจริงในชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน มีความรู้เรื่องการออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน และวัดประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง สามารถทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และรู้จักการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารได้ตามศักยภาพของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเป็นรายบุคคล อีกทั้งสนใจใช้การวิจัยในชั้นเรียนเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน ตลอดจนรู้จักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรม และพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในตัวผู้เรียนอีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อการบรรลุผลตาม

เป้าหมายของหลักสูตร และบรรลุผลของการพัฒนาศักยภาพของคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์หรือที่มีความสมดุลตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และวิสัยทัศน์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559) ดังนั้น ครูผู้สอนจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากที่สุดในการพัฒนาคุณภาพในตัวผู้เรียน ดังที่ บาร์เบอร์และมูเช็ด (Barber and Moushed, 2007) กล่าวถึงความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาว่าขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยระบุว่า “คุณภาพของระบบการศึกษาชาติจะไม่มีทางสูงเกินไปกว่าคุณภาพของครูผู้สอน” (Barber and Moushed, 2007: 16) นั่นหมายความว่าคุณภาพและประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครู เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้เกิดห้องเรียนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ รวมทั้งทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพในตัวผู้เรียน และส่งผลในภาพรวมทำให้เกิดโรงเรียนคุณภาพ และพัฒนาจนกลายเป็นคุณภาพของการศึกษาของกรุงเทพมหานครทั้งระบบในท้ายที่สุด ดังนั้น ครูผู้สอนจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมพร้อมทรัพยากรคนสู่การเป็นสมาชิกที่ดีของ “กรุงเทพมหานครแห่งเอเชีย” และการบรรลุผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ของการศึกษา (Desired Outcomes of Education – DOE) ในระดับประถมศึกษา ด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่การสร้างสังคมที่มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ตามนโยบายประเทศไทย 4.0 และเพื่อการพัฒนาศักยภาพคนไทยให้สามารถแข่งขันได้ในเวทีโลกได้ตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562)

จากหลักการ แนวคิดและข้อเท็จจริงด้านคุณภาพของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางการยกระดับผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ให้สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ ทั้งนี้ เพื่อการบรรลุเป้าหมายตัวชี้วัดในเป้าประสงค์ที่ 1 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด ภายใต้ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกระดับคุณภาพมาตรฐานการศึกษาและเสริมสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการ ของแผนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานกรุงเทพมหานคร ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 – 2563) อย่างเต็มรูปแบบ โดยแนวทางในการศึกษาจะเริ่มตั้งแต่การสำรวจสภาพการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทจริง และศึกษาแนวทางในการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาว่า ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนของตนเองอย่างไร ได้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจัดการเรียนรู้ และความคิดความเชื่อในการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของชาติที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญหรือไม่ และครูผู้สอนควรจะใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบใด จึงจะสามารถยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

คำถามการวิจัย

1. ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนของตนเองอย่างไร
2. ครูผู้สอนควรจะใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบใด จึงจะสามารถยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยและคณะได้ศึกษาเอกสารวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง หรือการปฏิรูปการศึกษา (Change in education) และมองเห็นความสำคัญในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ เพื่อการสร้างคุณภาพคนในฐานะที่ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ตามเป้าหมายการศึกษาชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560 - 2564 “...ซึ่งมุ่งเน้นการยกระดับคุณภาพทุนมนุษย์ของประเทศ โดยพัฒนาคนให้เหมาะสมตามช่วงวัยเพื่อให้เติบโตคนให้เหมาะสมกับช่วงวัย...” และสรุปกรอบแนวคิดของการวิจัยดังนี้

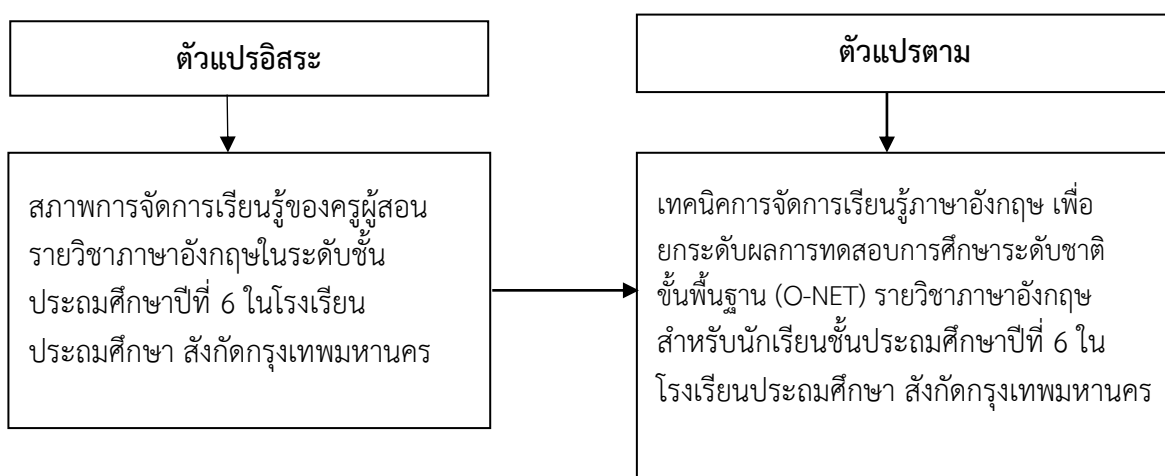
- 1 การปฏิรูปทางการศึกษา (Change in Education) คือ การนำเอานโยบายอันใหม่ไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งหมายถึง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร และสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ วิธีการจัดการเรียนรู้ และความคิดความเชื่อของครู โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนให้สูงขึ้น (Czarniawska-Joerges, 1997; Fullan, 1991; และ Hall and Hord, 2001).
- 2 ปัจจัยพื้นฐานที่สะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาในเบื้องต้น คือ ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน อันได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (Fullan, 1991; Czarniawska-Joerges, 1997; Hall and Hord, 2001)
- 3 ครูผู้สอน คือ ตัวแปรสำคัญของความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของการปฏิรูปการศึกษาชาติ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสิ่งที่ครูคิดและลงมือปฏิบัติจริงในชั้นเรียน เพราะครูคือผู้สร้างคุณภาพคนเพื่อทำให้เกิดคุณภาพของระบบการศึกษาและคุณภาพของสังคมไทย...ถ้าครูเก่ง นักเรียนเก่ง (Barber and Moushed, 2007)
- 4 การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจัดการเรียนรู้ของครู เป็นกระบวนการที่มีความยุ่งยากซับซ้อน และต้องใช้ระยะเวลา เพื่อการพัฒนาทักษะใหม่ ความรู้ใหม่ โดยครูต้องมีความมุ่งมั่น (Strong beliefs) และต้องได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากผู้บริหาร หรือผู้อำนวยการความสะดวกในการเปลี่ยนแปลง

(Fullan, 1995a; Hall and Hord, 2001; MacGilchrist et al., 2004; McLaughlin, 1990; และ Rogers, 2003)

- 5 ในขั้นตอนของกระบวนการการเปลี่ยนแปลงทั้งหมด ขั้นตอนในการนำเอานโยบายอันใหม่ไปสู่การปฏิบัติ (Change implementation) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด และถ้าไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวครูผู้สอน การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในระดับชั้นเรียน ที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่สูงขึ้น จะไม่มีทางความสำเร็จได้เลย (Brighouse and Woods, 1999; Fullan, 2001a; Hall and Hord, 2001; and Verspoor, 1989)

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยทั้ง 5 ข้อ ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมากำหนดเป็นรายละเอียดของหัวข้อและประเด็นในการศึกษาตัวแปรต้น คือ สภาพการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในบริบทที่เป็นปัจจุบัน เพื่อใช้เป็นฐานนำไปสู่การศึกษาตัวแปรตาม คือ การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อไป โดยได้นำเสนอกรอบแนวคิดของการวิจัยดังขั้นตอนปรากฏในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นการศึกษาวิจัยในโรงเรียนระดับประถมศึกษา และโรงเรียนมัธยมขยายโอกาส ซึ่งมีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 1/2562

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 **ตัวแปรต้น** คือ สภาพการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในบริบทที่เป็นปัจจุบัน
- 2.2 **ตัวแปรตาม** คือ การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการศึกษาทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

3. ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

- 3.1 **ประชากร** คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,120 คน (สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2562)
- 3.2 **กลุ่มตัวอย่าง** คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 350 คน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนั้นผู้วิจัยได้เลือกเกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Comrey and Lee (1992 cited in Pearson & Mundfrom. 2010: 359) ได้เสนอว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบจำนวน 300 ราย ถือว่าดี (as a good) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) และวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

- 1 **การเรียนรู้** หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระ รวมทั้งความสามารถในการกระทำและการใช้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ ตลอดจนคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และเจตคติของผู้เรียน อันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้
- 2 **เทคนิคการจัดการเรียนรู้** หมายถึง การดำเนินการสอนของครูอย่างเป็นขั้นตอน หรือด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตร
- 3 **ครูผู้สอน** หมายถึง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
- 4 **องค์ประกอบด้านการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการศึกษาทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้**
 - 4.1 **องค์ประกอบด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้** โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนได้มีการฝึกและปฏิบัติในสภาพจริงของการทำงาน มีการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสังคมและการประยุกต์ใช้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมิน และสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเองตามความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของแต่ละบุคคล ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ควรมีความหลากหลายและตอบสนองผู้เรียนได้ทุกกลุ่ม

4.2 องค์ประกอบด้านเทคนิคการจัดการจัดการการเรียนรู้ หมายถึง ทักษะของผู้สอนที่สามารถที่ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และสามารถสอนได้อย่างถูกต้อง โดยมีกลยุทธ์เพื่อเสริมกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้โดยง่าย และมีโอกาสได้เรียนรู้นอกห้องเรียนอย่างสร้างสรรค์

4.3 องค์ประกอบด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ทักษะของผู้สอนที่สามารถประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และสามารถสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ รักที่จะเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย มีความสนุกกับการเรียนรู้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในโรงเรียนประถมศึกษาทุกระดับชั้น สังกัดกรุงเทพมหานคร สามารถนำผลการวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ระดับชั้น และบริบททางการศึกษาของสถานศึกษาของตนเอง

2. สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้แนวทางในการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ

3. ผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน ศึกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ และทุกระดับชั้นของโรงเรียนประถมศึกษา ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรมการปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับประถมศึกษา สามารถนำเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ไปประยุกต์ใช้เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ให้เหมาะสมกับศักยภาพผู้เรียนในสถานศึกษาของตนเอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คณะผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า รวบรวมและสรุปแนวคิด รวมทั้งองค์ความรู้จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา ระดับชาติ ชั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยได้เรียบเรียงและนำเสนอตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21

การศึกษา คือ กลไกสำคัญที่สามารถพัฒนาคนให้มีศักยภาพที่สมดุล ทั้งปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม ในการจัดการศึกษาของไทยก็มุ่งเน้นความสำคัญทางด้านองค์ความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และความรับผิดชอบต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 3) อันเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างคนที่มีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของการพัฒนาการศึกษาของประเทศไทย คือ การพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ด้านกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยถ่ายทอดความรู้ การฝึกอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลง ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากจิตสภาพแวดล้อม สังคม และการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้คนเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2553: ออนไลน์) การพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวต้องอาศัยกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองและเอื้อต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะในศตวรรษที่ 21 ซึ่งจากรายงานของการประชุมนานาชาติของยูเนสโก (UNESCO) ได้สรุปแนวทางการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 มีสาระตอนหนึ่งได้กล่าวถึง “สี่เสาหลักทางการศึกษา” ซึ่งเป็นหลักในการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วยการเรียนรู้ 4 แบบ ได้แก่ การเรียนรู้เพื่อรู้ (learning to know) การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้ (learning to do) การเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน (learning to live together) และการเรียนรู้เพื่อชีวิต (learning to be) (คณะกรรมการการศึกษานานาชาติว่าด้วยการศึกษาในศตวรรษที่ 21, 2540) ซึ่ง วิชัย วงศ์ใหญ่ (2557 : 1-2 อ้างถึงใน อดุลย์ วังศรีคุณ, 2560 : 3-4) ได้อธิบายถึงการเรียนรู้แต่ละแบบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

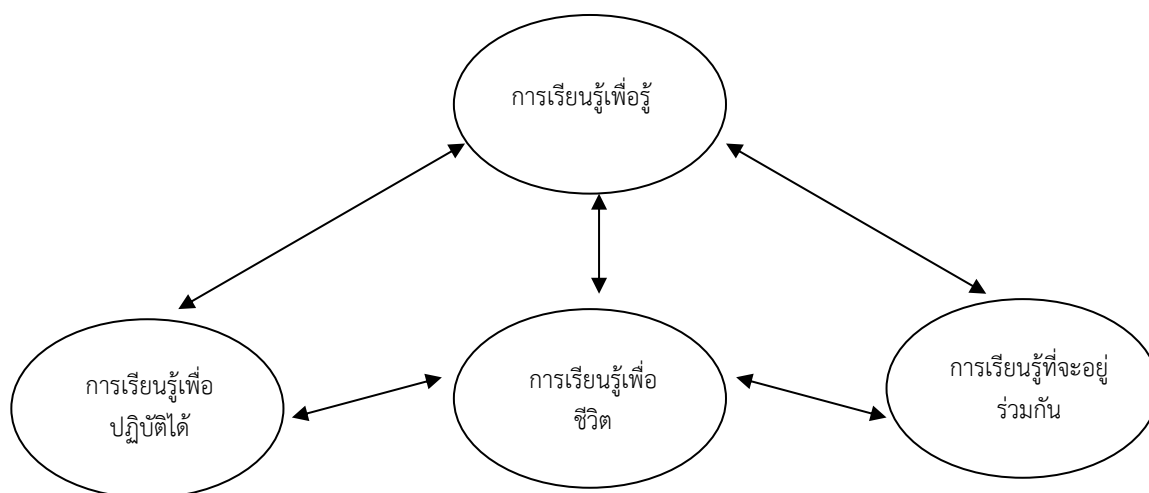
1. การเรียนรู้เพื่อรู้ หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนากระบวนการคิด การแสวงหาความรู้และวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิต กระบวนการเรียนรู้เน้นการฝึกสมาธิ ความจำ ความคิด ผสมผสานกับสภาพจริงและประสบการณ์ในการปฏิบัติ

2. การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้ หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความสามารถและความชำนาญ รวมทั้งสมรรถนะทางด้านวิชาชีพ สามารถปฏิบัติงานเป็นหมู่คณะ สามารถประยุกต์องค์ความรู้ไปสู่การปฏิบัติงานและอาชีพได้อย่างเหมาะสม กระบวนการเรียนรู้จะเป็นการบูรณาการระหว่างความรู้ภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติที่เป็นประสบการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม

3. การเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมพหุวัฒนธรรมได้อย่างมีความสุข มีความตระหนักในการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วยสันติวิธี มีความเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และเข้าใจความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อของแต่ละบุคคลในสังคม

4. การเรียนรู้เพื่อชีวิต หมายถึง การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านจิตใจ ร่างกาย และสติปัญญา ให้มีความสำคัญกับจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ภาษา และวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ศิลธรรม สามารถปรับตัวและปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเข้าใจตนเองและผู้อื่น

จากแนวคิดดังกล่าว อุดุลย์ วังศรีคุณ (2560 : 4) สรุปไว้ว่า การเรียนรู้เพื่อรู้เป็นการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาสติปัญญา การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้เป็นการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันเป็นการเรียนรู้ที่เน้นมนุษยสัมพันธ์ ส่วนการเรียนรู้เพื่อชีวิตเป็นการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ของการเรียนรู้ 4 แบบ ตามสี่เสาหลักของการศึกษา

ที่มา: อุดุลย์ วังศรีคุณ, 2560: 5

1.2 ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ปัจจุบันมีการใช้เทคโนโลยีเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ ของทุกภูมิภาคของโลกเข้าด้วยกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตของสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้แต่แวดวงการศึกษาก็ต้องเตรียมความพร้อมของผู้เรียนให้มีทักษะสำหรับการออกไปดำรงชีวิตในโลกแห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) จึงส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้

ความสามารถ และทักษะจำเป็น ตลอดจนการเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยสนับสนุนที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ดังกล่าว

วิจารณ์ พานิช (2555: 16-21) ขยายความว่า ความรู้และทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย

1. สาระวิชาหลัก (Core Subjects) ได้แก่ ภาษาแม่ และภาษาสำคัญของโลก ศิลปะ คณิตศาสตร์ การปกครองและหน้าที่พลเมือง เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์ โดยวิชาแกนหลักนี้จะนำมาสู่การกำหนดเป็นกรอบแนวความคิดและยุทธศาสตร์สำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาเชิงสหวิทยาการ (Interdisciplinary) หรือหัวข้อสำหรับศตวรรษที่ 21 โดยการส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาวิชาแกนหลัก และสอดแทรกทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เข้าไปในทุกวิชาแกนหลัก

2. ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับโลก (Global Awareness) ความรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการ (Financial, Economics, Business and Entrepreneurial Literacy) ความรู้ด้านการเป็นพลเมืองที่ดี (Civic Literacy) ความรู้ด้านสุขภาพ (Health Literacy) และความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Literacy)

3. ทักษะด้านการเรียนรู้และนวัตกรรม ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความพร้อมของผู้เรียนเข้าสู่โลกการทำงานที่มีความซับซ้อนมากขึ้นในปัจจุบัน ได้แก่ ความริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการแก้ปัญหา การสื่อสารและการร่วมมือ

4. ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี เนื่องจากในปัจจุบันมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อและเทคโนโลยีจำนวนมาก ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการแสดงทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณและปฏิบัติงานได้หลากหลาย โดยอาศัยความรู้หลายด้าน ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องมีความรู้ด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี

5. ทักษะด้านชีวิตและอาชีพ ทักษะชีวิตที่สำคัญในการดำรงชีวิตและการทำงานในยุคปัจจุบันให้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ ความยืดหยุ่นและการปรับตัว การริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นตัวของตัวเอง ทักษะสังคมและสังคมข้ามวัฒนธรรม การเป็นผู้สร้างหรือผู้ผลิต (Productivity) ความรับผิดชอบเชื่อถือได้ (Accountability) และภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ (Responsibility)

6. ทักษะที่จำเป็นของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ที่ต้องเรียนรู้ตลอดชีวิต คือ การเรียนรู้ 3R และ 7C ซึ่งประกอบด้วย

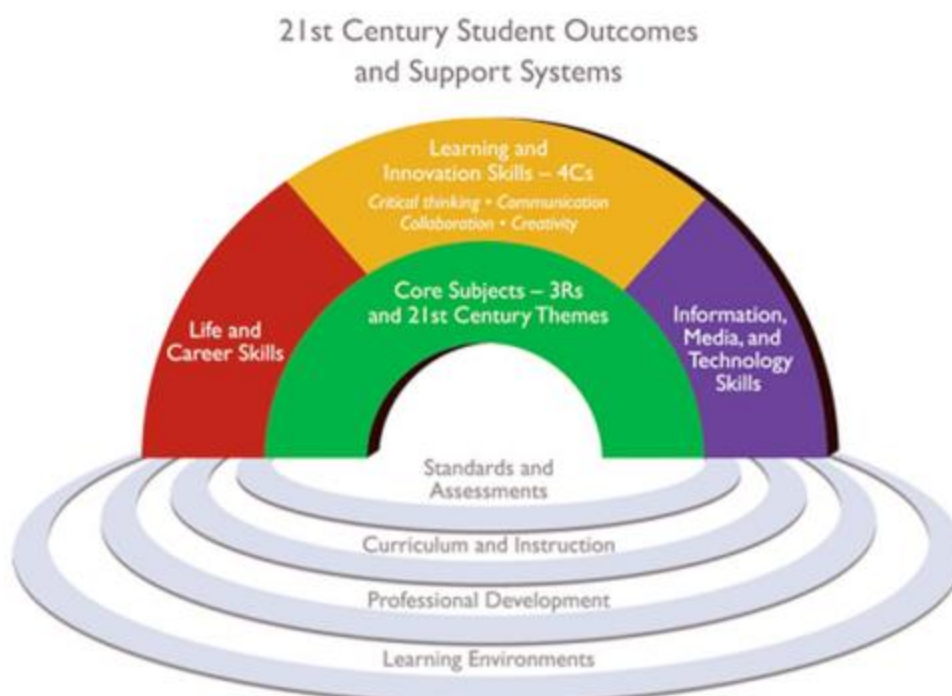
6.1 3R คือ อ่านออก (Reading) เขียนได้ (Writing) คณิตเลขเป็น (Arithmetic)

6.2 7C ได้แก่ 1) ทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะในการแก้ปัญหา

(Critical Thinking and Problem Solving) 2) ทักษะด้านการสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creativity and Innovation) 3) ทักษะด้านความเข้าใจความต่างวัฒนธรรม ต่างกระบวนทัศน์ (Cross - Cultural Understanding) 4) ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีม และภาวะผู้นำ (Collaboration, Teamwork and Leadership) 5) ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ (Communications, Information,

and Media Literacy) 6) ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อ (Computing and ICT Literacy) และ 7) ทักษะอาชีพ และทักษะการเรียนรู้ (Career and Learning Skills)

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จึงได้มีการกำหนดแนวทางยุทธศาสตร์ในการจัดการเรียนรู้ที่มีรูปแบบและแนวปฏิบัติในการเสริมสร้างประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นองค์ความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญและสมรรถนะที่เกิดกับตัวผู้เรียน โดยใช้รูปแบบ (Model) ที่พัฒนามาจากเครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อทักษะแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Skills) ที่มีชื่อย่อว่า เครือข่าย P21 ซึ่งได้พัฒนารอบแนวคิดเพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยผสมผสานองค์ความรู้ ทักษะเฉพาะด้าน ความชำนาญและความรู้เท่าทันด้านต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อความสำเร็จของผู้เรียนทั้งด้านการทำงานและการดำเนินชีวิต เป็นกรอบแนวคิดเชิงมนทัศน์สำหรับทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (21st Century Student Outcomes and Support Systems) ที่ให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ที่เกิดกับผู้เรียนทั้งในด้านความรู้สาระวิชาหลัก (Core Subjects) และระบบสนับสนุนการเรียนรู้ ได้แก่ มาตรฐานและการประเมิน (Standards and Assessments) หลักสูตรและการเรียนการสอน (Curriculum and Instruction) การพัฒนาครู (Professional Development) สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนในศตวรรษที่ 21 (Learning Environments) ดังแสดงในแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ที่มา: Google, 2019

นอกจากทักษะของคนในศตวรรษที่ 21 ตามแนวคิดสี่เสาหลักของการศึกษาของยูเนสโกและผลลัพธ์ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 แล้ว การ์ดเนอร์ (Gardner, 2010: 9-23) ได้นำเสนอแนวคิดเรื่อง “จิตห้าลักษณะสำหรับอนาคต” (five minds for the future) สำหรับคนในอนาคตว่าควรมีจิตห้าลักษณะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. จิตเชี่ยวชาญ (disciplined mind) หมายถึง มีความรู้และทักษะในวิชาในระดับเชี่ยวชาญ สามารถพัฒนาตนเองในการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา
2. จิตรู้สังเคราะห์ (synthesizing mind) หมายถึง ความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นำมาถ้อยแถลง คัดเลือกเอาเฉพาะที่สำคัญ และจัดระบบนำเสนอใหม่อย่างมีความหมาย
3. จิตสร้างสรรค์ (creative mind) หมายถึง การทำให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ โดยอาศัยการจินตนาการแหวกแนวออกไปจากขอบเขตหรือวิธีการเดิม ๆ
4. จิตรู้เคารพ (respectful mind) หมายถึง การให้เกียรติและยอมรับในความเป็นตัวตนของผู้อื่น
5. จิตรู้จริยธรรม (ethical mind) หมายถึง การยึดแนวทางของจริยธรรมเป็นแนวทางปฏิบัติ

สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ได้กำหนดเป้าหมายคุณลักษณะของคนไทยที่ต้องพัฒนาในช่วงของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552 - 2561) ไว้ดังนี้

1. คนไทยและการศึกษาไทยมีคุณภาพและได้มาตรฐานระดับสากล
2. คนไทยมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นร้อยละ 3
3. คนไทยมีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี
4. ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาและอุดมศึกษามีคุณภาพระดับสากลและเป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ
5. คนไทยใฝ่รู้ สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รักการอ่านและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง
6. คนไทยใฝ่ดี มีคุณธรรมพื้นฐาน มีจิตสำนึกและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มีจิตสาธารณะ มีวัฒนธรรมประชาธิปไตย ผู้เรียนทุกระดับการศึกษาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 มีคุณธรรม จริยธรรม และความเป็นพลเมือง
7. คนไทยคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ มีทักษะในการคิดและปฏิบัติ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสื่อสาร
8. ผู้เรียนทุกระดับการศึกษาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์
9. ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา มีสมรรถนะเป็นที่พึงพอใจของผู้ใช้ และมีงานทำภายใน 1 ปี รวมทั้งประกอบอาชีพอิสระเพิ่มมากขึ้น

1.3 แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

การจัดการศึกษาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนรู้เพื่อที่จะผลิตผู้เรียนที่มีคุณลักษณะที่ต้องการในศตวรรษที่ 21 ดังที่ ไพพรรณ เกียรติโชติชัย (2545: 28-30) ให้ความเห็นว่า แนวโน้มการการพัฒนาหลักสูตรในอนาคตจะใช้เวลาเรียนสั้นลง มีการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน และผู้เรียนสามารถเข้าถึงบทเรียนได้ทุกที่ทุกเวลา ดังนั้นรูปแบบการเรียนการสอนแบบใหม่จึงมี 2 รูปแบบ คือ 1) การเรียนรู้แบบซิงโครนัส (synchronous learning) เป็นการเรียนรู้ที่มีการกำหนดเวลา สถานที่ บุคคลในการเรียนการสอน ใช้เทคโนโลยีช่วยสอน ผู้เรียนและผู้สอนสามารถมีปฏิสัมพันธ์ได้ทันทีทันใด 2) การเรียนรู้แบบอะซิงโครนัส

(asynchronous learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ตลอดเวลาตามที่ต้องการ ใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการจัดการเรียนการสอน ผู้เรียนและผู้สอนสามารถมีปฏิสัมพันธ์ได้หลายทางในเวลาที่แตกต่างกัน

พิมพันธ์ เตชะคุปต์และพเยาว์ ยินดีสุข (2557: 45-48) ได้เปรียบเทียบกระบวนทัศน์การสอนแบบเดิม และกระบวนทัศน์การสอนแบบใหม่ ดังนี้

กระบวนทัศน์เดิมของการเรียนรู้	กระบวนทัศน์ใหม่ของการเรียนรู้
<p>1. การสอนแบบให้ทำตามหรือทำให้เหมือนต้นแบบ</p> <p>1.1 ผู้เรียนทำตาม ปฏิบัติตามครู</p> <p>1.2 เป็นโปรแกรมที่มีมาตรฐานไม่มีการยืดหยุ่น</p> <p>1.3 ได้รับความรู้จากครูโดยตรง</p> <p>1.4 การเรียนรู้เป็นกระบวนการรับรู้ทางวิทยาศาสตร์</p> <p>1.5 การเรียนรู้เน้นการได้รับความรู้และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์</p> <p>1.6 การเรียนรู้เป็นความยากต่อผู้เรียนที่จะมีโอกาสรับรางวัลจากสถาบันอื่น</p>	<p>1. การเรียนรู้เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นรายบุคคล</p> <p>1.1 ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้</p> <p>1.2 เป็นโปรแกรมเน้นเอกัตบุคคล</p> <p>1.3 เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง</p> <p>1.4 การเรียนรู้เป็นกระบวนการสืบค้นและเป็นการค้นพบด้วยตนเอง</p> <p>1.5 เน้น “จะเรียนอย่างไร” “คิด” และ “สร้างสรรค์”</p> <p>1.6 เรียนรู้ด้วยความสนุกสนานและได้รับรางวัล</p>
<p>2. การเรียนรู้ภายในขอบเขตโรงเรียน</p> <p>2.1 ครูมีบทบาทสำคัญที่สุด ครูเป็นแหล่งความรู้ที่ยิ่งใหญ่และสมบูรณ์</p> <p>2.2 เป็นการเรียนรู้แบบแยกส่วน ไม่เน้นการบูรณาการด้วยทักษะ 5C เพื่อการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้และการเรียนการสอนแบบบูรณาการ</p> <p>2.3 เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนในเวลาที่กำหนดได้ใหม่</p> <p>2.4 เป็นการเรียนรู้ที่จำกัดโอกาสของผู้เรียนทั้งเวลา สถานที่ และความต้องการของแต่ละคน ซึ่งมีความแตกต่างกัน</p> <p>2.5 ประสบการณ์เรียนรู้มาจากโรงเรียนจัดเป็นหลัก</p> <p>2.6 เป็นการเรียนรู้เฉพาะในโรงเรียน</p>	<p>2. การเรียนรู้ที่เน้นท้องถิ่นและเน้นความเป็นสากล</p> <p>2.1 มีแหล่งเรียนรู้หลากหลายทั้งในและนอกโรงเรียน</p> <p>2.2 การเรียนรู้เน้นกลุ่ม / ทีม และการสร้างเครือข่าย</p> <p>2.3 การเรียนรู้เกิดได้ทุกเวลา ทุกสถานที่และเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืน</p> <p>2.4 ให้โอกาสการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ</p> <p>2.5 การเรียนรู้ที่เน้นจากชั้นเรียนสู่โลกภายนอก</p> <p>2.6 เป็นการเรียนรู้ที่เน้นทั้งชุมชนและความเป็นสากล</p>

นอกจากกระบวนทัศน์ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีปัจจัยอื่น ๆ หลายประการ เช่น การบริหาร ผู้บริหาร ครู หลักสูตร โรงเรียน ห้องเรียน เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 ให้เกิดกับผู้เรียน ดังที่ วิจารณ์ พานิช (2555: 11) กล่าวไว้ว่า “ทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21” (21st Century Skills) จะเกิดขึ้นได้จาก “ครูต้องไม่สอน แต่ต้องออกแบบการเรียนรู้และอำนวยความสะดวก

สะดวก” ครูจึงทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการเรียนรู้ (Facilitator) หรือผู้ชี้แนะ (Coach) จึงจะถือว่าเป็นการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นหลัก

1.4 บทบาทผู้สอนในศตวรรษที่ 21

จากสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ และการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ส่งผลให้มีการทบทวนบทบาทของครูผู้สอนภาษาโดยตรง ดังนั้นครูหรือผู้สอนจึงต้องได้รับการพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน ดังที่ ชัลแมน (Shulman, 1987) ได้เสนอเรื่องความรู้ที่ครูสอนภาษาต่างประเทศควรมี 7 ด้าน และยึดเป็นแนวปฏิบัติอย่างเคร่งครัดในการผลิตและพัฒนาครูภาษาต่างประเทศ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความรู้เนื้อหาสาระของวิชา (Content knowledge) เป็นความรู้เบื้องต้นที่จำเป็นเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่สอน ได้แก่ องค์ประกอบของภาษา โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ ภาษาศาสตร์ และทักษะต่าง ๆ รวมถึงความรู้ในการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ เช่น ภาษาในการสื่อสารทั่วไป ภาษาเชิงวิชาการ ภาษาในงานอาชีพต่าง ๆ ภาษาในสารสนเทศ โดยความรู้ที่กล่าวมาข้างต้นควรครอบคลุมทั้งเชิงทฤษฎีและทักษะภาษา

2. ความรู้ด้านการสอนรวมทั้งวิธีสอน (Pedagogical knowledge) เป็นความรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการสอน เช่น หลักจิตวิทยา การจัดการชั้นเรียน วิธีสอนแบบต่าง ๆ การวางแผนการสอน การจัดการและใช้ทรัพยากรการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินรูปแบบต่าง ๆ

3. ความรู้ด้านวิธีสอนผนวกเนื้อหาวิชาเฉพาะ (Pedagogical content knowledge) เป็นความรู้เฉพาะด้านในแต่ละรายวิชา เนื่องจากธรรมชาติของแต่ละรายวิชาแตกต่างกัน การประยุกต์ความรู้ด้านการสอนและวิธีสอนให้มีความลึกซึ้งเฉพาะเจาะจงสำหรับการสอนภาษาจึงมีความซับซ้อนไปตามธรรมชาติของรายวิชา ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศควรรู้หลักการและกลยุทธ์ในการสอนภาษา เพื่อวิเคราะห์ข้อดีและข้อจำกัดของการสอนแต่ละวิธี และปรับใช้ให้เหมาะกับเนื้อหาวิชา จุดประสงค์รายวิชา ความรู้ ทักษะและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน การใช้สื่อการสอนภาษาที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่คาดหวัง

4. ความรู้ด้านหลักสูตร (Curriculum knowledge) เป็นความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปรัชญา วัตถุประสงค์ของหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งเป็นตัวกำหนดสมรรถนะและทักษะผู้เรียน การคำนึงถึงทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารในยุคสารสนเทศในศตวรรษที่ 21 ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร ผู้สอนจึงควรใช้ความรู้ดังกล่าวเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและปรับการเรียนการสอน เช่น หลักสูตรที่เน้นเนื้อหาวิชา เน้นผู้เรียน หรือเน้นปัญหาเป็นหลัก นอกจากนี้ (Brown, 1995: 7 อ้างถึงใน อัญชลี จันทรเสมและคณะ, 2559: 120) ยังให้ความเห็นว่า หลักสูตรภาษาต่างประเทศมีลักษณะที่ลงรายละเอียด เช่น หลักสูตรที่เน้นและจัดลำดับเนื้อหาตามโครงสร้างภาษา (Structural syllabus) หน้าที่ในการสื่อความหมาย (Functional syllabus) สถานการณ์การใช้ภาษา (Situational syllabus) ภาระงาน (Task-based syllabus) เนื้อหาสาระวิชาการศาสตร์อื่น (Content-based syllabus) หรือเน้นที่ละทักษะ (Skill-based syllabus) ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นตัวกำหนดเป้าประสงค์ของการเรียนการสอนภาษา บทบาทผู้สอน บทบาทผู้เรียน การเลือกใช้สื่อการสอน รวมทั้งการวัดผลประเมินผลของหลักสูตรแต่ละประเภท (Graves, 2000: 9-10)

5. ความรู้เกี่ยวกับความมุ่งหมายของการศึกษา เป็นความรู้ที่ช่วยให้ผู้สอนเข้าใจทิศทางและเป้าหมายของการศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมและเป็นตัวกำหนดทิศทางของสังคมโลกในขณะเดียวกัน ทั้งนี้ทักษะทุกด้านที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เป็นเป้าหมายของการจัดการศึกษา (ACTFL, 2011: Online) ดังนั้นทักษะดังกล่าวทำหน้าที่เสมือนความมุ่งหมายที่เป็นรูปธรรม เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการปรับปรุงหลักสูตรโดยการบรรจุหลักการ วัตถุประสงค์ที่ครอบคลุมทุกทักษะ และเนื้อหาสาระของหลักสูตรภาษาต่างประเทศต่อไป

6. ความรู้เกี่ยวกับผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ เช่น ความเข้าใจผู้เรียน ความต้องการของผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความถนัด ความสนใจ ทักษะ แรงจูงใจในการเรียน ระดับความสามารถทางภาษา ความรู้และประสบการณ์เดิม รูปแบบการเรียนและกลวิธีในการเรียน เป็นต้น ซึ่งปัจจัยดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบการสอนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

7. ความรู้เกี่ยวกับบริบทของการศึกษา เป็นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของการศึกษาในสังคม ลักษณะของสถาบันละสังคม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ทรัพยากรที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน จำนวนผู้เรียน (Graves, 2000: 16) รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาหลักสูตร เช่น บทบาทของภาษาต่างประเทศในตลาดแรงงานและการสื่อสาร วัฒนธรรมและค่านิยมของคนในสังคมที่มีต่อการเรียนการสอนภาษา เป็นต้น

จากแนวคิดเรื่องการจัดการเรียนรู้ ทักษะการเรียนรู้ แนวทางพัฒนาการเรียนรู้ และบทบาทผู้สอนในศตวรรษที่ 21 ล้วนเป็นกรอบแนวคิดที่ใช้กำหนดบทบาทในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการเรียนรู้ที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปรับทุกองค์ประกอบของกระบวนการจัดการศึกษาให้ไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในภาพรวมยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก ดังผลการศึกษาวิจัยเรื่องการวินิจฉัยผลการทดสอบระดับชาติและข้อเสนอเชิงนโยบายในการใช้ผลการทดสอบระดับชาติเพื่อพัฒนาผู้เรียน ซึ่งวิเคราะห์ข้อสอบ O-NET ทุกรายวิชาในระหว่างปี พ.ศ. 2554 - 2558 (สังวรณ์ ภัตตะโรทก และคณะ, 2559) พบว่า สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ควรปรับปรุงการเรียนการสอนมากที่สุด คือ ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก รองลงมาคือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร และภาษาและวัฒนธรรม ตามลำดับ และไม่ถึงร้อยละ 40 ของนักเรียนสังกัดโรงเรียนในกรุงเทพมหานครมีความรอบรู้ในสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ทั้ง 3 สาระ จากผลการศึกษาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ในภาพรวมนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยรวมไม่ถึงร้อยละ 50 และยังไม่มีความรอบรู้ครบทุกสาระ

เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน จึงกล่าวได้ว่า สถานศึกษา ครู และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำเป็นต้องร่วมกันพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญมาก เนื่องจากเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการจำเป็นและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ประถมศึกษาในประเทศไทย (กาญจนา ชาทตระกูล และคณะ, 2552) ที่พบว่า ผู้บริหาร ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และนักเรียน มีความคิดเห็นตรงกันว่า ตัวครูและวิธีสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังที่ครูมีหน้าที่จัดประสบการณ์ กิจกรรม แหล่งการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ได้ลงมือปฏิบัติ และมีส่วนร่วมให้มากที่สุด (ยีนยง ราชวงษ์, 2553) นอกจากนี้ การสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติ ต่าง ๆ ซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้จัดการเรียนรู้ ผู้เรียนเป็นผู้รับการถ่ายทอด ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน (ทิตนา แชมมณี, 2550)

อย่างไรก็ตาม ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานปัญหาหนึ่งเกิดจาก ตัวผู้สอน ดังผลการศึกษาของพัชรพร รัตนวโรภาส (2553) ที่ได้ศึกษาปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ปัญหาหนึ่งในสามเกิดจากตัวผู้สอนที่ส่วนใหญ่ไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษจึงทำให้ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสอนนักเรียน หรือครูผู้สอนที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษก็ยังขาดความเชื่อมั่นเพราะไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือในเรื่องวิธีการสอน ไม่กล้าที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษ ขาดการเอาใจใส่ในเนื้อหาที่นำไปใช้ในการสอน หรือยึดเนื้อหาเป็นหลักในการเรียนการสอนโดยไม่มีกิจกรรมเข้ามาสอดแทรก จึงทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจและไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองในเรื่องเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น การสอนที่เน้นในเรื่องของลักษณะภาษา อาทิ รูปของ ไวยากรณ์ ครูผู้สอนควรใช้การอธิบายด้วยตัวอย่างที่ช่วยให้ผู้เรียนสังเกตเห็น เน้นการใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนบ่อย ๆ หากครูผู้สอนแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียน ก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบภาษาที่ครูต้องการสอนได้ดีขึ้น สำหรับการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสในการสื่อสารอย่างเป็นทางการโดยใช้กิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับลักษณะของภาษาที่ผู้เรียนใช้ในการทำกิจกรรม รวมถึงหากครูผู้สอนเน้นการทำกิจกรรมกลุ่มย่อย (Small Group Work) ก็จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในการสนทนาได้มากยิ่งขึ้น (Ellis, 1997) นอกจากนี้ ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้าง และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Stewick, 2001) ในส่วนนี้ จึงจะนำเสนอเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ รวมไปถึงการสอนโดยใช้เพลง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟังถือเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษา ดังที่ วิลพร ธนสุวรรณ (2530) ได้กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของทั้ง 4 ทักษะ ในการเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น นักเรียนควรจะได้เริ่มเรียนจากทักษะการฟังก่อนแล้วจึงฝึกพูด ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนนั้นเป็นขั้นตอนที่นักเรียนควรฝึกหลังจากที่สามารถฟัง และพูดออกเสียงได้ดีพอสมควรแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Fox (1974) ที่กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของการเรียนภาษา ผู้เรียนจะไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง หากไม่ได้ฟังการออกเสียงก่อน และในการสนทนานั้น ผู้ฟังต้องเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้จึงจะสามารถพูดโต้ตอบได้ตามที่ต้องการ ทั้งนี้ ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูด ครูผู้สอนอาจฝึกทักษะฟังพูด โดยให้นักเรียนบรรยายรูปภาพ (Describing Pictures) บอกความแตกต่างของรูปภาพ (Picture Difference) ตอบคำถามจากรูปภาพ ฝึกโต้ตอบบทสนทนา เล่าเรื่อง สรุปความ การอภิปราย หรือการแสดงบทบาทสมมติ เช่น แสดงบทบาทเจ้าของร้าน-ลูกค้าโต้ตอบซื้อขายสินค้า (Ur, 1991)

อย่างไรก็ตาม พบว่าเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนฟังและพูดมากขึ้น เช่น การวิจัยของ Zha, Kelly, Park, and Fitzgerald (2006) ที่ศึกษาการนำกระดานสนทนาออนไลน์ (electronic discussion board) มาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในกลุ่มผู้เรียนระดับประถมศึกษา (เกรด 2-5) ผลการวิจัยพบการเปลี่ยนแปลงในภาษาที่ผู้เรียนใช้เพื่อการสื่อสารเชิงสังคม และพบว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยผู้วิจัยแนะนำให้นำกระดานสนทนาออนไลน์มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาในรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมากขึ้น

นอกจากนี้ ยังพบว่ามีเกมมาช่วยประกอบการสอนการฟังและพูดภาษาอังกฤษ จากการวิจัยของณัฐมา นามวงษ์ (2548) ซึ่งศึกษาผลการใช้เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองตุ้ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 30 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนมีความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ผลจากงานวิจัยที่มีการนำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการสอนทักษะการฟังและพูดพบว่าปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพจนทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีทักษะการฟังและพูดที่ดีขึ้น เกิดจากการเลือกหัวข้อ และเนื้อเรื่องที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ และใกล้ตัวผู้เรียน ดังที่ สุภาพร ทองคำ (2559) พบว่าการที่ผู้เรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง Talking about careers มีผลคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการเรียนในระดับมากที่สุด เนื่องจากเนื้อหา และกิจกรรมในแบบฝึกทักษะมีความสอดคล้องกับบทเรียนทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนใจในบทเรียน ประกอบกับเนื้อหาที่เข้าใจง่าย และเป็นเรื่องใกล้ตัว ซึ่งกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษามากยิ่งขึ้น รวมถึงส่งผลให้อยากทำการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมด้วยตัวเอง

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ในการสอนอ่าน ครูผู้สอนควรเลือกเรื่องที่ได้มาจากสื่อที่พบได้ในสถานการณ์จริงของผู้เรียน (Authentic Materials) เช่น หนังสือพิมพ์ แผ่นพับ นิตยสาร ข้อความโฆษณา รายการอาหาร ตารางเวลา ป้ายสัญลักษณ์ คำแนะนำการใช้อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เป็นต้น และให้เป็นไปตามความสนใจของผู้เรียน (Harmer, 1998) โดยก่อนที่จะให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่อง ครูผู้สอนต้องช่วยผู้เรียนโดยให้ข้อมูลเบื้องต้นที่เชื่อมโยงกับเรื่องที่อ่าน (Background Information) สอนคำศัพท์สำคัญล่วงหน้า แบ่งเนื้อเรื่องออกเป็นส่วน ๆ ถามคำถามเพื่อให้รู้ประเด็นสำคัญของเรื่อง เพิ่มเติมความรู้หรือชี้แนะให้ผู้เรียนสังเกตคำบ่งชี้ (Discourse Markers) ที่ช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน ตั้งคำถามง่าย ๆ ช่วยผู้เรียนถอดความประเด็นซับซ้อนที่พบในเนื้อเรื่อง ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่ไม่ยากจนเกินไปเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ รวมทั้งมีการกระตุ้นและชื่นชมผู้เรียนในระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอน (Willis, 1981)

เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนกลวิธีการอ่าน อาทิ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเฉพาะเจาะจง กิจกรรมการอ่านควรมีหลากหลาย อาจเป็นการจดจำคำและประโยค โดยให้จับคู่คำศัพท์กับรูปภาพ จัดกลุ่มคำให้ถูกต้อง หรือจับคู่ประโยคกับรูปภาพ อาจเป็นการเรียงประโยคให้เป็นย่อหน้าที่สมบูรณ์ การตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง การวิเคราะห์ว่าข้อมูลใดถูกต้อง ข้อมูลใดผิด ข้อมูลใดไม่ได้ถูกกล่าวถึงในเนื้อเรื่อง การเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือกที่ให้มา การจัดสรุปประเด็นสำคัญ การอ่านแล้วนำข้อมูลมาเติมลงในตารางและแผนภูมิ การสร้างแผนภาพจากเรื่องที่อ่าน การเติมคำหรือข้อความที่หายไป เป็นต้น (Willis, 1981)

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีหลายวิธี โดยแนวโน้มในการจัดการเรียนรู้ระดับประถมศึกษามุ่งเน้นไปที่การบูรณาการเทคนิคการสอนที่นอกจากจะฝึกทักษะการอ่าน ยังให้ความสำคัญกับการสร้างกระบวนการคิดให้กับผู้เรียน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Migyanka, Policastro, & Lui (2005) ศึกษาเทคนิคการสอนอ่านที่เรียกว่า Think-Aloud ซึ่งเน้นการสอนกระบวนการคิด และกลวิธีการอ่านควบคู่กัน เช่นการสอนอ่านโดยเน้นให้ผู้เรียนนำความรู้เดิมมาใช้ (Activate prior knowledge) และการคาดเดา (Use prediction) ผู้สอนอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องให้ผู้เรียนฟังในขณะที่อ่านมีการหยุดเพื่อสอดแทรกกลวิธีการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้สอนทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน และมีความเข้าใจเนื้อเรื่องมากขึ้น การที่ผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมกับเนื้อเรื่องไม่ว่าจะโดยการอ่าน ด้านอารมณ์ และการพูดคุย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องถือว่าเป็นความสำเร็จของการสอนรูปแบบนี้ โดยปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมความสำเร็จ คือ ความสามารถของผู้สอนในการจัดการกระบวนการเรียนการสอน กล่าวคือ ผู้สอนต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการอ่านให้ชัดเจน และดึงดูดความสนใจของผู้เรียนเข้าสู่การเรียนรู้กลวิธีการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ตลอดจนรับฟังคำตอบของผู้เรียนด้วยความตั้งใจ สอนให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้กลวิธีการอ่านได้อย่างเหมาะสม เข้าใจระดับความสามารถของผู้เรียน และปรับกลวิธีในการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการ และความสามารถของผู้เรียน

อีกเทคนิคหนึ่งที่น่าสนใจ คือการสอนที่เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกทำงานร่วมกัน (Jacobs, 2006) ทั้งนี้ Ghaith (2003) คิดโมเดลการสอนแบบ Learning Together Model ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านที่เพิ่มขึ้น และความภูมิใจในการเรียนของตนเอง ตลอดจนความรู้สึกแปลกแยกของผู้เรียน ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วยนักเรียนระดับมัธยมปลายชาวเลบานอนจำนวน 56 คน ผลการวิจัยไม่พบความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองในส่วนของความภูมิใจในการเรียนของตนเอง ตลอดจนความรู้สึกแปลกแยก แต่พบว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธี Learning Together Model มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ เพื่อให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจมากขึ้น ผู้สอนควรนำสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนซึ่งสื่อเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะส่งเสริมทักษะการอ่านของผู้เรียน แต่ยังสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ดังที่ Elkılıç and Akça (2008) ได้ศึกษาปัจจัยที่สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนกิจกรรมการเรียนรู้ และทัศนคติผ่านกิจกรรมการเล่าเรื่อง (storytelling) ของผู้เรียนระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศตุรกี ผลการวิจัยพบว่าการใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ช่วยในการสอน และการใช้คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนหลังการอ่านสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันโดยเป็นแรงจูงใจจากทั้งภายในและภายนอก ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์แต่ไม่สามารถระบุของภาษาอังกฤษที่ชัดเจนได้ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ชื่นชอบมากที่สุด คือ เกมภาษาอังกฤษ การแสดงท่าทางประกอบเรื่องเล่า และเรื่องที่น่าสนใจให้อ่าน ตามลำดับ กิจกรรมที่ชื่นชอบน้อยที่สุด คือ การสอบ และการเขียน

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ครูผู้สอนต้องพิจารณาก่อนว่าจะจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนคือการเขียนเนื้อหา (Content) หรือการเขียนรูปแบบหลักภาษา (Form) ดังตัวอย่างกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนที่มุ่งเน้นรูปแบบหลักภาษา เช่น ให้เรียงประโยคในย่อหน้าต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ให้เขียนประโยคปัจจุบันกาลต่อไปนี้ใหม่เป็นประโยคอดีตกาล และตัวอย่างกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนที่มุ่งเน้นเนื้อหา เช่น จากประโยคขึ้นต้นที่ให้มานี้ จงแต่งเรื่องต่อให้สมบูรณ์ เป็นต้น

นอกจากนี้ ก่อนที่ผู้เรียนจะเขียน ครูผู้สอนต้องแน่ใจว่าผู้เรียนสามารถพูด อ่าน เข้าใจเรื่องราวได้ดี ครูผู้สอนควรให้ตัวอย่างหรือหลักการเขียน ฝึกผู้เรียนให้มีความรู้ไวยากรณ์ที่จำเป็นต่องานเขียนนั้น อาจให้ทำงานเขียนเป็นกลุ่มเพื่อให้เพื่อนช่วยเพื่อน และครูผู้สอนควรเก็บรวบรวมข้อผิดพลาดที่มักพบในงานเขียนของผู้เรียน เพื่อให้คำแนะนำในการแก้ไขงานต่อไป (Willis, 1981)

กิจกรรมการเขียนมีหลากหลาย เช่น จับคู่รูปภาพกับคำศัพท์และเขียนคำตลกคำศัพท์ แต่งประโยคตามภาพที่กำหนด การเขียนขั้นตอนต่าง ๆ การเขียนเรียงความสั้น ๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนควรให้

ความสำคัญกับขั้นตอนการเขียน อันประกอบด้วย ขั้นตอนเขียน (Writing) ขั้นแสดงความคิดเห็นในงานเขียนหรือขั้น ทบทวน (Reflection) และขั้นเขียนสรุป (Conclusion) (Ur, 1991) หรือครูผู้สอนอาจเลือกจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ได้แก่ 1) ขั้นสำรวจ (Survey) 2) ขั้นตั้งคำถาม (Question) 3) ขั้นอ่าน (Read) 4) ขั้นจดบันทึก (Record) 5) ขั้นเขียนสรุปใจความสำคัญ (Recite) และ 6) ขั้นทบทวนงานเขียน (Reflect) ที่สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษไปพร้อมกัน ทั้งความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านเนื้อหา ความสามารถในการสรุปความ (Jacobs, 1981) ด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา การเรียบเรียงเนื้อหา การใช้กลไกการเขียน และ ความสอดคล้องสัมพันธ์กัน (William, 1986) นอกจากนี้ เพื่อสร้างแรงจูงใจ และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ผู้สอน ควรคำนึงถึงบริบททางสังคม และวัฒนธรรมของผู้เรียน กำหนดหัวข้อในการเขียนที่ผู้เรียนสนใจ และเกี่ยวข้องกับ ตัวผู้เรียน โดยหากมีผู้อ่านจริงจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมีอิสระในการเขียน มีความมั่นใจมากขึ้น และ (Lo & Hyland, 2007)

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าการใช้วิธีการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการมีประสิทธิภาพในการ เพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของผู้เรียนในระดับประถมศึกษาได้ จากการวิจัยของกนกพร บุญอาจ (2553) ซึ่งศึกษา และเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึงศึกษาความพึงพอใจต่อการสอนเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนบ้านสร้างก่อ อำเภอกุดจับ จังหวัดอุดรธาธานี จำนวน 30 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความพึงพอใจต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมากที่สุด โดย วิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการ ที่เป็นดังนี้ เนื่องจากการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกระบวนการ เป็นการ สอนที่ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เสริมสร้างให้มีการทำงานร่วมกันกับเพื่อนในชั้น

อีกเทคนิคหนึ่งที่น่าสนใจคือการเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่า ดังที่ ประจักษ์ วงษาสนธิ์ (2553) ได้ ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านผาทอง จังหวัดอุดรธาธานี จำนวน 15 คน และพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากหลังได้เรียนนักเรียนมีความมั่นใจในการเขียน กล้า แสดงออก และเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนมีความสนใจวิธีการสอนแบบใหม่ กิจกรรมที่ดึงดูด ความสนใจ ด้วยเนื้อหาที่เข้าใจง่าย และมีการแข่งขันร่วมด้วย สำหรับเจตคติของนักเรียนต่อการเขียนภาษาอังกฤษ จากเรื่องเล่าในระดับดี เนื่องจากกิจกรรมการสอนเขียนจากเรื่องเล่ามีขั้นตอนที่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง และนักเรียนได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนด้วย

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

หากขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะไม่เกิดความเข้าใจและไม่สามารถสื่อสารในระดับสูงได้ (Dickins & Woods, 1988) จึงอาจกล่าวได้ว่า ไวยากรณ์เป็นปัจจัยพื้นฐานของรูปแบบการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้ที่เรียนไวยากรณ์จะมีความสามารถทางภาษาที่ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้ เรียนไวยากรณ์ (Larsen & Long, 1991) โดยผู้เรียนจะเรียนไวยากรณ์ได้ดี หากให้ความสำคัญกับความหมายในการสื่อสาร (Baretta, 1989) ดังนั้น การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษปัจจุบันจึงมุ่งเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่ได้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเป็นธรรมชาติ

ในการจัดกิจกรรมการสอนไวยากรณ์ ครูผู้สอนต้องพิจารณาก่อนว่าจะสอนโครงสร้าง (Structure) หรือจะสอนความหมาย (Meaning) ในบทเรียนนี้ (Ur, 1991) จากนั้นจึงพิจารณาว่าจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์อย่างไร ซึ่งครูผู้สอนสามารถใช้บัตรภาพและบัตรคำสอนไวยากรณ์ได้ เช่น ให้ผู้เรียนดูภาพที่บอกตำแหน่งสถานที่ต่าง ๆ เพื่อสอนบุพบทบอกสถานที่ (Prepositions of Place) ให้นักเรียนเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้องให้ผู้เรียนแต่งประโยคจากรูปภาพที่นำมา นำรูปภาพบุคคลกำลังทำกิจกรรมต่าง ๆ มาใช้สอนเรื่องปัจจุบันกาลต่อเนื่อง (Present Continuous Tense) เป็นต้น ดังตัวอย่างกิจกรรมการสอนไวยากรณ์ที่ Ur (1991) นำเสนอไว้ดังนี้

- หลังจากผู้เรียนศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์แล้ว ครูให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้ปัจจุบันกาล (Present Simple Tense) ที่พบในข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์ เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนจดจำหรือเกิดความตระหนัก (Awareness) หรือไม่ว่ารูปหรือความหมายเป็นอย่างไร
- ครูให้ผู้เรียนฝึกแบบควบคุม (Controlled Drills) โดยแต่งประโยคเกี่ยวกับ John ตามต้นแบบที่ครูกำหนดให้ เช่น *John drinks tea but he doesn't drink coffee.*
 - a) like: ice cream/cake
 - b) speak: English/Italian
 - c) enjoy: playing football/playing chess
- ครูให้ผู้เรียนฝึกอย่างมีความหมาย (Meaningful Drills) โดยฝึกการใช้ปัจจุบันกาล (Present Simple Tense) โดยให้พูดถึงเพื่อนคนหนึ่งในชั้นเรียน ตามตัวอย่างประโยค ดังนี้ คือ *He/She likes ice cream; OR He/She doesn't like ice cream.*
 - a) drink: juice
 - b) speak: Chinese
 - c) enjoy: playing badminton

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์

ประเภทของคำศัพท์ตามระดับของผู้เรียนออกเป็น 2 ประเภท คือ คำศัพท์ที่ใช้เรียนเพื่อใช้ (Active Vocabulary) และคำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ (Passive Vocabulary) (Richards, 1976) ดังนี้

1. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ หมายถึง คำศัพท์ระดับหนึ่งที่มีผู้เรียนมักพบและใช้เป็นประจำวันในชีวิต ทั้งในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้นการสอนคำศัพท์ประเภทนี้จึงต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วไปใช้ได้จริง

2. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้ หมายถึง คำศัพท์ระดับหนึ่งที่มีผู้เรียนมักพบน้อยและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันน้อย ดังนั้นการสอนคำศัพท์ประเภทนี้เป็นเพียงการสอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายก็พอ ไม่จำเป็นต้องฝึกเหมือนคำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้

ดังนั้น ในการสอนคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ควรมีจุดประสงค์ที่จะเน้นให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม 3 ประการ (อิสรา สารงาม, 2529) ดังนี้

1. ออกเสียงและสะกดคำศัพท์ได้
2. บอกความหมายของคำศัพท์ได้
3. นำคำศัพท์ไปใช้ได้ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ ครูผู้สอนสามารถใช้สิ่งของเพื่ออธิบายคำศัพท์ได้ชัดเจนกว่าคำพูดหรือการแสดงท่าทาง เช่น เรื่องเวลา สี ขนาด รูปทรง และจำนวนสิ่งของ ครูผู้สอนอาจเขียนหรือพิมพ์คำศัพท์ลงบนกระดาษ หรือตัดภาพและคำศัพท์ออกมาจากนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ เพื่อใช้บัตรคำในการสอนคำศัพท์ สอดคล้องกับที่ Willis (1981) เสนอแนะไว้ว่า การสอนคำศัพท์ควรเปลี่ยนจากการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจแต่นำไปใช้ไม่ได้ (Passive Control) เป็นแบบผู้เรียนเข้าใจ สามารถพูดสื่อสาร และนำคำศัพท์ไปใช้ในบริบทได้ (Active Use) นอกจากนี้ การสาธิต การแสดงสีหน้า การแสดงท่าทางประกอบ เช่น ครูอธิบายความหมายของคำตรงกันข้าม คำว่า Sad และ Happy จากการแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง (Harmer, 1998) การนำผู้เรียนออกไปเห็นสิ่งของนอกห้องเรียน หรือนำสิ่งของนั้น ๆ เข้ามาในห้องเรียนเพื่อสอนคำศัพท์ก็เป็นวิธีที่ได้ผลดี (Willis, 1981) การให้เขียนคำศัพท์ตามคำบอกก็ช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ดี (Ur, 1991) หรือแม้แต่การแปลหรืออธิบายเป็นภาษาแม่ก็เป็นที่ยอมรับหากพิจารณาแล้วว่าเป็นคำศัพท์ยาก รวมทั้งการใช้พจนานุกรมด้วย (Willis, 1981) ดังที่ Willis (1981) นำเสนอแนวการสอนศัพท์ลักษณะ Active Use ดังสรุปไว้ดังนี้

- ครูเลือกเรื่องอ่านสั้น ๆ ที่เหมาะสมกับผู้เรียน
- ครูแยกแยะคำศัพท์ในเรื่อง ศัพท์ใดควรสอนความหมายด้วยวิธีใด คำศัพท์คำใดง่าย คำใดยากควรอธิบายหรือแปล คำใดที่สำคัญต่อเนื้อเรื่อง คำใดไม่สำคัญ เป็นต้น
- ครูเตรียมสื่ออุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการสอนศัพท์
- ครูสอนคำศัพท์ ให้ผู้เรียนเข้าใจและนำไปใช้ได้

- ครูให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่อง อาจแบ่งกลุ่มย่อย โดยครูช่วยผู้เรียนเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้จักจากบริบท ให้โอกาสผู้เรียนถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และเนื้อเรื่อง

นอกจากนี้ ในทฤษฎีของ Ur (1991) ในการสอนศัพท์นั้น ผู้สอนสามารถสอนเนื้อหาความรู้ที่เกี่ยวข้องได้หลายเรื่อง ได้แก่ การออกเสียงและการสะกดคำ (Pronunciation and Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) กลุ่มคำที่ต้องใช้ร่วมกัน (Collocation) ลักษณะความหมาย: ความหมายโดยตรง ความหมายโดยนัย ความเหมาะสม ความสัมพันธ์ทางความหมาย (Aspects of Meaning: Denotation, Connotation, Appropriateness, Relationships) และการประกอบคำ (Word Formation) ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ครูผู้สอนกำหนดไว้และตามความสนใจของผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจเรียนมากขึ้น คือ การใช้เพลงประกอบการสอน นอกเหนือจากการได้รับความรู้ในบทเรียนผ่านเพลง ยังส่งผลผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับที่ Brown & Brown (1997) เสนอแนะไว้ว่า เพลงสามารถช่วยในด้านอารมณ์ ความรู้สึก และช่วยให้มีศักยภาพทั้งในด้านการเรียนและความจำดีขึ้น นอกจากนี้ สิริพัชร์ เจริญวิโรจน์ (2550) ยังกล่าวสนับสนุนว่า การใช้เพลงประกอบการสอนจะช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนในการเรียน ช่วยให้จดจำเนื้อหาและประทับความรู้สึกไว้นาน และช่วยทำให้บทเรียนดูง่ายขึ้น

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูผู้สอนสามารถใช้เพลงเพื่อสอนคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ สอนหน้าที่ทางภาษา เพื่อทบทวนเนื้อหาที่ผ่านมา เพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมให้บทเรียนให้น่าสนใจ นำเข้าสู่บทเรียน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนและใช้ในการวัดและการประเมินผลบทเรียน รวมทั้งใช้เพลงเพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน จึงอาจกล่าวได้ว่า เพลงสามารถนำมาจัดกิจกรรมในชั้นเรียนได้หลากหลาย ดังตัวอย่างรูปแบบการสอนต่อไปนี้

Everette (1995) นำเสนอกิจกรรมเพลงในชั้นเรียน ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนเติมคำศัพท์หรือข้อความที่ขาดหายไปในรูปแบบของ Cloze Test ซึ่งคำศัพท์ที่เว้นว่างไว้อาจเป็นคำคุณศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ โดยควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนรู้จักหรือได้พบเห็นมาก่อน ทั้งนี้ ครูผู้สอนอาจช่วยผู้เรียนโดยการเว้นที่ว่างจัดไว้เท่าจำนวนตัวอักษรหรือการกำหนดอักษรบางตัวไว้ให้
2. ให้ผู้เรียนเรียงลำดับเนื้อเพลง เพื่อเป็นการฝึกทดสอบความเข้าใจในการฟัง
3. ให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้ประโยคคำสั่งที่ได้ยิน เพื่อฝึกโครงสร้างประโยคคำสั่ง หลังจากการเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์แล้ว ครูผู้สอนอาจเลือกเพลงที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่เรียน

Saricoban & Metin (2000) ได้เสนอเทคนิคการสอนโดยใช้เพลงดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนตอบคำถามจากบทเพลงที่ฟัง เป็นการตรวจสอบความเข้าใจในการฟังบทเพลงของนักเรียน

2. ให้นักเรียนจับคู่ระหว่างคำศัพท์กับรูปภาพ ประโยคกับรูปภาพ เป็นการช่วยให้นักเรียนเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ ประโยคได้ดี

3. ให้นักเรียนตอบคำถามข้อเท็จจริง ถูกผิดจากประโยคข้อความที่นำมาจากบทเพลง วันชัย วัฒนชัยวิทย์ (2526) ได้เสนอแนะกิจกรรมเพลงในชั้นเรียน ดังนี้

1. การเติมคำศัพท์และข้อความของเพลงที่หายไป
2. การจับคู่คำศัพท์กับประโยค รูปภาพ
3. การวาดภาพตามจินตนาการจากบทเพลงที่ฟัง
4. การเดาคำศัพท์จากเพลง
5. การตอบคำถามจากเนื้อหาบทเพลง
6. การเรียงลำดับเนื้อเพลงใหม่
7. การอภิปรายแสดงความคิดเห็น
8. การแสดงท่าทางประกอบเพลงและการแสดงบทบาทสมมติจากเนื้อหาเพลง

จากตัวอย่างกิจกรรมดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าเพลงใช้ในการสอนได้หลากหลายกิจกรรม ขึ้นอยู่กับ จุดประสงค์การเรียนรู้

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เห็นได้ชัดเจนว่า ครูควรพัฒนาตนเองให้พร้อมในการจัดกิจกรรมเรียนรู้ หลากหลายตรงตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน และครูผู้สอนควรเรียนรู้เทคนิคการสอนให้ทันสมัยอยู่เสมอ การฝึกอบรมและแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้ทันยุคก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้การจัดกระบวนการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของครูมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมีการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง Richards (2006) ได้แบ่งพัฒนาการของการสอนภาษาออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1: แนวคิดดั้งเดิม (Traditional Approaches)

แนวคิดนี้นิยมใช้มาตั้งแต่แรกเริ่มจนกระทั่งถึงทศวรรษที่ 1960 โดยเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นสอน ไวยากรณ์ ในยุคนี้เชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเกิดจากการท่องจำ และทำแบบฝึกหัดซ้ำ ๆ โดยผู้สอนจะใช้วิธีการสอนแบบนิรนัย (deductive) นั่นคือ ให้ผู้เรียนเรียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จากนั้นจึงให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อ ฝึกแต่งประโยคโดยใช้กฎทางไวยากรณ์นั้น หลังจากผู้เรียนเรียนรู้รูปแบบ และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์แล้วจึงค่อย ฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 โดยเริ่มจากการฝึกพูด ตามด้วยการฟัง อ่าน และเขียนตามลำดับ

เทคนิคการสอนสำหรับการสอนที่เน้นไวยากรณ์นี้ ได้แก่ การท่องจำบทสนทนา การฝึกถาม และตอบคำถาม การฝึกแทนค่าลงในช่องว่าง และการฝึกพูด และฝึกเขียนตามตัวอย่างที่กำหนดให้ ซึ่งผู้สอนจะให้ความสำคัญกับการแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียง และการใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง

ระยะที่ 2: แนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารยุคแรก (Classic Communicative Language Teaching)

แนวคิดนี้เริ่มตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 จนถึงทศวรรษที่ 1990 โดยในยุคนี้การสอนที่เน้นไวยากรณ์ถูกวิพากษ์วิจารณ์ถึงความเหมาะสมเนื่องจากนักวิชาการทางภาษาเริ่มมองว่าความสามารถในการใช้ภาษาครอบคลุมองค์ประกอบที่มากกว่าสมรรถนะด้านไวยากรณ์ และโครงสร้างภาษา โดยในยุคนี้เริ่มให้ความสนใจกับ “สมรรถนะทางการสื่อสาร” หรือ Communicative Competence ซึ่งเป็นการรวมเอาความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษา และความสามารถในการสื่อสารเข้าไว้ด้วยกัน โดยให้ความสำคัญกับการที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านโครงสร้างภาษา และไวยากรณ์ไปใช้เพื่อการสื่อสารให้ถูกต้อง และเหมาะสมกับบริบทและวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การร้องขอ และการให้คำแนะนำ

การสอนที่เน้นสร้างสมรรถนะทางการสื่อสารเรียกว่า Communicative Language Teaching หรือ CLT ซึ่งไม่เน้นการสอนไวยากรณ์ และการสอนแบบแยกทักษะ แต่เน้นให้ผู้เรียนเรียนทักษะทางภาษาทั้ง 4 แบบบูรณาการเพื่อให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในการใช้ภาษาจริง ด้วยเหตุนี้ในการกำหนดรายละเอียดของเนื้อหาในการสอนจะคำนึงบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ได้แก่ วัตถุประสงค์ (Purpose) สถานที่ (Setting) บทบาท (Role) สถานการณ์ในการสื่อสาร (Communicative events) หน้าที่ของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์นั้น (Language functions) แนวคิดที่เกี่ยวข้อง (Notions) ทักษะที่เกี่ยวข้อง (Skills) ความหลากหลายของภาษา (Variety) เนื้อหาไวยากรณ์ (Grammatical content) และคำศัพท์ (Lexical content)

ด้วยเหตุนี้ วิธีการสอนจึงเน้นไปที่การให้ผู้เรียนได้สื่อสารในสถานการณ์จริง การให้ผู้เรียนมีโอกาสในการทดลองนำสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ไปใช้ ครูผู้สอนจะมีความอดทนต่อข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งความถูกต้อง และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา นอกจากนี้ ยังควรมีการเชื่อมโยงทักษะทางภาษาทั้ง 4 เข้าด้วยกัน และควรให้ผู้เรียนมีโอกาสในการคิด และค้นพบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ได้ด้วยตนเอง

จากแนวคิดข้างต้นทำให้กิจกรรมของการสอนที่เน้นสร้างสมรรถนะทางการสื่อสารไม่เน้นการท่องจำ และการทำแบบฝึกหัด แต่เป็นกิจกรรมที่เน้นกิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม และกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมจริงให้มากที่สุด ได้แก่

1. การทำงานให้สมบูรณ์ (Task-completion activities) เช่น การแก้ปริศนา การเล่นเกม การอ่านแผนที่
2. การหา และเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (Information-gathering activities) เช่น การทำแบบสำรวจ และการสัมภาษณ์
3. การแสดงและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion-sharing activities) เช่น การให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความเชื่อ และค่านิยมต่าง ๆ
4. การถ่ายทอดข้อมูล (Information-transfer activities) เช่น การให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้รับไปนำเสนอในอีกรูปแบบหนึ่ง
5. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์โดยการสืบค้นด้วยเหตุและผล (Reasoning-gap activities) เช่น การให้ผู้เรียนสืบหาข้อมูลด้วยวิธีการบอกข้อมูลโดยนัย และให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ตามหลักเหตุผลเพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่ที่จะนำมาใช้ตอบคำถาม หรือแก้ไขปัญหานั้นได้
6. การแสดงบทบาทสมมติ (Role plays) เช่น การกำหนดให้ผู้เรียนแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนด

ระยะที่ 3: แนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารยุคปัจจุบัน (Current communicative language teaching)

แนวคิดนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1990 จนถึงปัจจุบัน โดยเป็นการต่อยอดแนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารในยุคเริ่มแรก ซึ่ง Jacobs and Farrell (2003) ได้สรุปความเปลี่ยนแปลงของการสอนแบบ CLT ในยุคนี้ที่ต่างจากยุคแรกไว้ 10 ข้อด้วยกันคือ

1. ให้ความสำคัญกับบทบาทของผู้เรียนมากกว่าสิ่งกระตุ้นจากภายนอก ดังนั้น การเรียนการสอนจึงเปลี่ยนจากครูเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (learner- centered instruction)
2. เน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนมากกว่าผลงานที่ผลิตออกมา ดังนั้นการเรียนการสอนจึงเปลี่ยนจากการสอนที่เน้นผลงาน (product-oriented instruction) เป็น การสอนที่เน้นกระบวนการ (process-oriented instruction)
3. เน้นธรรมชาติของการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทางสังคมมากกว่าการให้ผู้เรียนต่างคนต่างเรียนรู้โดยไม่อิงอยู่กับบริบททางสังคม
4. ให้ความสำคัญกับความหลากหลายของผู้เรียน และจัดการเรียนการสอนโดยเคารพในความแตกต่างผู้เรียนแต่ละคน
5. เน้นการให้ความสำคัญกับปัจจัย และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในชั้นเรียนมากกว่าปัจจัยจากภายนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นแนวคิดที่ส่งผลต่อการวิจัยด้านการสอนภาษาที่เคลื่อนสู่การวิจัยเชิงคุณภาพ
6. มีการเชื่อมโยงบริบทภายในโรงเรียนเข้ากับบริบทที่เกิดขึ้นในโลกภายนอกเพื่อเป็นช่องทางในการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม
7. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และสร้างวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ของตนเอง
8. เน้นแนวคิดการเรียนรู้จากภาพรวมไปสู่ส่วนย่อย (whole-to-part orientation) เช่น ให้ผู้เรียนเริ่มต้นจากการเข้าใจความหมายของบทความในภาพรวม จากนั้นจึงนำไปสู่การเรียนรู้ในองค์ประกอบย่อยของบทความ เช่น คำที่ใช้ และโครงสร้างของบทความ
9. เน้นให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่าการท่องจำรูปแบบ
10. มองว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่องตลอดชีวิต

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนที่เน้นการสื่อสารมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะทางการสื่อสาร นั่นคือ การทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคมโลกได้ในสถานการณ์จริงโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาผู้เรียนภาษาให้มีความรู้หลักภาษา ควบคู่ไปกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ในปัจจุบันแนวคิดและทฤษฎีการสอนที่เน้นการสื่อสารเป็นแนวคิดที่นิยมมากที่สุดแนวคิดหนึ่งในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้แนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารเป็นที่นิยมอาจเนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้มีความสอดคล้องกับกระบวนการการเรียนรู้ของมนุษย์ กล่าวคือ การเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และสิ่งแวดล้อมในสถานการณ์การสื่อสารจริงซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม เนื่องจากตามหลักการของการเรียนรู้ ผู้เรียนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้วยตนเองจึงจะเกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้ประมวลผลข้อมูลข่าวสารจากการที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

นอกจากนี้ การรับรู้ของมนุษย์เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความใส่ใจของผู้เรียนที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ การเรียนรู้จะเกิดจากการค้นพบเนื่องจากผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็นซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรมสำรวจสภาพสิ่งแวดล้อมและเกิดการเรียนรู้โดยการค้นพบ (Discovery learning) (Jerome Bruner, 1963 อ้างถึงใน Biggie & Shermis, 2004) โดยแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้โดยวิธีการค้นพบของบรูเนอร์ มีดังนี้ (Biggie & Shermis, 2004: 133 -150)

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง การเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลของการปฏิสัมพันธ์นอกจากจะเกิดขึ้นในตัวเองของผู้เรียนแล้ว ยังจะเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสิ่งแวดล้อมด้วย
2. ผู้เรียนแต่ละคนมีประสบการณ์และพื้นฐานความรู้แตกต่างกัน การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบใหม่กับประสบการณ์ และมีความหมายใหม่
3. พัฒนาการทางเขาวงกตปัญหาจะเห็นได้ชัดเจน โดยที่ผู้เรียนสามารถรับสิ่งเร้าที่ให้เลือกได้หลาย ๆ อย่างพร้อม ๆ กัน

จากแนวคิดข้างต้น จะเห็นได้ว่ากระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดของบรูเนอร์นั้นเป็นการผสมผสานกระบวนการต่าง ๆ 3 กระบวนการต่อไปนี้เข้าด้วยกัน ซึ่งทั้ง 3 กระบวนการนี้อาจเกิดขึ้นพร้อมกัน หรือเกิดขึ้นเรียงตามลำดับกันก็ได้ ดังนี้

1. การรับความรู้ใหม่ (Acquisition of new knowledge) เป็นกระบวนการของการรวบรวมความรู้ใหม่เข้าแทนที่ความรู้เก่า ทำให้ความรู้เดิมที่มีอยู่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นหรือเป็นการจัดระเบียบโครงสร้างของความรู้ที่ได้รับมาให้เป็นระเบียบมากขึ้น

2. การแปลงความรู้ (Transformation of knowledge) เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงความรู้ที่ได้รับมานั้นให้สัมพันธ์กับประสบการณ์เดิม อาจแปลงโดยวิธีการขยายความ ผสมผสานความรู้เดิมให้สัมพันธ์หรือต่อเนื่องกับสถานการณ์ใหม่

3. การตรวจสอบความตรงประเด็นและความเพียงพอของความรู้ (Check of the pertinence and adequacy of knowledge) หรือการประเมินผล (Evaluation) เป็นกระบวนการตรวจสอบความตรงประเด็นและความเพียงพอของความรู้ โดยการประเมินว่าสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี หรือทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นเพียงใด

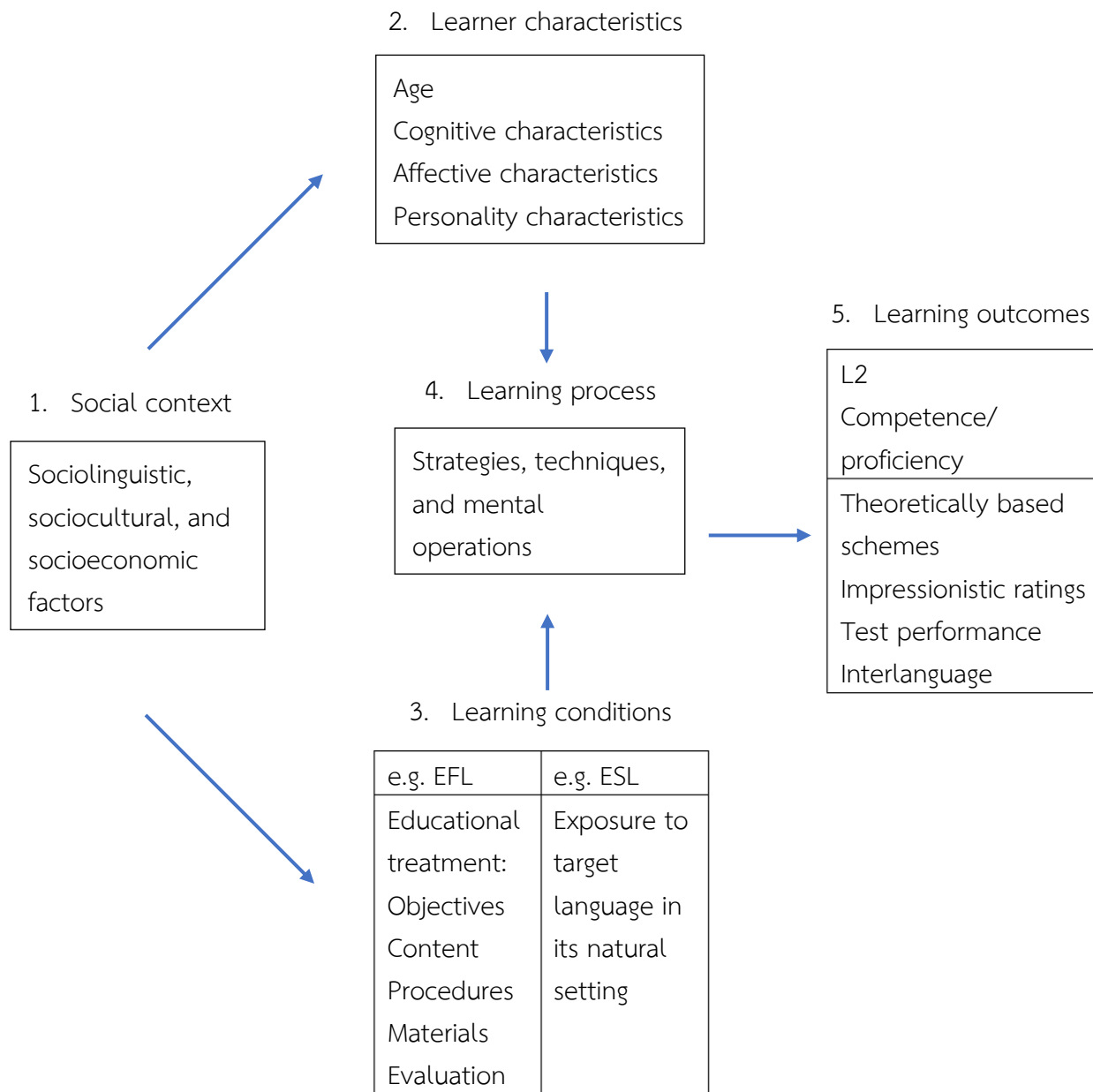
จากทฤษฎีการเรียนรู้โดยวิธีการค้นพบของบรูเนอร์ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ของตนเองได้โดยอาศัยการเรียนรู้จากสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบข้าง ด้วยเหตุนี้ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ และการปฏิบัติจริงในบริบทต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ และจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในด้านการเพิ่มพูนศักยภาพทางสติปัญญา ก่อให้เกิดแรงจูงใจภายใน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิดและการกระทำ ได้เรียนรู้วิธีจัดระบบความคิดและวิธีการเสาะแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง จะเห็นได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้โดยวิธีการค้นพบของบรูเนอร์สอดคล้องกับแนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ และการปฏิบัติจริงในบริบทต่าง ๆ

ในส่วนของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ การสนทนาปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมีความสำคัญเพราะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนภาษาเกิดความสามารถในการพูดสื่อสาร โดย Krashen (1982) ให้ความเห็นว่าการรับรู้ภาษาที่สองมีลักษณะคล้ายการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กเล็ก กล่าวคือ เมื่อเริ่มเรียนภาษาเด็ก

เล็กไม่จำเป็นต้องเรียนรูปแบบหรือหลักการใช้ภาษาโดยตรง แต่สามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรับรู้ภาษา เช่นเดียวกัน ในการเรียนภาษาที่สอง หากผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเองและกับผู้สอน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารให้มากที่สุด โดยมีเป้าหมายเพื่อทำกิจกรรมหรือภาระงาน (Task) ให้สำเร็จลุล่วงก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นกัน

นอกจากนี้ แนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารยังให้ความสำคัญกับผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ (Learner-centeredness) ซึ่งวิธีการนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ John Dewey (1963) นักปรัชญาทางการศึกษาระดับโลกซึ่งได้ให้ความสำคัญกับการให้อิสระในการเรียนรู้กับผู้เรียนโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ ให้ผู้เรียนเป็นผู้เลือก ผู้ควบคุม และผู้ที่สามารถปรับเปลี่ยนองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเรียนรู้ของตนเองได้ การจัดการเรียนการสอนรูปแบบนี้จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืน ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และมีอิสระในการเลือกเรียนตามความถนัดของตนเอง

ในส่วนของการเรียนภาษาที่สองมีปัจจัยและตัวแปรหลายด้านที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์ โดย Stern (1983) ได้สรุปปัจจัยและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพที่ 3: แผนภาพกรอบในการเรียนรู้ภาษาที่สอง
ที่มา: Stern, H.H. (1983: 338)

จากแผนภาพข้างต้นมีปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียน 3 ปัจจัย คือ

1. บริบททางสังคม ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้อและความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ (Sociolinguistic factor) ปัจจัยเชิงสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural factor) และปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socioeconomic factor)
2. คุณลักษณะของผู้เรียน (Learner characteristics) ประกอบด้วย อายุ พุทธิพิสัย หรือ การคิดและสติปัญญา (Cognitive characteristics) จิตพิสัย หรือ ความรู้สึกนึกคิด และเจตคติ (Affective characteristics) และลักษณะนิสัยหรือบุคลิกภาพ (Personality characteristics)
3. เงื่อนไขในการเรียนรู้ (Learning conditions) ได้แก่ รูปแบบการจัดการศึกษา วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน สื่อการเรียน การวัดและประเมินผล และการภาษาที่สองในบริบทและสถานการณ์จริง

ปัจจัยทั้งสามประการข้างต้นจะเป็นตัวกำหนดข้อ 4 คือ กระบวนการเรียนรู้ (Learning process) ซึ่งประกอบด้วย กลยุทธ์ เทคนิค และกระบวนการทางความคิด และข้อ 5 คือ ผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning outcomes) ของผู้เรียน ซึ่งหมายถึง สมรรถนะ หรือความสามารถทางภาษา

จะเห็นได้ว่า แนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารมีความสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้เป็นอย่างมาก ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าแนวคิดนี้ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการ (2557) จึงได้ออกประกาศเพื่อแนะนำแนวทางในการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยหนึ่งในนโยบายที่กำหนดขึ้นคือ การปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนจากการเน้นสอนไวยากรณ์ ไปสู่การสอนที่เน้นการสื่อสาร

จากการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการสอนที่เน้นสื่อสาร และการสอนที่เน้นไวยากรณ์สามารถสรุปความแตกต่างของการสอนทั้ง 2 รูปแบบได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ความแตกต่างระหว่างการสอนที่เน้นไวยากรณ์ และการสอนที่เน้นการสื่อสาร

การสอนที่เน้นไวยากรณ์	การสอนที่เน้นการสื่อสาร
1. เน้นเรื่องรูปแบบทางภาษา (Form)	1. เน้นเรื่องของความหมาย (Meaning)
2. เน้นการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบ หรือบทสนทนาตัวอย่างที่ผู้สอนกำหนดให้	2. เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสนทนา จากสถานการณ์จริง
3. เน้นการท่องกฎเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์	3. เน้นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารให้ถูกต้องโดยคำนึงถึงบริบทเป็นสำคัญ
4. มักใช้วิธีการสอนแบบนิรนัย (deductive)	4. มักใช้วิธีการสอนแบบอุปนัย (inductive)
5. เน้นความถูกต้องในการใช้ภาษา (accuracy)	5. เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (fluency)
6. เป็นการเรียนการสอนที่มีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง (Teacher-centered instruction)	6. เป็นการเรียนการสอนที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centered instruction)

การสอนที่เน้นไวยากรณ์	การสอนที่เน้นการสื่อสาร
7. ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา และการใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้องให้กับผู้เรียนโดยตรง	7. ผู้สอนจะพยายามให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาด้วยตนเอง และเน้นการออกเสียงได้อย่างถูกต้องมากกว่า
8. เน้นการทำแบบฝึกหัดทางภาษา (drill) และการท่องจำ (memorization) และกิจกรรมเดียว	8. ผู้สอนจะกระตุ้นด้วยการสร้างสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาสื่อสารออกมาให้ได้มากที่สุด ผ่านกิจกรรมการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม
9. ผู้เรียนมีบทบาทเป็นฝ่ายรับความรู้จากครูผู้สอน (Passive Learner)	9. ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วยตนเอง (Active Learner)
10. ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้นำและควบคุมกิจกรรมการเรียนการสอน	10. ผู้สอนมีบทบาทเป็นอำนวยความสะดวกการเรียนรู้ (facilitator) และผู้ติดตามตรวจสอบ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารจะได้รับความนิยมอย่างมาก แต่การนำแนวคิดนี้ไปใช้ปฏิบัติจริงในการเรียนการสอนอาจเป็นเรื่องยาก และเป็นความท้าทาย (Chick, 1996; Li, 1998) ชินจิต อินประเสริฐ (2559) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูชาวไทยจำนวน 20 คนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารโดยพบปัญหาในการนำการสอนแนวนี้ไปใช้จริงใน 3 ด้านด้วยกัน คือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน โดยในส่วนของผู้เรียนพบว่าคุณลักษณะของผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงออก และขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ตลอดจนความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ และในส่วนของผู้สอนพบปัญหาคือความไม่มั่นใจของผู้สอนในการสื่อสาร และออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้สอนยังไม่เข้าใจแนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารเท่าที่ควร ด้านปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสื่อและอุปกรณ์การสอนพบว่าหนังสือที่ใช้ยากเกินกว่าความสามารถของผู้เรียนเนื่องจากเป็นหนังสือจากต่างประเทศทำให้มีความยากทั้งด้านเนื้อหา และคำศัพท์ นอกจากนี้ โรงเรียนยังขาดแคลนอุปกรณ์ เช่น โทรทัศน์ เครื่องเล่นดีวีดี และคอมพิวเตอร์

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะมีกรอบแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน แต่การนำแนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารมาปฏิบัติจริงในบริบทของการเรียนการสอนในประเทศไทยอาจไม่สามารถทำได้จริงในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีความเหมาะสม และมีคุณภาพมากยิ่งขึ้นเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อผู้เรียน

3. วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยลักษณะห้องเรียนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้น ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหาการเรียน มีความชอบในสิ่งที่เรียน และเรียนอย่างกระตือรือร้น (Nunan, 1999; Tudor, 1996) รวมทั้งจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 โดยลักษณะของเด็กสมัยใหม่ในศตวรรษที่ 21 นั้น มีความเป็นอิสระที่จะเลือกสิ่งที่ตนพอใจ แสดงความเห็นและลักษณะเฉพาะของตน ต้องการดัดแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้ตรงตามความพอใจและความต้องการของตน ต้องการความเร็วในการสื่อสาร การหาข้อมูลและตอบคำถาม (วิจารณ์ พานิช, 2555) นอกจากนี้ จากการศึกษากลยุทธ์ที่นักเรียนระดับประถมศึกษาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศอินโดนีเซียพบว่า ผู้เรียนมีการใช้กลวิธีการเรียนแบบอภิปัญญา (Metacognitive) และกลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (Socio-affective) มากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 โดยกลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนชอบเหมาะสมกับกลวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือการเรียนจาก/ ร่วมกับผู้อื่น และการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในขณะที่กลวิธีการเรียนที่ชอบน้อยลงมาเป็นกลวิธีการเรียนที่พบได้บ่อยในการเรียนการสอนแบบเดิมที่ผู้สอนเป็นศูนย์กลางนั้น คือการท่องจำคำศัพท์ และการฝึกฝนนอกชั้นเรียน Stracke (2016) ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ตลอดชีวิต วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้จึงควรมุ่งเน้นการสื่อสารอย่างมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะทางการสื่อสาร (Communicative Competence) กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงในสังคมโลกได้ โดยพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษให้มีความรู้หลักภาษาและมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ซึ่งสามารถสรุปแนวทางการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้ดังนี้

การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task - based Learning) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ภาระงาน (Tasks) เป็นหลักโดยภาระงานจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติภาระงานให้สำเร็จ จะต้องมีการวิเคราะห์ความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยจะต้องเป็นกิจกรรมที่มีเป้าหมายเป็นหลัก มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ (Willis, 1996) โดยภาระงานที่ผู้เรียนมอบหมายควรอยู่ในรูปแบบของการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ซึ่งมีการวางแผนกระบวนการสอนอย่างเป็นระบบให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน โดยภาระงานนั้นควรแยกออกเป็นขั้นตอนย่อย ๆ และผู้เรียนควรมีโอกาสในการทำงานร่วมกัน และช่วยเหลือกัน ซึ่งการสอนรูปแบบนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นตลอดจนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน (Ahn, 2012)

นอกจากนี้ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของไทยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานส่งผลในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติของผู้เรียน จากการศึกษาของ พรพิศ งามพงษ์ (2561) เพื่อศึกษาพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน และกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 28 คน พบว่าการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เกิดได้จากการเข้าใจข้อมูล หรือรับข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้โดยมนุษย์ซึ่งจะพัฒนาจากระดับความรู้ที่มี

อยู่ชั้นถัดไปอีกหนึ่งชั้นตามลำดับธรรมชาติ โดยมีปัจจัยที่สำคัญร่วมด้วยคือ ไวยากรณ์ คำศัพท์ เนื้อหาทางภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และจำเป็นต่อการเรียนรู้ ส่งผลให้ผลการวิจัยแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และเจตคติเพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนหลังเรียนอยู่ในระดับดีทุกประเด็น

การเรียนรู้แบบโครงงาน

การเรียนรู้แบบโครงงาน (Project Work) มีวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสาร (Fried-Booth, 2002) คือภาระงานที่ผู้เรียนมีโอกาสเลือกหัวข้อที่จะเรียนตามความชอบของตนเอง วางแผนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ค้นคว้าและเป็นผู้ทำให้เกิดผลของการค้นคว้า และนำสิ่งที่ได้ค้นพบมานำเสนอในรูปแบบต่าง ๆ (Henry, 1994) ทั้งนี้ ในปัจจุบัน ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสาร และสารสนเทศทำให้มีการใช้สื่อออนไลน์มาใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้แบบโครงงาน ดังที่ Jabar and Ali (2016) ได้ศึกษาผลของการนำ Video Project Assignments (VPA) หรือ การทำโครงงานโดยใช้วิดีโอเป็นสื่อเพื่อช่วยผู้เรียนในการเรียนคำศัพท์ในวิชาการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 30 คนในโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซีย โดยใช้สื่อเทคโนโลยี เช่น Google, YouTube และ Padlet ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น และผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้เทคโนโลยี และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากผู้เรียนมีความสนุกสนานในการค้นหาข้อมูล คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรมออนไลน์ ที่สำคัญคือผู้เรียนสามารถจดจำความหมายของคำศัพท์ได้นาน เนื่องจากเป็นผู้สืบค้นข้อมูล และฝึกฝนการใช้คำเหล่านั้นซ้ำ ๆ ผู้วิจัยสรุปว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีหลากหลายรูปแบบนี้มีประโยชน์อย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น

ในบริบทของการจัดการศึกษาภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาของประเทศไทยพบว่า การใช้วิธีการสอนแบบโครงงานมีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จากการวิจัยของลักขณา สัยศรี (2551) ซึ่งศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบโครงงาน และกลุ่มที่สอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดป่ามณี และโรงเรียนวัดท่าตลาด กลุ่มโรงเรียนขุนอินท์ จังหวัดอ่างทอง จำนวน 45 คน พบว่า ผู้เรียนในกลุ่มที่สอนแบบโครงงานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ พบว่ากลุ่มที่สอนแบบโครงงานมีความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์สูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มที่สอนแบบโครงงานสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกทำงานร่วมกัน เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จ หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือและกิจกรรมกลุ่ม ควรใส่ใจว่ากิจกรรมนั้นสนับสนุนความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มอย่างไร ควรสนับสนุนให้มีการพึ่งพาอาศัยกันอย่างไร หรือแม้แต่ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้งเฉพาะบุคคลเพื่อการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่มได้อย่างไร (Jacobs, 2006) ในบริบทของการเรียนการสอนในประเทศไทยพบว่า การนำกลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น กล่าวคือ จากงานวิจัยของดวงจินดา เย็นจะบก (2550) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองกระทุ่ม อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 24 คน โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่านหลังเรียนเป็นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 เป็นจำนวนมากมากกว่าก่อนเรียน โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสได้พบในชีวิตประจำวัน การเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ยังคงมีความสำคัญ แต่จะต้องเน้นให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงโครงสร้างไวยากรณ์กับทักษะในการสื่อสารเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยครูผู้สอนจะเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น (Littlewood, 1981)

ในประเทศไทยมีการนำวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมาใช้อย่างกว้างขวาง สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่สนับสนุนให้นำวิธีการสอนนี้มาใช้แทนที่การสอนที่เน้นไวยากรณ์ จากการศึกษาวิจัยของ อรรพรรณ ศรีบุญเพชร และ ศิริพงษ์ เพียรศิริ (2555) ที่ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารเรื่อง Personal Identification สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโพ้นเมืองประชารัฐ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 30 คน จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 75.33 จากคะแนนเต็ม และนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 ทั้งนี้ นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความพึงพอใจในด้านพฤติกรรมครู บรรยากาศการเรียน และสิ่งแวดล้อมห้องเรียน รวมถึงพฤติกรรมนักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่มีวิธีการสอนภาษาที่มีความหลากหลายด้านกิจกรรม ทำให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ด้วยความสนใจ พร้อมทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ และรู้จักอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม

อย่างไรก็ตาม พบรายงานการวิจัยที่บ่งชี้ถึงปัญหาในการนำวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้ในชั้นเรียน จากการศึกษาวิจัยของชินจิต อินประเสริฐ (2559) ซึ่งสำรวจความคิดเห็นของครูชาวไทยจำนวน 20 คนที่มีต่อการ

จัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสาร ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ครูผู้สอนพบปัญหาในการนำการสอนแนวนี้ไปใช้จริงใน 3 ด้านด้วยกัน คือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน โดยในส่วนของผู้เรียนพบว่าคุณลักษณะของผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงออก และขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ตลอดจนความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ และในส่วนของผู้สอนพบปัญหาคือความไม่มั่นใจของผู้สอนในการสื่อสาร และออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้สอนยังไม่เข้าใจแนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารเท่าที่ควร ด้านปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสื่อและอุปกรณ์การสอนพบว่าหนังสือที่ใช้อยากเกินกว่าความสามารถของผู้เรียนเนื่องจากเป็นหนังสือจากต่างประเทศทำให้มีความยากทั้งด้านเนื้อหา และคำศัพท์ นอกจากนี้ โรงเรียนยังขาดแคลนอุปกรณ์ เช่น โทรทัศน์ เครื่องเล่นดีวีดี และคอมพิวเตอร์ ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงควรออกแบบ และวางแผนการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนเตรียมความพร้อมล่วงหน้าก่อนที่จะนำเทคนิคการสอนนี้ไปใช้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดกับผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning) เป็นการเชื่อมโยงความรู้ในรายวิชาและประสบการณ์เข้าด้วยกัน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงและสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้ ทำให้การเรียนมีจุดมุ่งหมายและความหมายมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และยังเป็นการฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่มอีกด้วย (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่ามีจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพบว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จากการศึกษาของฐิติชัย รักบำรุง (2551) ซึ่งใช้การสอนโดยการบูรณาการทักษะด้านคอมพิวเตอร์เข้ากับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแบบจำลองสถานการณ์ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน (Constructivism) ร่วมกับการออกแบบระบบการสอนตามแนวของสถาบันพัฒนาการสอน (IDI) และคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียประเภทจำลองเหตุการณ์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยซึ่งเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแบบแผนการจัดการเรียนรู้ของครู เนื่องจากผู้เรียนได้สัมผัสกับประสบการณ์ใกล้เคียงกับประสบการณ์จริง ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะควบคุมสถานการณ์นั้น ทั้งมีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหา และเรียนรู้ในการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่ได้เรียนในบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย จำลองสถานการณ์ โดยการออกแบบระบบการสอนตามแนวของสถาบันพัฒนาการสอน

นอกจากนี้ ยังพบว่ามีการสอนภาษาอังกฤษแบบบูรณาการส่งผลในทางบวกต่อเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน จากการศึกษาของ รัตนา ทองคำพันธุ์ (2555) ซึ่งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/6 ที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการ จำนวน 239 คน จากโรงเรียนเซนต์หลุยส์ จังหวัดฉะเชิงเทราพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการ

มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.1 นอกจากนี้ผลคะแนนเจตคติทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนก็มีค่าสูงกว่าหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน

เช่นเดียวกับงานวิจัยข้างต้น ผลจากการวิจัยของอุบลรัตน์ ศิริสุขโกคา, & ไพศาล สิวาเลาเต่า (2559) ชี้ให้เห็นว่าการสอนแบบบูรณาการสามารถช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น การวิจัยนี้เป็น การศึกษาประสิทธิภาพของสื่อประกอบการสอนที่ประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นบนแผนที่ภูมิศาสตร์ และนำเสนอ เนื้อหาผ่านสื่อโลกเสมือนผสมโลกจริงของ โดยกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัด เกาะสังไทร จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า สื่อประกอบการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น โดยผู้เรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า แนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centeredness) โดยครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ (Facilitator) และผู้ติดตามตรวจสอบ สอดคล้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทั้งปัจจัยด้านบริบททางสังคม (Social Context) คุณลักษณะ ของผู้เรียน (Learner Characteristics) เงื่อนไขการเรียนรู้ (Learning Conditions) กระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) และผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning Outcomes) (Stern, 1983) จึงกล่าวได้ว่า การจัดการ เรียนการสอนแบบสื่อสารที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีทักษะในการ แสวงหาความรู้ได้ตลอดชีวิต ดังจะเห็นได้จากที่กระทรวงศึกษาธิการ (2557) ได้ให้แนวทางในการปฏิรูปการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ โดยปรับปรุงแบบการเรียนการสอนจากการเน้นสอนไวยากรณ์เปลี่ยนเป็นการสอนที่เน้นการ สื่อสาร

อย่างไรก็ตาม การเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จยังขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นที่สำคัญ เช่น อายุ เซาว์ ปัญญา อารมณ์และความรู้สึก แรงจูงใจ ความกังวลหรือความกลัว สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของผู้เรียน ทักษะ การฟัง โครงสร้างของภาษาแม่ของผู้เรียน (Carroll, 1977; Ellis, 1985; Florez, 1998; Gardner & Lambert, 1972; Kitano, 2001; Oxford, 1990; Shimin, 1997) นอกเหนือจากนั้น เทคนิคการสอนหรือเทคนิคการจัดการ เรียนรู้ของครูผู้สอนนับเป็นตัวแปรสำคัญเช่นกันที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จึงมีความ จำเป็นต้องมีการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนา ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

4. การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

4.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

การพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 3-4)

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและ ประสบการณ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมถึงการเจรจาต่อรองเพื่อลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การใช้หลักเหตุผล ความถูกต้องในการเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสาร และการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ คิดอย่างสร้างสรรค์ คิดอย่าง มีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ อันจะนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ หรือสารสนเทศ เพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับ ตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม โดยใช้หลักเหตุผล คุณธรรม และข้อมูลสารสนเทศ มีความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา มีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดย คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการร่วมกันในสังคม ด้วยการสร้าง เสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทัน กับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม การรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อ ตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะ กระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหา อย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

4.2 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วย 4 สาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (สำนักและวิชาการมาตรฐานการศึกษา, 2551: 2)

สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และการแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต.1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

สารที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต.3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน สังคม

มาตรฐาน ต.4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

4.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้จัดแนวคิดในการสอนให้สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของภาษาตามความเชื่อทางด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มนุษยวิทยา และสังคมวิทยา เป็น 4 แนวคิด (วรพรรณ เลิศวัตรกานต์, 2556: 27-29) ดังนี้

1. แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยมที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า และแนวคิดทฤษฎีกลุ่มโครงสร้างที่เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้คือ

1.1 ภาษาคือภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน เพราะการใช้ภาษานั้นเริ่มต้นจากการพูด เด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อนการเขียนแบบจากผู้ใหญ่ ดังนั้นในการสอนจึงควรเริ่มสอนการฟัง-พูดก่อน

1.2 ภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชินที่จะต้องมีการฝึกฝนจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ในการสอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกพูดเลียนแบบผู้สอนบ่อย ๆ จนจำและสามารถนำมาใช้พูดโต้ตอบได้

1.3 ภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ในการสอนจึงควรเตรียมบทเรียนทั้งในด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาให้มาก โดยเฉพาะในส่วนที่แตกต่าง

2. แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการปรับรูปแบบโครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต ที่เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาได้โดยไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้ ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้คือ

2.1 ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่าง ๆ จากเกณฑ์ที่มีอยู่ได้อย่างไม่จำกัด ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อจะได้มีพื้นฐานในการสร้างประโยคด้วยตนเอง

2.2 ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะสากล มีโครงสร้างพื้นฐานที่คล้ายกัน กล่าวคือ ประโยคแต่ละประโยคสามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างด้วยกฎการปริวรรต ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ สามารถวิเคราะห์โครงสร้างประโยคที่พบเห็นจนได้ความหมายที่แท้จริง

2.3 มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ในการสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจภาษา มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาและการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออก

2.4 การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เป็นพฤติกรรมที่สะสมความรู้จนสามารถใช้ความรู้ที่แสดงออกทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสอนจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น ซักถามจนเกิดความเข้าใจ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่รู้แล้วเข้าเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป และการเรียนรู้จะมีผลมากขึ้นหากผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง

3. แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communication Approach) เป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะที่ติดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาก่อนที่แสดงพฤติกรรมทางภาษา ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้คือ

3.1 ความรู้ความสามารถทางภาษา (Linguistics Competence) เป็นศักยภาพทางภาษาของบุคคลก่อนใช้ภาษาในลักษณะที่ต้องการ เช่น ฟัง พูด อ่าน หรือเขียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษาและความสามารถที่จะนำความรู้ความสามารถที่บุคคลมีอยู่มาใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ การแสดงพฤติกรรมทางภาษานี้จะสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถของบุคคล

4. แนวคิดเกี่ยวกับมนุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมนุษยนิยม ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่อารมณ์ ความรู้สึก กล่าวคือ การจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ที่ตรงกับความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี ผู้สอนทำหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำ จัดสภาพห้องเรียน กิจกรรมและสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ไม่กังวลกับสถานการณ์การเรียน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้คือ

4.1 ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเป็นอิสระ ลดการปกป้องตนเอง

4.2 จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ให้มีบรรยากาศแห่งการยอมรับที่ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยจากการล้มเหลว การถูกลงโทษ คำวิจารณ์ การแข่งขัน และร่วมแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความสนใจ ความจำ และจินตนาการ

4.3 เลือกกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในห้องเรียนให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม เป็นกิจกรรมที่มีความหมายและเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

4.4 จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านภาษาให้มากที่สุด เช่น เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับความรู้ด้านภาษาของผู้เรียน กิจกรรมที่สนุกสนานและ เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้เรียนรู้

4.4 แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาทั้งชาวไทยชาวต่างประเทศหลายท่านได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

อลเวิร์ท (Alwright, 1987: 231 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560: 12) ให้ความเห็นไว้ว่า ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ในการเรียนมากที่สุด หากต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

บรัมฟิท (Brumfit, 1989: 58 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560: 12) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้อง (Accuracy)

สุมิตรา อังวิทย์นกุล (2540: 34) อธิบายว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นการเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

สมยศ เม่นแย้ม (2543: 26 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560: 12) มีแนวคิดว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาของผู้เรียน โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละสังคม

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่ส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริงได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

การที่จะให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะหลักในการสอนการสื่อสาร ไว้ดังนี้

มอลรอร์ (Morrow, 1981: 59-66 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560: 13) กล่าวถึงหลักการในการสอนการสื่อสารไว้ว่า

1. ต้องให้ผู้เรียนตระหนักถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษาว่าจะสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารอย่างไร

2. ควรสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการกับชีวิตประจำวัน เนื่องจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายทักษะรวมกัน บางครั้งต้องใช้ท่าทางประกอบ ดังนั้น ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3. ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ได้จริง และควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์จากการเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ

4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารให้มากที่สุด เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การแก้ปัญหา (Problem Solving)

5. ไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดในการสื่อสารของผู้เรียนทุกครั้ง แก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เพราะจะส่งผลให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ ไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นลำดับแรก ส่วนเรื่องความถูกต้องในการใช้ภาษา (Accuracy) จะได้รับการพิจารณาเป็นลำดับรอง

ฟินอคเคโร และ โบโนมี่ (Finnocchiaro and Bonome, 1973: 24-25 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560: 14) ได้กล่าวถึง แนวทางการจัดการเรียนการสอนการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ผู้สอนควรสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน โดยแสดงให้เห็นว่ารูปแบบภาษาที่สอนนั้นจะใช้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย และสามารถนำความรู้ที่ไปสื่อสารได้จริง

2. ผู้สอนควรให้ความรู้ด้านความสามารถในการสื่อสารและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษาให้เพียงพอที่ผู้เรียนจะสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีความหมายและมีสถานการณ์ใกล้เคียงกับในชีวิตจริงให้มากที่สุด

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2550: 25-26 อ้างถึงใน วรางคณา เค้าอัน, 2560: 14) ได้อธิบายเกี่ยวกับการสอนการสื่อสารไว้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เป็นการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี เห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีชีวิตชีวาและสนุกสนาน
2. เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนึงจุดประสงค์ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ความตั้งใจ รวมทั้งความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
3. เป็นการสอนที่เน้นกิจกรรมทางภาษาของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิด สติปัญญา ความกล้าในการใช้ภาษา ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ละคน

จากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนการสื่อสารเป็นหลักการสอนภาษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้วัตถุประสงค์ในการเรียนว่าจะนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารอย่างไร ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะมีลักษณะใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุด

สมิตรา อังควัฒนกุล (2540: 32) สรุปเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ว่า

1. เนื่องจากเราใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ การสอนภาษาจึงควรสอนระบบภาษา
2. ภาษามีจำนวนประโยคมีรูปร่าง เราไม่สามารถสอนประโยคทุกประโยคได้
3. ผู้เรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาและความสามารถในการแสดงออกทางภาษา โดยผู้สอนต้องจัดความสามารถที่จะเข้าใจภาษาให้แก่แก่นักเรียนก่อนการแสดงออกทางภาษา
4. เจ้าของภาษาทุกคนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างโครงสร้างของภาษาต่าง ๆ ได้
5. คนเราเกิดมาพร้อมกับความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาได้ ความสามารถนี้มีลักษณะสากล
6. ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะสากล คือมีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายคลึงกัน ดังนั้นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามระดับภาษาที่เรียน ไวยากรณ์ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ในการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

4.5 การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ดิกกินส์ และ วูดส์ (Dickins & Woods, 1988) ได้กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ไว้ว่าถ้าขาดความรู้ด้านไวยากรณ์ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะไม่เกิดความเข้าใจและไม่สามารถสื่อสารในระดับสูงได้ ไวยากรณ์เป็นเครื่องมือที่ช่วยทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จและยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในทุกทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนจึงอาจสรุปได้ว่าไวยากรณ์เป็นปัจจัยพื้นฐานของรูปแบบการใช้ภาษาให้กับผู้เรียนภาษานั้น ๆ ดังนั้นผู้เรียนจึงควรได้รับการฝึกฝน

โดยยึดไวยากรณ์เป็นหลักในการพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งสี่ ซึ่งถือเป็นจุดประสงค์หลักของการเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงการนำภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิต

วริสสร วิรัชนิกรพันธ์ (2556: 33) กล่าวว่า iva การสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาต่างประเทศจำนวนมาก ได้เสนอขั้นตอนการสอนไว้ดังนี้

1. ความรู้ความสามารถทางภาษาหรือไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษาคือ เสียง ศัพท์ โครงสร้างเป็นหลักในการสื่อความหมาย

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถใช้ภาษาเหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ ความรู้ในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันอย่างถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยา ท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย

4.5.1 ความหมายของไวยากรณ์

เดลบริจ และคณะ (Delbridge et al, 1999) สรุปไว้ว่า ไวยากรณ์ หมายถึง ลักษณะของภาษา เสียง คำ รูปแบบ และการจัดเรียงคำ ฯลฯ ที่ถูกนำมาพิจารณารวมกันในเรื่องความแตกต่างและความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ

ริชาร์ด แพลท และเว็บเบอร์ (Richards, Platt and Weber, 1985) ได้นิยามคำว่า ไวยากรณ์ว่า หมายถึง การศึกษาและการให้ความสนใจในรายละเอียดของภาษาใดภาษาหนึ่งอย่างเป็นระบบ หรืออาจหมายถึง การศึกษากฎระเบียบ ตัวอย่างการใช้วากยสัมพันธ์ และโครงสร้างของคำของภาษาใดภาษาหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวช่วยของการเรียนภาษานั้น ๆ

แรนดอม เฮาส์ เว็บสเตอร์ คอนไซส์ คอลเลจ ดิกชันนารี (Random House Webster's Concise College Dictionary, 1999) ได้ให้ความหมายคำว่า ไวยากรณ์ว่าหมายถึงการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการประกอบประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกันในภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเกี่ยวกับด้านโครงสร้างของประโยค การลำดับคำ วลีในประโยค และรูปแบบของภาษานั้น ๆ

จากคำนิยามที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ไวยากรณ์ คือ การศึกษารายละเอียดของภาษาใดภาษาหนึ่งในเรื่องของลักษณะภาษา โครงสร้างประโยค การลำดับคำ วลี และรูปแบบของภาษานั้น ๆ และยังเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายในรูปแบบต่าง ๆ

นอกจากนี้ นักการศึกษา ดิกกินส์และวูดส์ (Dickins & Woods, 1988: 632) กล่าวว่า ไวยากรณ์คือระบบโครงสร้างภาษาที่ทำหน้าที่ตัดสินลำดับและรูปแบบของคำซึ่งเรียบเรียงเป็นประโยค ไวยากรณ์จึงเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงความหมายของข้อมูลภาษา เพราะการสื่อความหมายเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างคำต่าง ๆ ในประโยค เช่นเดียวกันกับเออร์ (Ur, 1996: 4) ที่ได้ให้คำจำกัดความของไวยากรณ์ว่า คือการศึกษาโครงสร้างและความหมายของภาษา รูปแบบคำอธิบายประโยคของภาษา รูปแบบการรวมคำเพื่อก่อให้เกิดความหมาย นอกจากนี้แบทสโตน (Batstone, 1994: 3) ให้ความหมายว่า ไวยากรณ์ คือ ระบบกฎและกลไกในการผสมผสานและรวมคำขึ้นเป็นประโยคเพื่อใช้สื่อความหมายในลักษณะต่าง ๆ ไวยากรณ์ไม่สามารถแยกออกจากระบบภาษาได้ เพราะไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นในการแสดงรูปแบบและสื่อความหมายของภาษา

จากแนวคิดที่ว่า ไวยากรณ์สอดแทรกอยู่ในทุกภาษา เพราะเป็นสิ่งที่แสดงรูปแบบและสื่อความหมายของภาษานั้น ๆ นักวิชาการบางกลุ่มจึงให้ความสำคัญกับการสอนไวยากรณ์ในชั้นเรียน ดังเช่น สเตอวิก (Stevic, 1980) มีแนวคิดว่า ภาษาที่เกิดจากการเรียนรู้ในห้องเรียนสามารถเปลี่ยนสภาพมาเป็นความรู้ทางภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารได้ด้วยการฝึกฝน เช่นเดียวกันกับ เซลลิงเกอร์ (Selinger, 1979) และ ไลท์บราวน์ (Lightbrown, 1985) ให้ความเห็นว่า การสอนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และตระหนักถึงโครงสร้างไวยากรณ์และสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารภายหลังเมื่อผู้เรียนพร้อม นอกจากนี้ ลาร์เซน และ ลอง (Larsen & Long, 1991) ยังชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่ได้เรียนไวยากรณ์มีความสามารถทางภาษาที่ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนไวยากรณ์

อย่างไรก็ดี นักภาษาศาสตร์ประยุกต์บางท่าน ก็ได้นำเสนอความคิดที่แตกต่างจากกลุ่มแรก ดังเช่น คาร์เซน (Krashen, 1982) แสดงความเห็นที่ควรยกเลิกการสอนไวยากรณ์ แล้วหันมาให้ความสำคัญกับการเปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้ภาษาในสภาพธรรมชาติ และสร้างสภาพห้องเรียนให้มีการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสื่อสาร ส่วนบารเรตา (Baretta, 1989) กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนจะเรียนไวยากรณ์ได้ดีหากให้ความสำคัญกับความหมายในการสื่อสาร

การเรียนไวยากรณ์เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาทุกภาษา เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อรูปแบบและความหมายของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร แต่ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนควรได้รับโอกาสในการเรียนรู้ภาษาจากการสื่อสารจริง และให้ความสำคัญกับความหมาย ซึ่งหากสามารถปรับการสอนไวยากรณ์ในห้องเรียนปัจจุบันให้มีสภาพดังกล่าว ผู้เรียนจะใช้ความรู้ที่ได้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเป็นธรรมชาติอย่างแน่นอน

ในกลุ่มที่เน้นในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ให้ความสำคัญของระบบโครงสร้างภาษาและกฎเกณฑ์ ดิเรกซัยมัททนะลิน (2517) ได้กล่าวไว้ว่า ไวยากรณ์ คือวิชาที่ว่าด้วยระเบียบของภาษา ลักษณะโครงสร้างของภาษา แต่ละภาษาย่อมมีลักษณะโครงสร้างของตนเองโดยเฉพาะ และมีระบบระเบียบทางภาษาที่เกี่ยวกับการนำหน่วยเสียงมาประกอบกันให้เป็นคำและนำคำมาเรียงเข้าเป็นประโยค

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ (2524) กล่าวว่า ไวยากรณ์ หมายถึงตำราหลักภาษาที่เป็นหลักสำหรับให้คนอ้างอิงว่าภาษาที่พูดใช้อย่างไร และระบบหรือองค์ประกอบในภาษาหรือการวิเคราะห์ภาษา

วีโลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2528) อธิบายว่า ไวยากรณ์เป็นระบบที่อยู่ในภาษาและเป็นระบบที่ใช้ภาษาทุกคนเรียนรู้ตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้วาระบบของภาษาที่เรียนมีลักษณะอย่างไร และสามารถเรียนรู้โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องมีผู้เขียนตำราเกี่ยวกับภาษานั้นหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ได้มีกลุ่มที่เน้นการนำไวยากรณ์ไปใช้ดังนี้

โบลินเจอร์ (Bolinger, 1977) กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นการนำคำหรือกลุ่มคำมาจัดเรียงให้เป็นประโยคตามโครงสร้างทางภาษาเพื่อให้ได้ข้อความที่สื่อความหมายได้ตามต้องการพร้อมกับการใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

ลีช (Leech, 1983: 152) ได้วิเคราะห์การนำไวยากรณ์ไปใช้ในชีวิตจริงมี 3 ระดับ คือ 1) ระดับโครงสร้างภาษา เช่น เราสามารถอธิบายได้ว่ารูปแบบของประโยคคำถามเป็นอย่างไร 2) ระดับความหมาย 3) ระดับการใช้ภาษาที่ใช้ได้ในชีวิตจริง

ดิกกินส์ (Dickins, 1991: 113) กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นเรื่องของการอธิบายเกี่ยวกับภาษาที่ให้ความสำคัญในเรื่องของการเชื่อมคำต่อกันเป็นประโยค

จากคำจำกัดความข้างต้น สรุปได้ว่าไวยากรณ์ หมายถึงทฤษฎีที่อธิบายการใช้กฎเกณฑ์ของภาษาที่ประกอบด้วยโครงสร้างภาษา ความหมายของภาษาและการใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง กฎเกณฑ์ของภาษาจึงมีส่วนสำคัญในการสื่อสารให้ถูกต้องและเป็นระบบ

4.5.2 การใช้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

การเรียนในปัจจุบันได้มุ่งเน้นการได้ใช้คำพูดและสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งการเรียนการสอนควรเป็นการสอนโดยสื่อความหมายที่ยังคงให้ความสำคัญด้านไวยากรณ์อยู่ เพราะไวยากรณ์ยังเป็นหน่วยความรู้พื้นฐานที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น จึงมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

ลีช (Leech, 1983) อธิบายไว้ว่า ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางที่ไวยากรณ์มีเป้าหมายในการเชื่อมโยงโครงสร้างเข้ากับความหมายของภาษาและการใช้ภาษาจริงในชีวิตจริง

ดิกกินส์ (Dickins, 1991) เปรียบเทียบไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารไว้ว่าเป็นบุคคลที่สามารถใช้ไวยากรณ์ในการสื่อความหมายได้ เป็นการสร้างความหมายที่เกี่ยวข้องและเหมาะสมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ไม่ได้ให้ความสำคัญเฉพาะความถูกต้องด้านภาษาศาสตร์เท่านั้น เพราะในการส่งสารและรับสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้ทั้งกฎเกณฑ์ทางภาษาและกฎการใช้ภาษา

ลีชและสตาร์วิก (Leech & Startvik, 1989) สรุปไว้ว่า ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นไวยากรณ์ที่แยกมาจากไวยากรณ์แบบเก่า ซึ่งไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารจะมุ่งเน้นอยู่ที่การใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารมากกว่าเน้นที่ไวยากรณ์แบบโครงสร้าง

เฟอร์กูสัน (Ferguson, 1991) กล่าวว่า ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นการใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่ผู้เรียนจะใช้ในการสร้างความหมายโดยมีองค์ประกอบทางด้านระเบียบวิธีในการเรียงข้อความให้ต่อเนื่อง และการ

เลือกใช้รูปแบบไวยากรณ์ในการสร้างความหมายของผู้เรียนจะขึ้นอยู่กับบริบทในการใช้ภาษาในชีวิตจริงและวัฒนธรรม

อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมทั้งด้านโครงสร้างภาษา ความหมาย และการใช้ในบริบทที่เป็นจริง โดยคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านสถานการณ์ วัฒนธรรม และสังคมในการสื่อสารด้วย

4.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์และการพัฒนาทักษะทางภาษา

นูแนน (Nunan, 2004) กล่าวว่า การเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างภาษาเป็นสิ่งสนับสนุนความสามารถในการนำภาษาไปใช้ได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา หรืออาจกล่าวได้ว่า หากผู้เรียนภาษาที่มีความรู้หรือความสามารถด้านไวยากรณ์ในระดับดี ก็จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษทั้งในทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้ดีเช่นเดียวกัน ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับที่ คาแนล และ สเวน (Canale & Swain, 1980) และ ชาง (Zhang, 2009) ได้อธิบายไว้ว่า สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพูดให้ประสบผลสำเร็จ คือ ความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ การรู้โครงสร้างไวยากรณ์ดีช่วยให้ผู้พูดสามารถเข้าใจรูปแบบของคำ ประโยคและสามารถสร้างประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังสามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง (Accuracy) ในด้านการอ่าน แมคคาร์ธี (McCarthy, 2000) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความรู้ด้านไวยากรณ์ดีจะสามารถเข้าใจบทอ่านได้ดี เพราะไวยากรณ์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะหน้าที่ของคำ โครงสร้างประโยค ซึ่งช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่นเดียวกันกับในด้านการเขียน เดอเรเวียนกา (Derewianka, 2008) ให้ความเห็นไว้ว่า ไวยากรณ์มีบทบาทมากในการเขียน เพราะหากผู้เรียนมีความรู้และแม่นยำในการใช้ไวยากรณ์ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ และประเมินการใช้คำ ทั้งยังสามารถใช้ไวยากรณ์ที่เหมาะสมในงานเขียน

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1998) กล่าวว่า ภาษาเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ทักษะใหญ่ และ 4 ทักษะย่อย ดังต่อไปนี้

1. ภาษาที่เป็นทักษะการเรียนรู้ (Receptive/ passive skill)

ทักษะการเรียนรู้ คือวิธีการที่ใช้ทำความเข้าใจความหมายจากสัญลักษณ์หรือข้อความที่ได้อ่านหรือได้ยิน เมื่อเราอ่านหรือฟังสื่อต่าง ๆ หรือการสนทนากับผู้อื่น เราต้องใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจความหมาย ทักษะการเรียนรู้ได้แก่ ทักษะการฟัง (Listening skill) และทักษะการอ่าน (Reading skill)

1.1 ทักษะการฟัง (Listening skill) เป็นความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของเสียงที่ได้ยินในลักษณะที่มีความสั้นยาวต่างกัน เช่น คำ (Vocabulary and word) วลี (Phrase) ประโยค (Sentence) การสนทนา (Conversation) และเรื่องราว (Story) เป็นต้น

องค์ประกอบที่เป็นตัวช่วยในการวิเคราะห์ความหมายของเสียงที่ได้ยิน ได้แก่ หลักไวยากรณ์ (Grammar) การออกเสียง (Pronunciation) จังหวะของเสียง (Rhythm) ระดับเสียงสูงต่ำ (Intonation) และการเน้นเสียงในคำ (Pitch and stress)

1.2 ทักษะการอ่าน (Reading skill) เป็นความสามารถในการสร้างความเข้าใจจากสัญลักษณ์ที่เห็นทั้งที่เป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ โดยมีจุดประสงค์เพื่อการทำงาน การศึกษา และความเพลิดเพลิน ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1998) นอกจากนี้ ริเวอร์ส (Rivers, 1994) ยังให้ความเห็นว่า บทอ่านที่เขียนเสร็จสมบูรณ์แล้วสามารถใช้เป็นรูปแบบในการเขียนได้เป็นอย่างดี เพราะผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจทั้งในแง่ของความหมายและโครงสร้าง

2. ภาษาที่เป็นทักษะการใช้ภาษา (Productive/ Active skill)

ทักษะการใช้ภาษาหมายถึง ทักษะที่ผู้ใช้เป็นผู้สร้างสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของเสียง และตัวอักษรเพื่อใช้เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนที่จะใช้สื่อความหมาย ดังนั้นทักษะการใช้ภาษาจึงประกอบด้วย ทักษะการพูด (Speaking skill) และทักษะการเขียน (Writing skill)

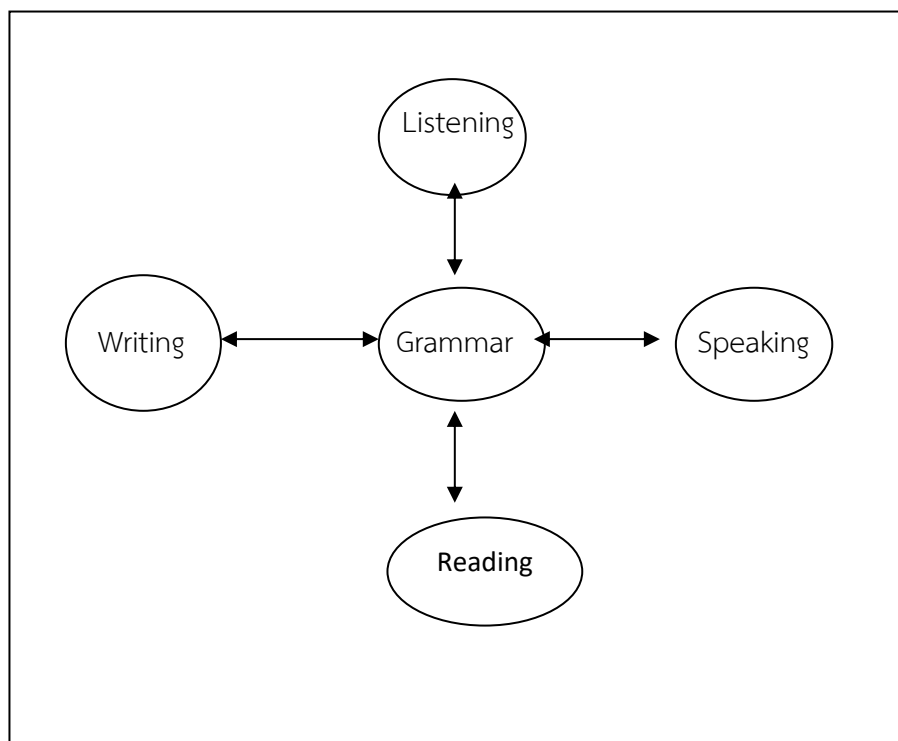
2.1 ทักษะการพูด (Speaking skill) หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และเป็นการสื่อความหมายด้วยเสียงที่เป็นคำ (Word) วลี (Phrase) ประโยค (Sentence) การสนทนา (Conversation) และเรื่องราว (Story)

ดังนั้นในการฝึกฝนทักษะการพูด จึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของเสียงต่าง ๆ ได้แก่ การออกเสียง (Pronunciation) การเน้นเสียงในคำ (Stress) ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) จังหวะของเสียง (Rhythm) การหยุด (Pause) และการเชื่อมคำ (Link)

2.2 ทักษะการเขียน (Writing skill) หมายถึง กระบวนการผลิตผลงานการเขียนประเภทต่าง ๆ เพื่อสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ และความรู้สึกรู้สึกนึกคิดผ่านตัวอักษรระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยใช้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องหลักไวยากรณ์ของภาษา ข้อมูล คำศัพท์ สำนวน และหลักการเรียบเรียง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาสาระตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ (2553:6) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายด้วยสัญลักษณ์ที่เป็นตัวอักษร ซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องหลายประการ เช่น ลายมือ (Handwriting) การสะกดคำ (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความรู้หรือข้อมูลในการเขียน (Knowledge or information) การจัดเรียงเนื้อหา (Text organization) และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)

สรุปได้ว่า ทุกทักษะของภาษาจะมีองค์ประกอบที่เหมือนกัน 3 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านโครงสร้าง (Structure) และด้านความหมาย (Meaning) และทุกทักษะจะมีความสัมพันธ์และเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน ซึ่งกล่าวได้ว่า การเรียนรู้ทักษะหนึ่งได้ดีก็จะส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ได้ เช่น ทักษะการอ่านจะส่งเสริมทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ในขณะเดียวกัน ทักษะการพูดก็จะส่งเสริมทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน เป็นต้น โดยที่การเรียนรู้ทุกทักษะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือโครงสร้างภาษาหรือหลักไวยากรณ์ ซึ่งความสัมพันธ์ของไวยากรณ์และทักษะต่าง ๆ สามารถแสดงให้เห็นดังภาพที่ 2

แผนภาพที่ 4: แสดงความสัมพันธ์ของไวยากรณ์และทักษะต่าง ๆ

ที่มา : ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์, 2553 : 7

5. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

กระทรวงศึกษาธิการ (2557) ได้จัดทำเอกสารแนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อให้สถานศึกษา และหน่วยงานที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ใช้เป็นข้อมูลในการจัดทำระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษา และเป็นแนวทางในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในระดับชั้นเรียน นอกจากนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดให้มีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ใน 4 ระดับได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ โดยการวัดและประเมินผลในทุกระดับมีเจตนารมณ์เดียวกัน คือ “ตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง” กระทรวงศึกษาธิการ (2557: 2)

ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2557) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายพื้นฐานสองประการในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ

- (1) การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Assessment) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียน และการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการส่งเสริมหรือปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ของผู้เรียนและการสอนของครู

- (2) การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Assessment) เป็นการประเมินเพื่อสรุปผลการเรียนรู้ซึ่งมีหลายระดับ โดยผลที่ได้จะนำไปใช้ในการประเมินผลว่าผู้เรียนจะสามารถผ่านรายวิชา หรือจบหลักสูตรหรือไม่

จากแนวทางที่กำหนดขึ้นโดยกระทรวงศึกษาธิการจะเห็นว่ารูปแบบการวัดและประเมินผลที่ใช้มี 2 รูปแบบคือ การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Assessment) และ การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Assessment) ซึ่งการวัดและประเมินผลทั้ง 2 รูปแบบต่างมีความสำคัญในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

5.1 การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Assessment)

Black & Wiliam (1998: 7) นิยามการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียนว่าคือ “encompassing all those activities undertaken by teachers, and/or by their students, which provide information to be used as feedback to modify the teaching and learning activities in which they are engaged” กล่าวคือ เป็นการดำเนินการวัดและประเมินผลโดยครูผู้สอน และ/หรือผู้เรียน โดยเป็นการให้ข้อมูลที่สามารถนำมาใช้เพื่อป้อนข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ให้กับครู และนักเรียนในการปรับปรุงกระบวนการสอน และกระบวนการเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่ต้องดำเนินการต่อเนื่องตลอดการเรียนการสอน ทั้งโดยวิธีการทดสอบเป็นระยะ และโดยการเก็บข้อมูลของครูอย่างไม่เป็นทางการด้วยการสังเกต ซักถามความเข้าใจ จดบันทึก และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่ ผู้เรียน และผู้สอนต้องปรับปรุงอะไร การวัดและประเมินผลด้วยวิธีนี้จะประสบความสำเร็จได้จะต้องเกิดจากการทำงานร่วมกันระหว่างครู ผู้เรียน และเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทั้งนี้

วิลเลียม และทอมป์สัน (William & Thompson, 2007) ได้นำเสนอแนวทางหลักในการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน ดังแสดงในกรอบแนวคิดต่อไปนี้

	Where the learner is going	Where the learner is right now	How to get there
Teacher	1 Clarifying learning intentions and criteria for success	2 Engineering effective classroom discussions and other learning tasks that elicit evidence of students understanding	3 Providing feedback that moves learners forward
Peer	Understanding and sharing learning intentions and criteria for success	4 Activating students as instructional resources for one another	
Learner		5 Activating students as the owners of their own learning	
	Understanding learning intentions and criteria for success		

แผนภาพที่ 5: แนวทางหลักในการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน

ที่มา : William & Thompson, 2007 อ้างถึงใน Black & Wiliam (2009: 5)

จากแผนภาพข้างต้น แนวทางหลักในการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียนที่สำคัญ 5 แนวทาง ประกอบด้วย

- (1) การชี้แจงเป้าหมายในการเรียน และเกณฑ์ในการเรียนให้ประสบความสำเร็จเพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเรียนได้ทราบว่าควรปฏิบัติตัวไปในทิศทางใด
- (2) การออกแบบการเรียนการสอนให้เกิดการอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน และการทำกิจกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพจนสามารถแสดงออกมาเป็นผลงานหรือหลักฐานสนับสนุนความเข้าใจของผู้เรียนได้
- (3) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้มากขึ้น
- (4) การช่วยให้ผู้เรียนในชั้นเรียนทุกคนสามารถช่วยเหลือกันเสมือนเป็นแหล่งข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้
- (5) การช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้เรียนพบว่ามีสำคัญอย่างมากต่อการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน โดย Sardareh & Saad (2012) ซึ่งศึกษาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่ประเทศมาเลเซีย พบว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาที่ดีขึ้น โดยผู้สอนควรเน้นการมอบหมายภาระงานที่เป็นของจริงให้กับผู้เรียน และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู และผู้เรียน ได้แก่ การทำงานร่วมกัน การแบ่งงานกันทำระหว่างครู และผู้เรียน ซึ่งการประเมินด้วยวิธีนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้แบบเชิงรุก และ แสดงความคิดเห็นเพื่อสะท้อนการเรียนรู้ของตนเองได้ อย่างไรก็ตาม ในอีกงานวิจัยหนึ่งของ Sardareh (2018) ที่ศึกษาวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาผู้เรียนของครูผู้สอนในประเทศมาเลเซียในระดับประถมศึกษากลับพบว่าในทางปฏิบัติวิธีการป้อนข้อมูลย้อนกลับอย่างเป็นระบบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยาก และผู้สอนมักไม่ตระหนักถึงกลยุทธ์ในการป้อนข้อมูลย้อนกลับเพื่อวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน และนำข้อมูลที่ได้มาใช้เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน อีกทั้งผู้สอนไม่มีการบูรณาการกระบวนการป้อนข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ด้วยเหตุนี้บรรยากาศในชั้นเรียนจึงไม่มีลักษณะของการทำงานร่วมกันระหว่างผู้สอน และผู้เรียน และความคิดเห็นของผู้เรียนมักไม่ได้รับการยอมรับจากผู้สอน

กรอบแนวทางข้างต้นสอดคล้องกับกระบวนการทัศน์ใหม่ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) ที่กำหนดว่าการวัดและประเมินผลต้องมีเป้าหมายหลักเพื่อปรับปรุงคุณภาพการสอนและการเรียนรู้ โดยต้องมีการปรับเปลี่ยนแนวคิดสำคัญ ดังนี้

1. เชื่อมั่นว่าผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ และผู้เรียนทุกคนไม่ว่าจะมีผลการเรียนดี หรือผลการเรียนอ่อนต้องได้รับความเอาใจใส่อย่างเท่าเทียมกัน
2. ยึดหลักการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนไม่ใช่ผู้ขับเคลื่อนการสอนโดยไม่แน่ใจว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่ แต่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ขับเคลื่อนการเรียนรู้ และได้แสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของตนและเพื่อนร่วมห้อง
3. การสอบและการให้คะแนนเป็นเพียงแนวปฏิบัติหนึ่งของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในชั้นเรียน โดยผู้สอนและผู้เรียนต้องมีแนวคิดร่วมกันว่าการวัดและประเมินผลเป็นเพียงเครื่องมือในการค้นหาหลักฐานร่องรอยของการเรียนรู้ โดยมีเป้าหมายเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนรู้นั้นมากกว่าเป็นเครื่องมือเพื่อจัดลำดับและเปรียบเทียบผู้เรียน

จะเห็นได้ว่าแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลการเรียนมุ่งเน้นไปที่การให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดวิธีการ และเครื่องมือในการวัดและประเมินผลทางเลือกใหม่ (Alternative Assessment) ที่มีลักษณะแตกต่างจากการวัดและประเมินผลแบบเดิม คือ

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิม และทางเลือกใหม่
ที่มา : Richards, J. C., & Renandya, W. A. (Eds.), (2002).

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบเดิม	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทางเลือกใหม่
1. เน้นการวัดและประเมินผลด้านภาษา	1. เน้นการวัดและประเมินผลด้านการสื่อสาร
2. เน้นผู้สอนเป็นสำคัญ	2. เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
3. แยกทักษะทางภาษา 4 ทักษะ	3. บูรณาการทักษะทางภาษา 4 ทักษะ
4. เน้นไปที่ผลงาน หรือชิ้นงาน	4. เน้นไปที่กระบวนการ
5. คำตอบที่ถูกต้องมีเพียงคำตอบเดียว	5. คำตอบที่ถูกต้องมีมากกว่า 1 คำตอบ
6. ข้อสอบเพื่อทดสอบความรู้	6. ข้อสอบที่ให้ความรู้

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบทางเลือกใหม่เป็นการประเมินผู้เรียนบนพื้นฐานของสิ่งที่ผู้เรียนทำได้ และมุ่งไปที่การประเมินจากสภาพจริง (Authentic Assessment) โดยการมอบหมายให้ผู้เรียนทำกิจกรรมภายใต้สถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง (real-life tasks) และเนื่องจากการวัดและประเมินผลทางเลือกใหม่นี้มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนจึงทำให้กระบวนการประเมินสามารถเกิดขึ้นไปพร้อมกับกระบวนการเรียนการสอน หรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ทำให้ไม่กระทบกับช่วงเวลาสอน ทั้งนี้ วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบทางเลือกใหม่ที่สอดคล้องกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching) และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา ได้แก่

- (1) **การเขียนสะท้อนการเรียนรู้ (Journals)** เป็น “รูปแบบการบันทึกการเขียนอีกรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเขียนตอบกระทู้หรือคำถามครูซึ่งจะสอดคล้องกับความรู้ ทักษะที่กำหนดในตัวชี้วัด” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557: 90) ซึ่งวิธีการเขียนสะท้อนการเรียนรู้เหมาะสำหรับการประเมินทักษะการเขียนโดยเฉพาะการเขียนที่มีรูปแบบไม่เป็นทางการมากนัก เนื่องจากผู้สอนสามารถเขียนโต้ตอบผู้เรียนแบบไม่เป็นทางการได้ ด้วยเหตุนี้ การเขียนสะท้อนการเรียนรู้จึงมีข้อดีที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกไปกับการเขียนเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย และผู้เรียนจะรู้สึกเป็นอิสระในการเขียน แสดงความคิดเห็นมากกว่าการเขียนรายงาน (Applebee & Langer, 1992) การเขียนสะท้อนการเรียนรู้ไม่เพียงแต่ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินพัฒนาการด้านทักษะการเขียนของผู้เรียน แต่ยังช่วยให้ผู้สอนทราบความก้าวหน้าในผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย ในปัจจุบัน เทคโนโลยีมีความก้าวหน้าไปมากทำให้ผู้สอนสามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเขียนสะท้อนการเรียนรู้โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และอินเทอร์เน็ต เช่น การกำหนดให้ผู้เรียนส่งบันทึกการเขียนสะท้อนการเรียนรู้โดยใช้ e-mail และการใช้ weblog เพื่อให้ผู้เรียนเขียนสะท้อนการเรียนรู้ หรือแม้แต่การใช้ weblog แทนแฟ้มสะสมงาน
- (2) **การประเมินการปฏิบัติ (Performance Assessment)** เป็นการประเมินการปฏิบัติเป็นการประเมินเพื่อให้รู้ถึงผลของการพัฒนาของผู้เรียนผ่านกิจกรรม หรืองานที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติ สิ่งสำคัญที่ผู้สอนต้องเตรียมพร้อมเพื่อการประเมินรูปแบบนี้มี 2 ประการ คือ ภาระงาน (Tasks) หรือกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติ และเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) ภาระงานที่มอบหมายอาจมีจุดเน้นที่แตกต่างกัน เช่น เน้นที่กระบวนการปฏิบัติงาน หรือเน้นที่ผลงาน โดยอาจอยู่ในรูปแบบของโครงการ การนำเสนอ และการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนต้องสอดคล้องกับจุดเน้น และรูปแบบของภาระงานที่ผู้เรียนได้รับมอบหมาย ทั้งนี้ การประเมินการปฏิบัติสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการประเมินทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน และเขียน
- (3) **การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน (Portfolio Assessment)** เป็นการประเมินโดยให้ผู้เรียนเก็บรวบรวมชิ้นงานของตนเองเพื่อสะท้อนความก้าวหน้า และความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับนิยามที่แอปเปิลบี และแลงเกอร์ (Applebee and Langer, 1992: 30) ได้กล่าวว่า แฟ้มสะสมผลงาน คือ “a cumulative collection of the work students have done.” แฟ้มสะสมงานโดยทั่วไปจะเน้นไปที่การเก็บรวบรวมผลงานเขียน หรือชิ้นงานที่ผู้เรียนผลิตขึ้นเพื่อเป็นหลักฐานแสดงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ และมักใช้ในการประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ชิ้นงานที่ปรากฏในแฟ้มสะสมงานจึงเป็นชิ้นงานที่ผู้เรียนสร้างขึ้นตั้งแต่เปิดเรียนจนถึงปิดภาคการศึกษาเพื่อให้ผู้สอนได้นำข้อมูลไปประกอบการประเมิน และให้ผู้เรียนได้เห็นพัฒนาการ และความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง ทั้งนี้ รูปแบบของการจัดทำแฟ้มสะสมผลงานที่นิยมใช้กันมีหลายรูปแบบ ได้แก่

- แฟ้มที่เก็บสะสมงานเขียน
- สมุดบันทึกที่แบ่งออกเป็นหลายส่วนเพื่อเก็บผลงานทั้งที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว และยังไม่เสร็จสมบูรณ์เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าของงาน
- สมุดบันทึกที่ผู้เรียนไว้ใช้เก็บผลงานที่ร่างไว้ และผลงานที่กำลังปรับแก้
- การใช้แฟ้มสะสมผลงาน และช่องใส่เอกสารเพื่อเก็บผลงานเขียนของผู้เรียน ตลอดจนแบบฝึกหัด แบบทดสอบ เรียงความ ร่างงานเขียน และผลงานอื่น ๆ
- สมุดจดบันทึกที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ไว้สำหรับร่างของงานเขียนที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ และงานเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว (Penaflorida, A.H., 2002)

แนวทางในการจัดทำแฟ้มสะสมผลงานซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ (2557) ได้นำเสนอไว้ มีดังต่อไปนี้

- ต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของแฟ้มสะสมงานว่าต้องการสะท้อนความก้าวหน้า และความสำเร็จของผู้เรียนในด้านใด โดยการกำหนดวัตถุประสงค์อาจพิจารณาจากตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้
- มีการวางแผนการจัดทำแฟ้มสะสมงานที่เน้นการสร้างชิ้นงาน มีการกำหนดเวลาของการจัดทำแฟ้มสะสมงาน และมีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน
- มีการจัดทำแผนแฟ้มสะสมงานและดำเนินการตามแผนที่กำหนด
- ให้ผู้เรียนเก็บรวบรวมชิ้นงาน
- มีการประเมินชิ้นงานเพื่อพัฒนาชิ้นงาน และเป็นการประเมินแบบมีส่วนร่วม คือ ไม่เพียงแต่ผู้สอนที่ทำหน้าที่ในการประเมิน แต่ให้ผู้เรียน เพื่อนในชั้นเรียน และบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ได้ร่วมประเมิน
- ให้ผู้เรียนคัดเลือกชิ้นงาน เพื่อนำมาประเมินตามเงื่อนไขที่เป็นการตกลงร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยดำเนินการประเมินเป็นระยะ
- ให้ผู้เรียนนำชิ้นงานที่คัดเลือกมาจัดทำเป็นแฟ้มที่สมบูรณ์ ซึ่งควรประกอบด้วย หน้าปก คำนำ สารบัญ ชิ้นงาน แบบประเมินแฟ้มสะสมงาน และอื่น ๆ ตามความเหมาะสม
- ให้ผู้เรียนสะท้อนความรู้สึก และความคิดเห็นต่อชิ้นงาน หรือแฟ้มสะสมงาน
- สถานศึกษาควรจัดให้ผู้เรียนแสดงแฟ้มสะสมงานและชิ้นงานเมื่อสิ้นภาคเรียน หรือปีการศึกษา

(4) การให้เพื่อนประเมิน และผู้เรียนประเมินด้วยตนเอง (peer- and self-assessment) เป็นการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน และเพื่อนในชั้นเรียนได้ประเมินชิ้นงานซึ่งสามารถนำไปใช้กับการประเมินทักษะภาษาอังกฤษได้ทั้ง 4 ทักษะ โดยการประเมินตนเองเป็นทั้งเครื่องมือประเมินและเครื่องมือพัฒนาการเรียนรู้ กล่าวคือ ผู้เรียนมีโอกาสในการวิเคราะห์สิ่งที่ตนได้เรียนรู้ และประเมินคุณภาพของชิ้นงานได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ การประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีการประเมินที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมรับผิดชอบในกระบวนการประเมิน และเป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักการประเมินตนเอง และเป็นการ พัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง (learner autonomy) ของผู้เรียน

(Penafiorida, A.H., 2002; Ellis. R., 2003; Black et al., 2006) ด้วยเหตุนี้ วิธีการประเมินรูปแบบนี้จึงเป็นที่นิยมใช้ในกระบวนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากเป็นวิธีการที่มีประโยชน์ในการทำให้ผู้เรียนได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการประเมินการเรียนรู้ (Benson, 2001) และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการวิเคราะห์ชิ้นงานของตน ตลอดจนเรียนรู้ว่าควรจะทำอย่างไรเพื่อปรับปรุงชิ้นงานของตนเองซึ่งเป็นการทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างอิสระ (independent) และไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น (self-sufficient) (Penafiorida, A.H., 2002) ในขณะเดียวกัน การให้เพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้ประเมินก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งของการประเมินที่จะให้เห็นว่าผู้สอนไม่ใช่เพียงคนเดียวที่สามารถให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับชิ้นงานนั้นได้ Elbow (1992) เชื่อว่าการให้ผู้เรียนผลิตผลงานเพียงเพื่อส่งให้ผู้สอนตรวจเพื่อเอาคะแนนจะทำให้ผู้เรียนเกิดนิสัยในการทำงานที่ไม่เหมาะสม และไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะตั้งเป้าไปที่การทำงานเพื่อให้ตรงตามที่คุณสอนต้องการ แต่การผลิตผลงานเพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นประเมินจะทำให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง คือ มีกลุ่มของผู้อ่านหรือผู้ฟัง (audience) ที่หลากหลายมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การประเมินโดยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพหรือไม่นั้น ผู้สอนจำเป็นต้องสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่สนับสนุนการประเมินรูปแบบนี้ นั่นคือ การทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย เชื่อใจกัน ไม่มีอคติ เพื่อให้การให้ข้อมูลย้อนกลับสามารถสะท้อนคุณภาพที่แท้จริงของชิ้นงาน และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนเมื่อได้รับผลการประเมิน ดังนั้น ผู้สอนจึงควรมีเกณฑ์การประเมินพร้อมคำอธิบาย หรือตัวอย่างที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการในการประเมินได้ดียิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) นอกจากนี้ ในกรณีที่ผู้เรียนมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาอังกฤษอาจทำให้ไม่สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ได้ เช่น กรณีของผู้เรียนในระดับประถมศึกษา ผู้สอนอาจให้เกณฑ์การประเมินในรูปแบบของรายการตรวจสอบ (checklist) เพื่อวางกรอบ และแนวทางในการประเมินเพื่อให้ง่ายต่อการนำไปใช้ของผู้เรียน (Kroll, 1991)

(5) การประเมินโดยใช้เกณฑ์ในการให้คะแนน (Rubrics)

เนื่องจากการวัดและประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนเน้นไปที่การประเมินเพื่อพัฒนา เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้ถึงจุดเด่น และจุดที่ต้องปรับปรุงของตนเอง ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องมีเกณฑ์ในการให้คะแนน หรือ Rubrics เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการให้คะแนน และทำให้ผู้เรียนแยกแยะได้ว่าชิ้นงาน หรือภาระงานที่มีคุณภาพนั้นเป็นอย่างไร เกณฑ์การให้คะแนน Rubrics มีด้วยกัน 2 ประเภท คือ (1) เกณฑ์การให้คะแนนแบบภาพรวม (Holistic rubrics) ซึ่งเป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่ดูจากชิ้นงานทั้งหมด หรือภาพรวมของชิ้นงานโดยไม่แยกเป็นประเด็นย่อย และ (2) เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกประเด็น (Analytic Rubrics) ซึ่งเป็นการประเมินโดยแยกประเด็น และมีคะแนนแบ่งย่อยสำหรับแต่ละประเด็นนั้น (Hogan, 2007)

ข้อดีของการใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubrics คือ (1) ทำให้มีรายละเอียดว่าประเด็นใดที่ถือว่ายอมรับได้ และยอมรับไม่ได้ในการทำชิ้นงาน และภาระงาน (Stevens & Levi, 2004) (2) ทำให้มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่เป็นมาตรฐาน และเหมาะสมในการให้คะแนนชิ้นงาน และภาระงานของผู้เรียน (Angelelli, 2009) และ (3) ทำให้ได้รับข้อมูลย้อนกลับพร้อมรายละเอียดโดยดูได้จากคำอธิบายที่ปรากฏในเกณฑ์การประเมินในระดับต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ประเมินจุดเด่น และจุดที่ต้องปรับปรุงของตนเองในแต่ละประเด็นนั้น (Metler, 2001) จะเห็นได้ว่าเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubrics ไม่เพียงแต่จะเป็นเครื่องมือในการประเมินชิ้นงาน และภาระงานแล้ว ผู้สอนยังสามารถใช้เกณฑ์นี้เป็นเครื่องมือในการสอนโดยผู้เรียนจะสามารถรับทราบได้ว่าเป้าหมายที่ผู้สอนคาดหวังจะได้รับจากชิ้นงานที่มอบหมายมีอะไรบ้าง ทั้งนี้ ผู้เรียน และผู้สอนสามารถสร้างเกณฑ์การให้คะแนนร่วมกันเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วม และรับผิดชอบร่วมกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

5.2 การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Assessment)

การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน “มักเกิดขึ้นเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้เพื่อตรวจสอบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนตามตัวชี้วัด และยังใช้เป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบกับผลการประเมินก่อนเรียน ทำให้ทราบพัฒนาการของผู้เรียน การประเมินสรุปผลการเรียนรู้อย่างเป็นทางการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนตอนปลายปี/ปลายภาคอีกด้วย การประเมินสรุปผลการเรียนรู้ใช้วิธีการและเครื่องมือประเมินได้อย่างหลากหลาย โดยปกติมักดำเนินการอย่างเป็นทางการมากกว่าการประเมินระหว่างเรียน” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557: 77) โดยส่วนใหญ่การวัดและประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนมักใช้วิธีการสอบโดยการใช้แบบสอบ หรือแบบวัด (Test) ที่ผู้สอนสร้างขึ้น ข้อมูลจากการประเมินที่เก็บได้มักจะมาในรูปแบบของผลคะแนนซึ่งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้สอนสามารถนำข้อมูลไปใช้เพื่อเปรียบเทียบ และจัดระดับของผู้เรียน เช่น การเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังเรียน และจัดระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนเมื่อสิ้นสุดการสอนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ หรือรายวิชา ในการวัดและประเมินรูปแบบนี้ สิ่งที่ผู้สอนควรให้ความสำคัญ คือ ความเหมาะสม และคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผลที่ต้องมีเที่ยงตรง (Validity) คือ สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง และมีความเชื่อมั่น (Reliability) คือ ผลการวัดมีความคงเส้นคงวา และวิธีการวัดมีความโปร่งใสตรวจสอบ และเชื่อถือได้ (Acceptable) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) กล่าวโดยสรุป วัตถุประสงค์หลักของการวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนมีเป้าหมายเพื่อให้การประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังจบการเรียนรู้แต่ละรายวิชาเกิดความน่าเชื่อถือ โดยส่วนใหญ่ผลการประเมินจะอยู่ในรูปแบบของระดับคะแนนที่ได้จากการทำข้อสอบ

ในส่วนของการวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก คือ “การทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน” หรือ Ordinary National Educational Test (O-NET) ซึ่งเป็นการทดสอบเพื่อประเมินผลการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐานระดับชาติที่ดำเนินการโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) โดยมีภารกิจมาตรฐานการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 การทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

วัตถุประสงค์ของการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน ประกอบด้วย

1. เพื่อทดสอบความรู้และความคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการจบการศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
3. เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนของโรงเรียน
4. เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชาติ
5. เพื่อนำผลการทดสอบไปใช้ในวัตถุประสงค์อื่น (สถาบันทดสอบทางการศึกษาชาติ, 2558)

การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐานมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาของประเทศไทยในหลายประการ กล่าวคือ การทดสอบนี้เป็นการวัดระดับความรู้และความคิดของนักเรียนว่าได้ผลสัมฤทธิ์ตามเกณฑ์ที่กำหนดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หรือไม่ ผลการทดสอบยังสามารถนำไปใช้ปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนของโรงเรียนและวางแผนในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาในระดับเขตพื้นที่การศึกษา นอกจากนี้ ผลการประเมินที่ได้ยังเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาของประเทศในภาพรวม และสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการกำหนดนโยบายระดับชาติ และใช้วางแผนในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาระดับเขตพื้นที่การศึกษาและระดับสถานศึกษา อีกทั้งยังเป็นข้อมูลสำคัญที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษาของนักเรียน การเข้าเรียนต่อ และการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรทางการศึกษา (สังวรณั ังตกระโทก และคณะ, 2559) ตลอดจนเป็นข้อมูลสำคัญในการปรับปรุงเพื่อการพัฒนาตนเองของผู้เรียนและการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา และเป็นตัวชี้วัดว่าสถานศึกษาพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาได้ตามเกณฑ์หรือไม่ จึงถือได้ว่าผลการประเมินที่ได้จากทดสอบการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐานมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือกำกับ ติดตาม และประเมินคุณภาพการเรียนการสอน ตลอดจนเป็นเครื่องมือผลักดันและกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

สถาบันทดสอบทางการศึกษาชาติ (สทศ.) ได้ดำเนินการสร้างข้อสอบตามแผนผังการสร้างข้อสอบโดยดำเนินการร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) เพื่อกำหนดสาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด และรายละเอียดตัวชี้วัดที่เหมาะสมสำหรับประเมินนักเรียนในแต่ละระดับชั้น โดยกำหนดให้จำนวนข้อสอบขึ้นอยู่กับความสำคัญของมาตรฐานและตัวชี้วัด กล่าวคือ มาตรฐานและตัวชี้วัดใดที่มีความสำคัญมากจะมีจำนวนข้อสอบที่มากกว่า (สังวรณั ังตกระโทก และคณะ, 2559)

จากรายงานการวิจัยผลการทดสอบข้อสอบ O-NET ของสังวรณั ังตกระโทก และคณะ (2559) ซึ่งวิเคราะห์ข้อสอบ O-NET ทุกรายวิชาในระหว่างปี 2554 - 2558 พบว่า ข้อสอบรายวิชาภาษาอังกฤษของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีจำนวน 40 ข้อในแต่ละปี มีค่าความยากโดยเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.34 - 0.40 โดยมีค่าเฉลี่ยความยากใกล้เคียงกันในแต่ละปี ค่าอำนาจจำแนกโดยเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.32 - 0.39 ซึ่งมีค่าไม่คงที่ในแต่ละปี ค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.78 - 0.86 แต่ละปีมีค่าใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ รายงานการวิจัยการวิจัยฉบับนี้ยังได้ให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อให้สถานศึกษานำไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน โดยจากการวิเคราะห์ผลการทดสอบรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า มีจำนวนนักเรียนที่รอบรู้หรือผ่านในแต่ละหลักสูตรแกนกลางเพียงร้อยละ 19.51 - 26.33 โดยสาระที่ควรปรับปรุงการเรียนการสอนมากที่สุด คือ ภาษา

กับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก รองลงมาคือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร และภาษาและวัฒนธรรม ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่สังกัดโรงเรียนในกรุงเทพมหานครมีความรอบรู้ในสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มากกว่านักเรียนที่อยู่ในภูมิภาคอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาเป็นจำนวนร้อยละจะพบว่านักเรียนที่มีความรอบรู้ในทั้ง 3 สาระมีจำนวนไม่ถึงร้อยละ 40 ตลอดระยะเวลา 5 ปีของการวิเคราะห์ผลการทดสอบ และในบางปีนักเรียนมีความรอบรู้แค่เพียง 2 สาระ เช่นในปี พ.ศ. 2554 และ พ.ศ. 2555 ที่นักเรียนสังกัดโรงเรียนกรุงเทพมหานครมีความรอบรู้เพียงสาระภาษาเพื่อการสื่อสาร และสาระภาษาและวัฒนธรรม และมีเพียงปี พ.ศ. 2557 เท่านั้นที่นักเรียนสังกัดโรงเรียนในกรุงเทพมหานครมีความรอบรู้ครบทั้ง 4 สาระ

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ยังมีผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐานต่ำกว่าที่ควร เนื่องจากโดยภาพรวมแล้วยังมีความรอบรู้ไม่ครบทุกสาระ และมีคะแนนเฉลี่ยรวมไม่ถึงร้อยละ 50 ทั้งที่เป็นนักเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ ด้วยเหตุนี้ สถานศึกษา ครู และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจึงจำเป็นต้องร่วมกันพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากการศึกษาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้พบว่า การวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียนช่วยให้ผู้สอน และผู้เรียนได้เห็นถึงจุดเด่น และจุดด้อยของตนเองในระหว่างการเรียนการสอนทำให้สามารถนำข้อมูลไปปรับปรุงทั้งด้านการสอน และเรียนได้อย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกัน การวัดและประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนช่วยให้การประเมินผลหลังจากสิ้นสุดการเรียนการสอนมีความน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับมากขึ้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรใช้วิธีการวัดและประเมินผลทั้งสองรูปแบบนี้ควบคู่กันไปเพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของไทย และต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีดังต่อไปนี้

6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของไทย

นางณัฐมา นามวงษ์ (2548) ได้ศึกษาผลการใช้เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองคู จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 30 คน เครื่องมือในการวิจัยคือ แผนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้เกมประกอบการสอนซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพเกี่ยวกับความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเรื่องสถานที่ที่ตั้งของสถานที่ อาชีพ ที่อยู่ และเวลา เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย และสุดท้ายคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด ชนิดสอบแบบสอบปากเปล่า จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนมีความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

ดวงจินดา เย็นจะบก (2550) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ และศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองกระทุ่ม อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 24 คน ใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลอง เป็นรูปแบบการทดลองกลุ่มเดียวโดยใช้การทดสอบก่อน และหลังเรียน เครื่องมือในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 8 แผน แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจในการอ่านหลังเรียนเป็นผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 เป็นจำนวนมากกว่าก่อนเรียน โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อย่างไรก็ตาม ผลสัมฤทธิ์ความคงทนในการเรียนรู้ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนไม่แตกต่างกัน

ภูเบศ ไชยชัยภูมิ (2550) ศึกษาการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 30 คน เครื่องมือในงานวิจัยคือ 1)แบบทดสอบเพื่อการศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำและคุณลักษณะเชิงสรีรศาสตร์ที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ 2)ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ และ 3)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ โดยใช้กระบวนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่านักเรียนพัฒนาการที่ดีขึ้นในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates) เสียงแทรก(Fricatives) และ กลุ่มเสียงหยุดหรือกัก(Stops) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การสร้างชุดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับปัญหาของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในเรื่องที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และออกเสียงได้เพิ่มขึ้น

จิตติชัย รักบำรุง (2551) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแบบจำลองสถานการณ์ ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน (Constructivism) ร่วมกับการออกแบบระบบการสอนตามแนวของสถาบันพัฒนาการสอน (IDI) และคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียประเภทจำลองเหตุการณ์ ผลการวิจัยพบว่าบทเรียนมีประสิทธิภาพในระดับที่ดี และเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน อีกทั้งยังชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแบบแผนการจัดการเรียนรู้ของครู ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับประสบการณ์ใกล้เคียงกับประสบการณ์จริง ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะควบคุมสถานการณ์นั้น ทั้งมีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหา และเรียนรู้ในการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ ตามที่ได้เรียนในบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย จำลองสถานการณ์ โดยการออกแบบระบบการสอนตามแนวของสถาบันพัฒนาการสอน (IDI)

นิรมล วรมัด (2551) ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบเน้นการปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านหนองสวรรค์ (ไชยเชียงพิณ) สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 1 จำนวน 22 คน โดยเป็นการวิจัยเชิง

ทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบก่อน และสอบหลัง (One Group Pretest- Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาหลังเรียนก็ยังค่อนข้างต่ำ ซึ่งสาเหตุเกิดจาก นักเรียนมีความรู้พื้นฐานที่ค่อนข้างต่ำ เนื่องจากมีครูในโรงเรียนเพียง 10 คน ครูประจำชั้นซึ่งไม่มีความถนัด และขาดเทคนิคในการสอน นอกจากนี้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีเจตคติในระดับค่อนข้างดี ต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพราะ นักเรียนได้มีโอกาสลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ได้ช่วยเหลืองานกลุ่มให้ไปสู่เป้าหมาย และความสำเร็จ อีกทั้งสื่อการสอนที่เป็นสิ่งเร้าที่ดี ทำให้เกิดแรงจูงใจ และกระตือรือร้นในการปฏิบัติตามภาระงานที่ได้รับมอบหมาย ส่งผลให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนนี้

ลักขณา ลัยศรี (2551) ศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบโครงงาน และกลุ่มที่สอนแบบปกติ โดยการเปรียบเทียบความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดป่ามณี และโรงเรียนวัดท่าตลาด กลุ่มโรงเรียนขุนอินท์ จังหวัดอ่างทอง จำนวน 45 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบปกติ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดความสามารถด้านความคิดวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มที่สอนแบบโครงงานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ พบว่ากลุ่มที่สอนแบบโครงงานมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มที่สอนแบบโครงงานสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กนกพร บุญอาจ (2553) วิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการ ก่อนเรียน และหลังเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนบ้านสร้างก่อ อำเภอกุดจับ จังหวัดอุดรราชธานี จำนวน 30 คน ในปีการศึกษา 2533 โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึงศึกษาความพึงพอใจต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษ การวัด และประเมินผลทำโดย การสร้างแบบทดสอบทั้งแบบอัตนัย และปรนัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความพึงพอใจต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับมากที่สุด โดยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการ ที่เป็นดังนี้ เนื่องจากการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกระบวนการ เป็นการสอนที่ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เสริมสร้างให้มีการทำงานร่วมกันกับเพื่อนในชั้น

ประจักษ์ วงษาสนธ์ (2553) ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ โรงเรียนบ้านผาทอง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 15 คน เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อการสอนเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่า ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากหลังได้เรียนนักเรียนมีความมั่นใจในการเขียน กล้าแสดงออก และเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนมีความสนใจวิธีการสอนแบบใหม่ กิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจ ด้วยเนื้อหาที่เข้าใจง่าย และมีการแข่งขันร่วมด้วย สำหรับเจตคติของนักเรียนต่อการเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าในระดับดี เนื่องจากกิจกรรมการสอนเขียนจากเรื่องเล่ามีขั้นตอนที่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและนักเรียนได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนด้วย

รัตนา ทองคำพันธุ์ (2555) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/6ที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการ จำนวน 239 คน จากโรงเรียนเซนต์หลุยส์ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบวัดเจตคติทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.1 นอกจากนี้ผลคะแนนเจตคติทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนก็มีค่าสูงอนเรียนอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน

อรวรรณ ศรีบุญเพชร และ ศิริพงษ์ เพียรศิริ (2555) ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1กลุ่มทดลองคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น แบบ One-shot case study เครื่องมือในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 12 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง Personal Identification จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 75.33 จากคะแนนเต็ม และนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 ทั้งนี้ นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความพึงพอใจในด้านพฤติกรรมครู บรรยากาศการเรียน และสิ่งแวดล้อมห้องเรียน รวมถึงพฤติกรรมนักเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่มีวิธีการสอนภาษาที่มีความหลากหลายด้านกิจกรรม ทำให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ด้วยความสนใจ พร้อมทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนรู้ และรู้จักอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม

ชินจิต อินประเสริฐ (2559) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูชาวไทยจำนวน 20 คนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารโดยพบปัญหาในการนำการสอนแนวนี้ไปใช้จริงใน 3 ด้านด้วยกัน คือ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน โดยในส่วนของผู้เรียนพบว่าคุณลักษณะของผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงออก และขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ตลอดจนความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ และในส่วนของผู้สอนพบปัญหาคือความไม่

มั่นใจของผู้สอนในการสื่อสาร และออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้สอนยังไม่เข้าใจแนวคิดการสอนที่เน้นการสื่อสารเท่าที่ควร ด้านปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสื่อและอุปกรณ์การสอนพบว่าหนังสือที่ใช้อยากเกินกว่าความสามารถของผู้เรียนเนื่องจากเป็นหนังสือจากต่างประเทศทำให้มีความยากทั้งด้านเนื้อหา และคำศัพท์ นอกจากนี้ โรงเรียนยังขาดแคลนอุปกรณ์ เช่น โทรทัศน์ เครื่องเล่นดีวีดี และคอมพิวเตอร์

ชนิดา ยอดสาลี และกาญจนา บุญส่ง (2559) ศึกษาาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน, ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง คือผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2 จำนวน 353 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ผลการวิจัยพบว่า (1) ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยด้านครูผู้สอน ปัจจัยด้านนักเรียน และปัจจัยด้านผู้บริหาร มีค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ตามลำดับ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ และกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามลำดับ (3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2 ได้แก่ ปัจจัยด้านครูผู้สอน ปัจจัยด้านนักเรียน และปัจจัยด้านผู้บริหาร มีประสิทธิภาพในการทำนวยร้อยละ 48.30

สุภาพร ทองคำ (2559) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง Talking about careers จากการศึกษาข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 สาขาการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 20 คน โดยเครื่องมือที่ใช้คือ แบบฝึกทักษะ เรื่อง Talking about careers, แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลวิจัยพบว่า คะแนนความก้าวหน้าทางด้านภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนนี้ ล้วนมีผลคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้จริง และความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด คือคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.48 เนื่องจากเนื้อหา และกิจกรรมในแบบฝึกทักษะมีความสอดคล้องกับบทเรียนทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนใจในบทเรียน ประกอบกับเนื้อหาที่เข้าใจง่าย และเป็นเรื่องใกล้ตัว ซึ่งกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษามากยิ่งขึ้น รวมถึงส่งผลให้อยากทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตัวเอง ด้วยเหตุนี้ คะแนนความพึงพอใจของผู้เรียนจึงอยู่ในระดับมากที่สุด

อุบลรัตน์ ศิริสุขโกคา, & ไพศาล สิมามาเต่า (2559) ศึกษาประสิทธิภาพของสื่อประกอบการสอนที่ประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นบนแผนที่ภูมิศาสตร์ และนำเสนอเนื้อหาผ่านสื่อโลกเสมือนผสมโลกจริง โดยมีการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยสื่อประกอบการสอน และประเมินความพึงพอใจของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดเกาะสังไทร จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน เครื่องมือวิจัย ได้แก่

สื่อประกอบการสอนที่ประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นบนแผนที่ภูมิศาสตร์ และนำเสนอเนื้อหาผ่านสื่อโลกเสมือนผสมโลกจริง แบบประเมินประสิทธิภาพของสื่อประกอบการสอน แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า สื่อประกอบการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น โดยผู้เรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ฉลาด จันทรสมบัติ, โฉนทัย อุดมบุญญานุกาพ, จรุงรัตน์ ส่งศรี (2561) ได้พัฒนานวัตกรรมเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและกำหนดเป้าหมายความสำเร็จการพัฒนานวัตกรรมยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถานศึกษา พัฒนาศักยภาพของครูและบุคลากรทางการศึกษาในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถานศึกษา ติดตามและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถานศึกษา และสร้างและพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 9 คน ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1,2 และ 3 จำนวน 27 คน จาก 9 โรงเรียน ศึกษานิเทศก์ผู้รับผิดชอบกลุ่มสาระการเรียนรู้หลัก 5 คน นักวิชาการจากสถาบันอุดมศึกษา 6 คน รวม 47 คน วิธีการวิจัยเน้นการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ ชุดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบสังเกตการสอน แบบบันทึกผลก่อน ระหว่าง และ หลังการปฏิบัติ แบบบันทึกเรื่องเล่า ผลการวิจัยพบว่า 1) โรงเรียนมีโครงการปฏิบัติการเรียนรู้สู่ผู้เรียนโดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน 2) ผลการพัฒนาศักยภาพการปฏิบัติการเรียนรู้สู่ผู้เรียนของครูประจำการ และผู้บริหารสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับที่ดี 3) การติดตามผลการดำเนินงานของผู้ร่วมวิจัยทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการปฏิบัติงานมีการเปลี่ยนแปลงทั้งภาคความรู้ ภาคปฏิบัติ และความรู้สึก โดยผู้เข้าร่วมได้เรียนรู้เทคนิควิธีการ ได้รับประสบการณ์ และสามารถบริหารจัดการในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พรพิศ งามพงษ์ (2561) ได้ทำการวิจัยกึ่งทดลอง จากกลุ่มทดลองจำนวน 28 คน เพื่อศึกษาพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน และกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบฝึกทักษะ และแบบประเมิน ทั้งนี้ ผลการวิจัยชี้ว่า การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เกิดได้จากการเข้าใจข้อมูล หรือรับข้อมูลที่สามารถเข้าใจได้โดยมนุษย์ซึ่งจะพัฒนาจากระดับความรู้ที่มีอยู่ขึ้นถัดไปอีกหนึ่งขั้นตามลำดับธรรมชาติ โดยมีปัจจัยที่สำคัญร่วมด้วยคือ ไวยากรณ์ คำศัพท์ เนื้อหาทางภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และจำเป็นต่อการเรียนรู้ ส่งผลให้ผลการวิจัยแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และเจตคติเพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนหลังเรียนอยู่ในระดับดีทุกประเด็น

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

Ghaith (2003) ศึกษาผลจากการใช้วิธีการสอนแบบ Learning Together Model ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เน้นความร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านที่เพิ่มขึ้น และความภูมิใจในการเรียนของตนเอง ตลอดจนความรู้สึกแปลกแยกของผู้เรียน ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วยนักเรียนระดับมัธยมปลายชาวเลบานอนจำนวน 56 คน เครื่องมือและวิธีการวิจัยคือ แบบทดสอบก่อน และหลังเรียนเพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่าน แบบประเมินความภูมิใจในตนเอง และแบบประเมินความรู้สึกแปลกแยกผลการวิจัยพบว่า ไม่พบความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองในส่วนของความภูมิใจในการเรียนของตนเอง ตลอดจนความรู้สึกแปลกแยก อย่างไรก็ตาม พบว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธี Learning Together Model มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านเพิ่มขึ้น

Migyanka, Policastro, & Lui (2005) ศึกษาเทคนิคการสอนอ่านที่เรียกว่า Think-Aloud ซึ่งเป็นกระบวนการสอนอ่านที่ให้ผู้สอนเน้นการสอนกระบวนการคิด และกลวิธีการอ่าน เช่นการนำความรู้เดิมมาใช้ (Activate prior knowledge) และการคาดเดา (Use prediction) ให้กับผู้เรียน โดยผู้สอนอ่านออกเสียงเนื้อเรื่องให้ผู้เรียนฟังในขณะที่อ่านมีการหยุดเพื่อสอดแทรกกลวิธีการอ่าน เช่น การวิเคราะห์ความหมายโดยนัย (inferring) และกลวิธีอื่น ๆ ที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อเรื่อง ในขณะที่ครูอ่าน ผู้เรียนขีดเส้นใต้คำ หรือวลีที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการอ่านต่าง ๆ ได้ ผู้เข้าร่วมวิจัย คือ ครู 3 คน และนักเรียน 3 คนที่มีปัญหาในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่ากระบวนการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้สอนทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน และมีความเข้าใจเนื้อเรื่องมากขึ้น การที่ผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมกับเนื้อเรื่องไม่ว่าจะโดยการอ่าน ด้านอารมณ์ และการพูดคุยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องถือว่าเป็นความสำเร็จของการสอนรูปแบบนี้ โดยปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมความสำเร็จ คือ ความสามารถของผู้สอนในการจัดการกระบวนการเรียนการสอน กล่าวคือ ผู้สอนต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการอ่านให้ชัดเจน และดึงดูดความสนใจของผู้เรียนเข้าสู่การเรียนรู้กลวิธีการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ตลอดจนรับฟังคำตอบของผู้เรียนด้วยความตั้งใจ สอนให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้กลวิธีการอ่านได้อย่างเหมาะสม เข้าใจระดับความสามารถของผู้เรียน และปรับกลวิธีในการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับความต้อง และความสามารถของผู้เรียน

Zha, Kelly, Park, and Fitzgerald (2006) ศึกษาการนำกระดานสนทนาออนไลน์ (electronic discussion board) มาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในกลุ่มผู้เรียนระดับประถมศึกษา (เกรด 2-5) จากโรงเรียน 6 แห่งเพื่อศึกษาสมรรถนะด้านการสื่อสารในบริบทของการสื่อสารโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลาง โดยผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อความจำนวน 956 ข้อความที่ผู้เรียนจำนวน 28 คนโพสต์ไว้ในกระดานสนทนาออนไลน์ในช่วงการเรียนการสอนเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ โดยในระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในกิจกรรมกลุ่มที่ต้องทำผ่านกระดานสนทนาออนไลน์รวมทั้งสิ้น 3 ครั้ง ผลการวิจัยพบการเปลี่ยนแปลงในภาษาที่ผู้เรียนใช้เพื่อการสื่อสารเชิงสังคม และพบความเหมาะสมในการใช้ภาษาในบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยแนะนำให้นำกระดานสนทนาออนไลน์มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาในรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Lo & Hyland (2007) ศึกษาโปรแกรมสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่ออกแบบขึ้นเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของผู้เรียนโดยคำนึงถึงบริบททางสังคม และวัฒนธรรมของผู้เรียน ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วย ครู และนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้สามารถเพิ่มการมีส่วนร่วม และแรงจูงใจ การเรียนของผู้เรียนได้ แต่พบว่าคะแนนด้านทักษะการเขียนของผู้เรียนในด้านความถูกต้อง และการเรียบเรียงความคิด และส่วนประกอบของงานเขียนลดลง อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เขียนในหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ และเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน โดยมีผู้อ่านจริงช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมีอิสระในการเขียน และมีความมั่นใจมากขึ้น ซึ่งการสอนรูปแบบนี้มีผลดีกับผู้เรียนที่มีทักษะภาษาอังกฤษระดับต่ำ ในขณะที่ผู้เรียนที่มีทักษะภาษาอังกฤษระดับสูงอาจต้องปรับตัวมากขึ้นเนื่องจากต้องเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์ในการเขียนจากเดิมที่เขียนเพื่อให้ได้คะแนนสอบที่ดีเป็นผู้เขียนที่มีความยืดหยุ่น และมีความรู้รอบตัว

Kamps, Abbott, Greenwood, Arreaga-Mayer, Wills, Longstaff (2007) ศึกษา และเปรียบเทียบ การสอนโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ (evidenced-based learning) และการสอนอ่านภาษาอังกฤษในผู้เรียนกลุ่มเล็ก ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วยนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 318 คน จาก 6 โรงเรียน โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง กลวิธีการสอนของกลุ่มทดลองมี 3 ระดับ คือ (1) การสอนอ่าน (2) การสอนกลุ่มเล็ก (ผู้เรียน 3-6 คนต่อกลุ่ม) ด้วยวิธีการสอนโดยใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ โดยผู้สอนใช้วิธีการสอนทักษะที่ต้องการโดยตรง เช่น การฝึกให้ผู้เรียนตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงของคำ การจดจำเสียงของตัวอักษร การสร้างความคล่องแคล่วในการอ่าน และทักษะความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน (3) การใช้วิธีการสอนที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาคำ การอ่านเนื้อเรื่องทั้งแบบกลุ่มและเดี่ยว และกิจกรรมการเขียน ตลอดจนการแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย 6-15 คน ซึ่งผู้เรียนในกลุ่มทดลองเท่านั้นที่จะได้รับการสอนในระดับที่ 3 นี้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มที่เรียนการอ่านโดยตรงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า

Elkılıç and Akça (2008) ศึกษาปัจจัยที่สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนกิจกรรมการ เรียนรู้ และทัศนคติของผู้เรียนผ่านกิจกรรมการเล่าเรื่อง (storytelling) ผู้เข้าร่วมวิจัย คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 21 คนซึ่งมีอายุระหว่าง 9 -10 ปี จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศตุรกี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบสอบถาม และเรื่องเล่าที่อยู่ในรูปของหนังสือ และซีดีภาพและเสียง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรมการเล่าเรื่อง และไวยากรณ์เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน โดยผู้วิจัยพบว่าการใช้สื่อ โสตทัศนูปกรณ์ช่วยในการสอน และการใช้คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนหลังการอ่านสามารถช่วยให้ ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันโดยเป็นแรงจูงใจจากทั้ง ภายในและภายนอก ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์แต่ไม่สามารถระบุของภาษาอังกฤษที่ชัดเจน ได้ กิจกรรมการเรียนรู้อื่นที่ชื่นชอบมากที่สุด คือ เกมภาษาอังกฤษ การแสดงท่าทางประกอบเรื่องเล่า และเรื่อง ที่นำมาให้อ่าน ตามลำดับ กิจกรรมที่ชื่นชอบน้อยที่สุด คือ การสอบ และการเขียน

Pazaver and Wang (2009) ศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการสอนไวยากรณ์ในห้องเรียนที่สอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นนักเรียนระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 16 คนที่มาจากประเทศใน แถบเอเชียรวม 7 ประเทศ ซึ่งกำลังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอยู่ที่ประเทศแคนาดา เครื่องมือและวิธีการ

วิจัย คือ การสัมภาษณ์ และมีการบันทึกเทปเสียงสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการเรียนไวยากรณ์ โดยมีสาเหตุมาจากประสบการณ์ในการเรียนที่ผ่านมาของผู้เรียน ระดับความสามารถทางภาษา เป้าหมายและความจำเป็นในการเรียน ตลอดจนอาชีพที่ต้องการทำในอนาคต

Yang (2009) ศึกษาความคิดเห็น และผลที่เกิดจากการเรียนการสอนโดยใช้ประเด็นเรื่อง (Theme-based Learning: TBL) ที่มีต่อระดับความสนใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาในประเทศฮ่องกงจำนวน 76 คน และผู้สอนจำนวน 12 คน รวมทั้งสิ้น 88 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้ประเด็นเรื่องสามารถทำให้ผู้เรียนที่เข้าร่วมวิจัยมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้มากขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนของความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการสอนโดยใช้ประเด็นเรื่องพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกกับการสอนรูปแบบนี้ ผู้วิจัยเสนอแนะว่าผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความน่าสนใจ และจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมในแต่ละบทเรียน นอกจากนี้ ประเด็นเรื่องที่น่าสนใจนำมาสอนก็ควรมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ความต้องการและจำเป็นของผู้เรียน และควรสัมพันธ์กับสิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นในชีวิตประจำวัน

Ahn (2012) ศึกษาวิธีการสอนการเขียนด้วยวิธีสอนแบบบรรณฐาน (genre-based approach) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน ผู้เข้าร่วมวิจัยประกอบด้วยนักเรียนในระดับประถมศึกษา (เกรด 5 และ 6) ซึ่งศึกษาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งหนึ่งในประเทศออสเตรเลีย เครื่องมือ และวิธีการวิจัยคือการวิจัยเชิงปฏิบัติการ และการสอนแบบบรรณฐานเป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ โดยเนื้อหาหรือรถลักษณะที่เลือกใช้ คือ การเขียนรายงาน (Report) และการเขียนเรียงความ (Essay) โดยใช้วิธีการสอนแบบวงจร 3 ระดับ (three-staged teaching and learning cycle, TLC) ซึ่งดัดแปลงมาจากแนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ (scaffolding) ของ Vygotsky ผลจากการประเมินงานเขียนของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนพบว่าการใช้วิธีเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้สอนในช่วงแรกของวงจรการสอนเป็นประโยชน์กับผู้เรียนเนื่องจากทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการจัดวางองค์ประกอบของงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้วิธีสอนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น ตลอดจนทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน

Lee (2012) ศึกษาวิธีการสอนแบบบรรณฐาน (genre-based approach) ที่สามารถบูรณาการการสอนเข้ากับการวัด และประเมินผลในบริบทของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เครื่องมือ และวิธีการวิจัย ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์การเรียนการสอน ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นครู และนักเรียนในระดับมัธยมต้นที่ศึกษาอยู่ในฮ่องกง โดยผู้วิจัยศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการสอน และการประเมินผลการสอนแบบบรรณฐานในบริบทของการสอนเขียนที่ยังคงเน้นการเรียนเพื่อการทำข้อสอบ ผลการวิจัยพบว่าครูมีโอกาในการทำงานร่วมกัน และร่วมกันแสดงความคิดเห็นในการสอน และการประเมินผลการสอนแบบบรรณฐาน ทั้งผู้สอน และผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนเขียนแบบบรรณฐานเป็นประโยชน์ คือ ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียน ในขณะที่ครูได้เพิ่มทักษะในการสอน

Sardareh & Saad (2012) ศึกษาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่ประเทศมาเลเซีย ผู้เข้าร่วมวิจัย ประกอบด้วย ครู และนักเรียนรวม 64 คน เครื่องมือ และวิธีการวิจัยคือ การสังเกตการณ์เรียนการสอน การสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่มย่อย ผลการวิจัยพบว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยการวิเคราะห์จากมุมมองด้านสังคมวัฒนธรรม พบว่า ผู้สอนเน้นไปที่การมอบภาระงานที่เป็นของจริงให้กับผู้เรียน และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างครู และผู้เรียน ได้แก่การทำงานร่วมกัน การแบ่งงานกันทำระหว่างครู และผู้เรียน ซึ่งการประเมินด้วยวิธีนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้แบบเชิงรุก และ แสดงความคิดเห็นเพื่อสะท้อนการเรียนรู้ของตนเองได้นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นความสำคัญของการป้อนข้อมูลย้อนกลับที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

Javed, Juan, and Nazli (2013) วัด และประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมต้นโดยเน้นไปที่การศึกษาเนื้อหา 5 ด้าน คือ การเติมคำ การแต่งประโยค/ วากยสัมพันธ์ ความเข้าใจ การใช้ tense/ ไวยากรณ์ และการเขียนด้วยลายมือ ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นนักเรียนจำนวน 440 คนที่ศึกษาในระดับมัธยมต้น ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในปากีสถาน เครื่องมือ และวิธีการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบเพื่อประเมินทักษะการเขียนทั้ง 5 ด้าน ผลการวิจัยพบว่า ด้านที่ผู้เรียนมีทักษะมากที่สุด คือ ความเข้าใจ รองลงมา คือ ด้าน tense การเติมคำ การเขียนด้วยลายมือ และการแต่งประโยค/ วากยสัมพันธ์ ไม่พบความแตกต่างกันระหว่างเพศของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม พบความแตกต่างระหว่างผู้เรียนที่อยู่โรงเรียนในเขตเมือง และเขตชนบท

Jabar and Ali (2016) ศึกษาผลของการนำ Video Project Assignments (VPA) หรือ การทำโครงการโดยใช้วิดีโอเป็นสื่อเพื่อช่วยผู้เรียนในการเรียนคำศัพท์ในวิชาการอ่านของห้องเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 30 คน ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซีย กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นรูปแบบของการเรียนโดยใช้โครงการเป็นฐาน (project-based learning) โดยใช้สื่อเทคโนโลยี เช่น Google, YouTube และ Padlet ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์จากการอ่านบทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมมาเลเซีย และได้รับมอบหมายให้อภิปรายผ่านโปรแกรม Padlet และสร้างวิดีโอเพื่อเผยแพร่ผ่านช่องทางเว็บไซต์ YouTube ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น และผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้เทคโนโลยี และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากผู้เรียนมีความสนุกสนานในการค้นหาข้อมูลคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรมออนไลน์ ที่สำคัญคือผู้เรียนสามารถจดจำความหมายของคำศัพท์ได้นานเนื่องจากเป็นผู้สืบค้นข้อมูล และฝึกฝนการใช้คำเหล่านี้ซ้ำ ๆ ผู้วิจัยสรุปว่าการใช้สื่อเทคโนโลยีหลากหลายรูปแบบนี้มีประโยชน์อย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น

Stracke (2016) ศึกษากลยุทธ์ที่นักเรียนระดับประถมศึกษาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา (เกรด 6) จำนวน 522 คน ในประเทศอินโดนีเซีย เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามเพื่อประเมินกลวิธีในการเรียนภาษา และการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีการใช้กลวิธีเรียนแบบอภิปัญญา (Metacognitive) และกลวิธีด้าน

สังคมและอารมณ์ (Socio-affective) มากที่สุด กลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนชอบคือการเรียนจาก/ ร่วมกับผู้อื่น และการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในขณะที่กลวิธีที่ชอบน้อยลงมา คือการท่องจำคำศัพท์ และการฝึกฝนนอกชั้นเรียน

Sardareh (2018) ศึกษาวิธีการป้อนข้อมูลย้อนกลับซึ่งเป็นกระบวนการที่สำคัญมากในการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียนของครูผู้สอนในประเทศมาเลเซีย ผู้เข้าร่วมการวิจัย ประกอบด้วย ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษาจำนวน 3 คน เครื่องมือและวิธีการวิจัย ได้แก่ การสังเกตการณ์เรียนการสอน การสนทนาอภิปรายกลุ่มย่อย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนไม่ได้เข้าร่วมกระบวนการในการป้อนข้อมูลย้อนกลับแบบเชิงรุก และความคิดเห็นของผู้เรียนไม่ได้รับการยอมรับจากผู้สอน เนื่องจากรูปแบบของภาระงานที่มอบหมาย และบทบาทของผู้สอนที่เป็นผู้ควบคุมการเรียนการสอน นอกจากนี้ ผู้สอนยังไม่ได้บูรณาการกระบวนการป้อนข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ด้วยเหตุนี้ บรรยากาศในชั้นเรียนจึงไม่มีลักษณะของการทำงานร่วมกันระหว่างผู้สอน และผู้เรียน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการใช้วิธีการป้อนข้อมูลย้อนกลับอย่างเป็นระบบเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยาก และผู้สอนมักไม่ตระหนักถึงกลยุทธ์ในการป้อนข้อมูลย้อนกลับเพื่อวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาผู้เรียน และนำข้อมูลที่ได้มาใช้เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า เทคนิคการสอนในปัจจุบันมุ่งเน้นไปที่การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดตั้งแต่กระบวนการวางแผนการเรียนรู้ไปจนถึงกระบวนการวัด และประเมินผล นอกจากนี้ ยังเน้นไปที่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สื่อที่เป็นของจริง หรือหัวข้อที่ใกล้ตัวผู้เรียน และมีการนำเทคโนโลยี และนวัตกรรมต่าง ๆ เข้ามาใช้เพื่อดึงดูดความสนใจ และสร้างแรงจูงใจ ตลอดจนเสริมสร้างเจตคติในทางบวกในการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน โดยจากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าเทคนิคการสอนในรูปแบบนี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับประถมศึกษา สร้างเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน และยังช่วยเสริมทักษะทางการคิดที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า ครูผู้สอนยังต้องพบกับความท้าทายในการใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ เนื่องจากปัจจัยหลายอย่างที่อาจไม่เอื้ออำนวยให้สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านตัวผู้สอน และปัจจัยด้านสื่อการเรียนการสอน ความท้าทายอีกประการหนึ่งคือรูปแบบของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่ยังคงใช้การทดสอบในรูปแบบของข้อสอบ โดยเฉพาะการ ทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ที่อาจไม่สอดคล้องกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ทำให้ผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาเทคนิคการสอนให้สามารถตอบสนองต่อทั้งรูปแบบการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจริงในชั้นเรียน และการวัดและประเมินผลใน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,120 คน (สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2562)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 350 คน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนั้นผู้วิจัยได้เลือกเกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Comrey and Lee (1992 cited in Pearson & Mundfrom. 2010: 359) ได้เสนอว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ห้อยค์ประกอบจำนวน 300 ราย ถือว่าดี (as a good) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) และวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling)

ตาราง 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามขนาดโรงเรียน

ครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนประถม สังกัดกรุงเทพมหานคร	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนขนาดเล็ก	112	35
โรงเรียนขนาดกลาง	377	118
โรงเรียนขนาดใหญ่	447	140
โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ	184	57
รวม	1,120	350

การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่ม ดังนี้

1. นำโรงเรียนมาแยกขนาดโรงเรียนตามการกำหนดขนาดโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ โดยแบ่งเป็น 4 ขนาด คือ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก ตามรายละเอียด ดังนี้
 - 1.1 โรงเรียนขนาดเล็ก ได้แก่ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 500 คน
 - 1.2 โรงเรียนขนาดกลาง ได้แก่ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 500 - 1,499 คน
 - 1.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้แก่ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 1,500 - 2,499 คน
 - 1.4 โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ได้แก่ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 2,500 คนขึ้นไป

2. นำจำนวนโรงเรียนที่ได้จากการจำแนกขนาด จากข้อ 1 มาสุ่มเลือกโรงเรียนในแต่ละขนาด
3. สุ่มตัวอย่างครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่สุ่มได้ จากข้อ 2 ตามสัดส่วนเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างรวมประกอบด้วย

- 3.1 ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ขนาดเล็ก จำนวน 35 คน
- 3.2 ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ขนาดกลาง จำนวน 118 คน
- 3.3 ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ขนาดใหญ่ จำนวน 140 คน
- 3.4 ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ขนาดใหญ่พิเศษ จำนวน 57

คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คณะผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. กำหนดแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ
2. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เสนอให้ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสม และความสอดคล้องของเครื่องมือ พร้อมข้อเสนอแนะ
3. ปรับแก้ข้อคำถามตามคำแนะนำของที่ปรึกษา ได้ข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน แล้วทำการหาค่าความสอดคล้องและความตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence = IOC) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาคัดเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า IOC = .50 ขึ้นไป ซึ่งแสดงว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย โดยกำหนดระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้
 - +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย
 - 0 เมื่อไม่แน่ใจในข้อคำถามสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย
 - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย
 นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยค่า IOC ที่เหมาะสมของข้อคำถามต้องมีค่า .50 ขึ้นไป
4. นำแบบสอบถามไปทดลอง (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ไม่ใช้ในการวิจัย จำนวน 50 คน แล้วหาค่าความเชื่อมั่นด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .995
5. นำเสนอที่ปรึกษาก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ถึง ผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในเดือนกรกฎาคม 2562 ได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 898 ชุด คิดเป็นร้อยละ 80.17 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบโดยครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 350 ชุด ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น และวิธีการสุ่มแบบง่าย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรในแบบสอบถามเพื่อชี้แจง การคุ้มครองสิทธิของผู้ตอบแบบสอบถาม วัตถุประสงค์ และรายละเอียดในการตอบแบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่างต้องสมัครใจเข้าร่วมวิจัย ข้อมูลถูกเก็บเป็นความลับ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลภาพรวม และทำลายแบบสอบถามหลังการวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้น

โดยการแปลผลแบบสอบถามใช้วิธีการดังนี้

ค่าเฉลี่ย 5.60 - 6.00 เห็นด้วยมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 4.60 - 5.59 เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 3.60 - 4.59 เห็นด้วยค่อนข้างมาก

ค่าเฉลี่ย 2.60 - 3.59 เห็นด้วยค่อนข้างน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.60 - 2.59 เห็นด้วยน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.59 เห็นด้วยน้อยที่สุด

2. การวิเคราะห์แบ่งออก เป็น 4 ส่วน ได้แก่

2.1 วิเคราะห์ข้อมูลของครูสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.2 วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้เมทริกซ์สหสัมพันธ์ (Correlation matrix) แล้วนำมาพิจารณาค่า KMO and Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นการทดสอบสมมติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ได้ค่า Significance = .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 นั่นคือเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่ได้ไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ แสดงว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน จึงใช้ตัวแปรในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้ทั้งหมด และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบโดยวิธีการสกัดปัจจัย (Principal Component Analysis = PCA) หมุนแกนแบบตั้งฉาก (Orthogonal rotation) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax rotation) โดยพิจารณาจากค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) ที่มากกว่า 1.00 และเลือกจำนวนตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบที่มีตัวแปรบรรยายองค์ประกอบนั้น ๆ โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละตัวแปรตั้งแต่ .50 ขึ้นไป และอธิบายองค์ประกอบนั้นตั้งแต่ 4 ตัวแปรขึ้นไป ตามวิธีของไกเซอร์ (Kaiser) (อุทุมพร จามรมาน: 2532 อ้างถึงใน ทศนีย์ จุลอดุง. 2547: 75 - 76)

2.3 การวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการสนทนากลุ่ม (Focus group) ของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ชื่อและนิยามศัพท์ที่เหมาะสมขององค์ประกอบ

2.4 วิเคราะห์สถิติเปรียบเทียบเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

2.4.1 การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ t-test (Independent t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน ได้แก่ เพศ

2.4.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One way analysis of variance (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ได้แก่ อายุ และประสบการณ์สอน

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร คณะผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 350 ชุด โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง ดังนี้

ส่วนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 2 การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ อายุ และประสบการณ์สอน

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการสนทนากลุ่ม (Focus group) ของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ชื่อและนิยามศัพท์ที่เหมาะสมขององค์ประกอบ

ส่วนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ทำการเสนอผลการวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่และร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
เพศชาย	61	17.43
เพศหญิง	289	82.57
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 82.60 และเพศชายจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
20 - 30 ปี	86	24.57
31 - 40 ปี	120	34.29
41 - 50 ปี	73	20.86
51 - 60 ปี	71	20.28
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่อายุ 31 - 40 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 34.29 รองลงมา ได้แก่ อายุ 20 - 30 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 24.57 อันดับที่สาม ได้แก่ อายุ 41 - 50 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 20.86 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ อายุ 51 - 60 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 20.28

ตารางที่ 4.3.1 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา

การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	92	15.75
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	16	2.74
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	35	6.00
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	59	10.10
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	32	5.48
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	350	59.93
รวมทั้งหมด	584	100.00

จากตารางที่ 4.3.1 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 350 คน คิดเป็นร้อยละ 59.93 รองลงมา ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 อันดับที่สาม ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 10.10 อันดับสี่ ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 อันดับห้า ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 5.48 คน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 2.74

ตารางที่ 4.3.2 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนห้องเรียน

จำนวนห้องเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1 - 3 ห้อง	109	31.14
4 - 6 ห้อง	189	54.00
7 - 9 ห้อง	44	12.57
ตั้งแต่ 10 ห้องขึ้นไป	8	2.29
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.3.2 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ส่วนใหญ่สอนจำนวนห้องเรียน 4 - 6 ห้อง จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 รองลงมา ได้แก่ 1 - 3 ห้อง จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 31.14 อันดับที่สาม ได้แก่ 7 - 9 ห้อง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 12.57 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ตั้งแต่ 10 ห้องขึ้นไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.29

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านคุณวุฒิทางการศึกษา

คุณวุฒิทางการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	217	62.00
ปริญญาโท	133	38.00
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่คุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00 รองลงมา ได้แก่ คุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 ปี	80	22.86
5 - 10 ปี	98	28.00
11 - 15 ปี	82	23.43

16 - 20 ปี	37	10.57
21 - 25 ปี	20	5.71
มากกว่า 25 ปี	33	9.43
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 5 - 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 28 รองลงมา ได้แก่ 11 - 15 ปี จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 อันดับที่สาม น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 อันดับที่สุด ได้แก่ 16 - 20 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 10.57 อันดับที่ยี่ห้า ได้แก่ มากกว่า 25 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 9.43 และอันดับสุดท้าย 21 - 25 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.71

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนชั่วโมงสอน/สัปดาห์

จำนวนชั่วโมงสอน/สัปดาห์	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 ชั่วโมง	4	1.14
6 - 10 ชั่วโมง	35	10.00
11 - 15 ชั่วโมง	80	22.86
16 - 20 ชั่วโมง	178	50.86
21 ชั่วโมงขึ้นไป	53	15.14
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงสอน/สัปดาห์ 16 - 20 ชั่วโมง จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 50.86 รองลงมา ได้แก่ 11 - 15 ชั่วโมง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 อันดับที่ยี่สาม ได้แก่ 21 ชั่วโมงขึ้นไป จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 15.14 อันดับที่สุด ได้แก่ 6 - 10 ชั่วโมง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ 1 - 5 ชั่วโมง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ

การสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจาก การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
สอน	179	51.14
ไม่ต้องสอน	171	48.86
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.7 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครทำการสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 51.14 และไม่ต้องสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 48.86

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านรายวิชาอื่นที่ทำการสอน

รายวิชาอื่นที่ทำการสอน	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาไทย	68	23.69
สุขศึกษา และพลศึกษา	34	11.85
คณิตศาสตร์	41	14.29
ศิลปะ	10	3.48
วิทยาศาสตร์	33	11.50
การงานอาชีพและเทคโนโลยี	75	26.13
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	26	9.06
รวมทั้งหมด	287	100.00

จากตารางที่ 4.8 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ทำการสอนรายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 26.13 รองลงมา ได้แก่ รายวิชาภาษาไทย จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 23.69 อันดับที่สาม ได้แก่ รายวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 อันดับที่สูง ได้แก่ รายวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 11.85 อันดับที่ยี่ห้า ได้แก่ รายวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 อันดับที่ยี่หก ได้แก่ รายวิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 9.06 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ รายวิชาศิลปะ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.48

ตารางที่ 4.9.1 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน

หน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ทำ	309	88.29
ไม่ต้องทำ	41	11.71
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.9 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ต้องทำหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน จำนวน 309 คน คิดเป็นร้อยละ 88.29 รองลงมา ได้แก่ ไม่ต้องทำหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 11.71

ตารางที่ 4.9.2 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านหน้าที่นอกเหนืองานสอน

หน้าที่นอกเหนืองานสอน	จำนวน	ร้อยละ
ครูประจำชั้น	154	22.09
ครูเวรประจำ	121	17.36
เจ้าหน้าที่การเงิน และเจ้าหน้าที่บัญชี	35	5.02
งานประกันคุณภาพ	25	3.59
งานธุรการ และงานพัสดุ	99	14.20
หัวหน้ากลุ่มงานสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	18	2.58
ทำป้ายงานเทศกาลต่าง ๆ	22	3.16
จัดทำโครงการกิจกรรมต่าง ๆ	68	9.76
งานสารสนเทศ	55	7.89
เจ้าหน้าที่ห้องสมุด	32	4.59
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	21	3.01
ครูห้องพยาบาล	9	1.29
ครูแนะแนว	17	2.44
เจ้าหน้าที่สหกรณ์	21	3.01
รวมทั้งหมด	697	100.00

จากตารางที่ 4.9.2 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ทำหน้าที่ครูประจำชั้นนอกเหนืองานสอน จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ

ละ 22.09 รองลงมา ได้แก่ ครูเวรประจำ จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 17.36 อันดับที่สาม ได้แก่ งานธุรการ และงานพัสดุ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 14.20 อันดับที่สูง ได้แก่ จัดทำโครงการกิจกรรมต่าง ๆ จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 9.76 อันดับที่ยี่ห้า ได้แก่ งานสารสนเทศ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 7.89 อันดับที่ยี่หก ได้แก่ เจ้าหน้าที่การเงิน และเจ้าหน้าที่บัญชี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 5.02 อันดับที่ยี่เจ็ด ได้แก่ เจ้าหน้าที่ห้องสมุด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 4.59 อันดับที่ยี่แปด ได้แก่ งานประกันคุณภาพ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 3.59 อันดับที่ยี่เก้า ได้แก่ ทำปายงานเทศกาลต่าง ๆ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 3.16 อันดับที่ยี่สิบ ได้แก่ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 3.01 และเจ้าหน้าที่สหกรณ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 3.01 อันดับที่ยี่สิบสอง ได้แก่ หัวหน้ากลุ่มงานสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 2.58 อันดับที่ยี่สิบสาม ได้แก่ ครูแนะแนว จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 2.44 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูห้องพยาบาล จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1.29

ตารางที่ 4.10.1 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ

การอบรมเชิงปฏิบัติการการนำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ	จำนวน	ร้อยละ
เคย	255	72.85
ไม่เคย	95	27.15
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.10.1 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เคยอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 255 คน คิดเป็นร้อยละ 72.86

ตารางที่ 4.10.2 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ

จำนวนครั้งที่เข้ารับการอบรม	จำนวน	ร้อยละ
1	198	56.57
2	37	10.57
3	5	1.43
4	11	3.14
มากกว่า 5 ครั้ง	4	1.14
รวมทั้งหมด	255	72.85

จากตารางที่ 4.10.2 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 1 ครั้ง จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 56.57 รองลงมา ได้แก่ เข้ารับการอบรมจำนวน 2 ครั้ง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 10.57 อันดับที่สาม ได้แก่ เข้ารับการอบรมจำนวน 4 ครั้ง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.14 อันดับที่สุด ได้แก่ เข้ารับการอบรมจำนวน 3 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.43 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ มากกว่า 5 ครั้ง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14

ตารางที่ 4.11.1 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

การอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
เคย	242	69.14
ไม่เคย	108	30.86
รวมทั้งหมด	350	100.00

จากตารางที่ 4.11.1 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เคยอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 69.14

ตารางที่ 4.11.2 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านจำนวนครั้งที่เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

จำนวนครั้งที่เข้ารับการอบรม	จำนวน	ร้อยละ
1	98	28.00
2	80	22.86
3	50	14.29
4	9	2.57
มากกว่า 5 ครั้ง	5	1.42
รวมทั้งหมด	242	69.14

จากตารางที่ 4.10.2 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เคยอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.00 รองลงมา ได้แก่ จำนวน 2 ครั้ง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 อันดับที่สาม ได้แก่ จำนวน 3 ครั้ง จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 อันดับที่ 4 ได้แก่ จำนวน 4 ครั้ง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.57 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ มากกว่า 5 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.42

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าความถี่และร้อยละของสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการเข้ารับการอบรมอื่น ๆ

การเข้ารับการอบรมอื่น ๆ	จำนวน	ร้อยละ
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	178	19.24
การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centred approach)	231	24.97
การจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active learning)	141	15.24
การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-based learning)	29	3.14
การออกแบบการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน (Backward design)	50	5.41
การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้	55	5.95
การวิจัยในชั้นเรียน (Classroom action research)	39	4.22
จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับเด็กประถมศึกษา	1	0.11
การบริหารจัดการชั้นเรียน	96	10.38

การเข้ารับการอบรมอื่น ๆ	จำนวน	ร้อยละ
ทักษะการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21	51	5.51
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ)	43	4.65
ทักษะการใช้สื่อและเทคโนโลยีใน การสอนภาษาอังกฤษ	11	1.18
รวมทั้งหมด	925	100.00

จากตารางที่ 4.12 พบว่าสถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เข้ารับการอบรมการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centred approach) จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 24.97 รองลงมา ได้แก่ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 19.24 อันดับที่สาม ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active learning) จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 15.24 อันดับที่สี่ ได้แก่ การบริหารจัดการชั้นเรียน จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 10.38 อันดับที่ยี่ห้า ได้แก่ การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 5.95 อันดับที่ยี่หก ได้แก่ ทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 5.51 อันดับที่ยี่เจ็ด ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน (Backward design) จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 5.41 อันดับที่ยี่แปด ได้แก่ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ) จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 4.65 อันดับที่ยี่เก้า ได้แก่ การวิจัยในชั้นเรียน (Classroom action research) จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 4.22 อันดับที่ยี่สิบ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-based learning) จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 3.14 อันดับที่ยี่สิบเอ็ด ได้แก่ ทักษะการใช้สื่อและเทคโนโลยีในการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 1.18 อันดับสุดท้าย ได้แก่ จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับเด็ก ประถมศึกษา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.11

ส่วนที่ 2 การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.13 การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	4.17	.79	ค่อนข้างมาก
3	1. นำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน	4.38	.84	ค่อนข้างมาก
12	2. นำตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) อย่างหลากหลาย	4.19	.91	ค่อนข้างมาก
19	3. จัดการเรียนรู้โดยบูรณาการสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ	4.14	.92	ค่อนข้างมาก
1	4. เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย	4.51	.87	ค่อนข้างมาก
7	5. ให้นักเรียนศึกษาและเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างสม่ำเสมอ	4.27	1.00	ค่อนข้างมาก
22	6. จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง	4.10	1.06	ค่อนข้างมาก
28	7. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการจดจำหลักไวยากรณ์	3.94	1.01	ค่อนข้างมาก
29	8. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในบริบทจริงของการสื่อสารภาษาอังกฤษ	3.87	.90	ค่อนข้างมาก
5	9. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการฟังและการพูด	4.32	.94	ค่อนข้างมาก
26	10. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการเขียน	4.03	.93	ค่อนข้างมาก
18	11. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการความสนใจ	4.15	1.12	ค่อนข้างมาก
24	12. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในลักษณะกิจกรรมสั้น ๆ ไม่เกิน 15 นาที	4.07	1.03	ค่อนข้างมาก
20	13. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการคิดวิเคราะห์	4.11	.94	ค่อนข้างมาก
9	14. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการสร้างทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21	4.22	.97	ค่อนข้างมาก
13	15. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นวิธีการแสวงหาความรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต	4.19	1.02	ค่อนข้างมาก
27	16. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานของสมอง	4.00	1.00	ค่อนข้างมาก

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
16	17. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานเป็นทีม	4.16	1.04	ค่อนข้างมาก
8	18. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อตามสภาพจริง	4.23	.89	ค่อนข้างมาก
11	19. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการประเมินตามสภาพจริง	4.21	.97	ค่อนข้างมาก
14	20. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายโดยใช้เกมส์ เพลง และคำคล้องจองเป็นสื่อเสริมในการจัดการเรียนรู้	4.19	1.03	ค่อนข้างมาก
4	21. เน้นการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง	4.33	1.05	ค่อนข้างมาก
6	22. เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้	4.32	.98	ค่อนข้างมาก
23	23. ใช้สื่อเทคโนโลยีประกอบการจัดการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ	4.07	.97	ค่อนข้างมาก
10	24. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหนังสือแบบเรียน	4.21	.89	ค่อนข้างมาก
17	25. กำหนดให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามหนังสือแบบเรียน	4.15	1.07	ค่อนข้างมาก
30	26. ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยบทเรียนออนไลน์	3.85	1.27	ค่อนข้างมาก
21	27. เน้นให้นักเรียนทำการบ้านเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้วในวันนั้น ๆ	4.10	.99	ค่อนข้างมาก
15	28. เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่หลากหลาย	4.17	.92	ค่อนข้างมาก
25	29. จัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	4.07	1.11	ค่อนข้างมาก
2	30. จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง	4.51	1.03	ค่อนข้างมาก

จากตารางที่ 4.13 พบว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมเท่ากับ .79 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยค่อนข้างมาก 3 อันดับ ได้แก่ เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .87 จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 และนำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .84

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis)

คณะผู้วิจัยวิเคราะห์ประเด็นที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นการจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ เพื่อให้ทราบคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายข้อ อันแสดงถึงระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.14 การวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับความสำคัญ
1	เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย	4.51	.87	ค่อนข้างมาก
2	จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง	4.51	1.03	ค่อนข้างมาก
3	นำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน	4.38	.84	ค่อนข้างมาก
4	เน้นการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง	4.33	1.05	ค่อนข้างมาก
5	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการฟังและการพูด	4.32	.94	ค่อนข้างมาก
6	เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้	4.32	.98	ค่อนข้างมาก
7	ให้นักเรียนศึกษาและเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างสม่ำเสมอ	4.27	1.00	ค่อนข้างมาก
8	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อตามสภาพจริง	4.23	.89	ค่อนข้างมาก
9	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการสร้างทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21	4.22	.97	ค่อนข้างมาก
10	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการประเมินตามสภาพจริง	4.21	.97	ค่อนข้างมาก
11	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหนังสือแบบเรียน	4.21	.89	ค่อนข้างมาก
12	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายโดยใช้เกมส์ เพลง และคำคล้องจองเป็นสื่อเสริมในการจัดการเรียนรู้	4.19	1.03	ค่อนข้างมาก
13	นำตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) อย่างหลากหลาย	4.19	.91	ค่อนข้างมาก
14	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นวิธีการแสวงหาความรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต	4.19	1.02	ค่อนข้างมาก
15	เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่หลากหลาย	4.17	.92	ค่อนข้างมาก
16	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานเป็นทีม	4.16	1.04	ค่อนข้างมาก

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับความสำคัญ
17	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการความสนใจและความถนัดของผู้เรียน	4.15	1.12	ค่อนข้างมาก
18	กำหนดให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามหนังสือแบบเรียน	4.15	1.07	ค่อนข้างมาก
19	จัดการเรียนรู้โดยบูรณาการสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ	4.14	.92	ค่อนข้างมาก
20	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการคิดวิเคราะห์	4.11	.94	ค่อนข้างมาก
21	เน้นให้นักเรียนทำการบ้านเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้วในวันนั้น ๆ	4.10	.99	ค่อนข้างมาก
22	จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง	4.10	1.06	ค่อนข้างมาก
23	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกทักษะภาษาอังกฤษในลักษณะกิจกรรมสั้น ๆ ไม่เกิน 15 นาที	4.07	1.03	ค่อนข้างมาก
24	ใช้สื่อเทคโนโลยีประกอบการจัดการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ	4.07	.97	ค่อนข้างมาก
25	จัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	4.07	1.11	ค่อนข้างมาก
26	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการเขียน	4.03	.93	ค่อนข้างมาก
27	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานของสมอง	4.00	1.00	ค่อนข้างมาก
28	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการจดจำหลักไวยากรณ์	3.94	1.01	ค่อนข้างมาก
29	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในบริบทจริงของการสื่อสารภาษาอังกฤษ	3.87	.90	ค่อนข้างมาก
30	ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยบทเรียนออนไลน์	3.85	1.27	ค่อนข้างมาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ตัวแปรของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานครทั้ง 30 ตัว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.85 - 4.51 มีความสำคัญอยู่ในระดับค่อนข้างมากทุกข้อ มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .84 - 1.27 โดยตัวแปรที่มีค่าค่อนข้างมาก 3 อันดับ คือ เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .87 จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 และนำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .84

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้ง 30 ตัว ได้เมทริกซ์สหสัมพันธ์ (Correlation matrix) ขนาด 30×30 เมื่อพิจารณาจากตาราง KMO and Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นการทดสอบสมมติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ได้ค่า Significance = .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 นั่นคือเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่ไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ แสดงว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน จึงใช้ตัวแปรในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้ทั้งหมด และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบโดยวิธีการสกัดปัจจัย (Principal Component Analysis = PCA) หมุนแกนแบบตั้งฉาก (Orthogonal rotation) ด้วยวิธีแวนิแม็กซ์ (Varimax rotation) โดยพิจารณาจากค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) ที่มากกว่า 1.00 และเลือกจำนวนตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบที่มีตัวแปรบรรยายองค์ประกอบนั้น ๆ โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละตัวแปรตั้งแต่ .50 ขึ้นไป และอธิบายองค์ประกอบนั้นตั้งแต่ 4 ตัวแปรขึ้นไป ตามวิธีของไกเซอร์ (Kaiser) (อุทุมพร จามรมาน: 2532 อ้างถึงใน ทัศนีย์ จุลอคง. 2547: 75 - 76) จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ พบว่าองค์ประกอบสำคัญด้านปัญหาของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้อย่างรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานครมี 3 องค์ประกอบ 26 ตัวแปร สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 73.075 รายละเอียดดังตาราง 4.15

ตารางที่ 4.15 ค่าไอเกน (Eigen values) ร้อยละของความแปรปรวน (% of variance) และร้อยละสะสมของความแปรปรวน (Cumulative %) ของแต่ละองค์ประกอบ

องค์ประกอบที่	ค่าไอเกน	ร้อยละของความแปรปรวน	ร้อยละสะสมของความแปรปรวน
1	19.282	64.273	64.273
2	1.411	4.703	68.976
3	1.230	4.098	73.075

จากตารางที่ 4.15 แสดงค่าไอเกน ร้อยละของความแปรปรวน และร้อยละสะสมของความแปรปรวนขององค์ประกอบของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร หลังการสกัดปัจจัย (Principal Component Analysis = PCA) ได้ทำการหมุนแกนแบบตั้งฉาก (Orthogonal rotation) ด้วยวิธีการแวนิแม็กซ์ ได้จำนวน 3 องค์ประกอบ มีค่าไอเกนมากกว่าหรือเท่ากับ 1 และมีตัวแปรที่อธิบายองค์ประกอบนั้นตั้งแต่ 4 ตัวขึ้นไป โดยแต่ละตัวแปรต้องมีน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป โดยเรียงลำดับตามค่าไอเกน จากน้อยไปหามาก ระหว่าง 1.230 - 19.282 สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 4.098 - 64.273 ทั้งหมดสามารถอธิบายความแปรปรวนสะสมได้ร้อยละ 73.075 ซึ่งสามารถจัดแบ่งกลุ่มองค์ประกอบตามค่าไอเกนได้ 3 กลุ่ม คือ องค์ประกอบที่ 1 มีค่าไอเกน

19.282 องค์ประกอบที่ 2 มีค่าไอเกน 1.411 และองค์ประกอบที่ 3 มีค่าไอเกน 1.230 แต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังตารางที่ 4.16 - 4.18

ตารางที่ 4.16 องค์ประกอบที่ 1

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	น้ำหนักองค์ประกอบ
1	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการความสนใจและความถนัดของผู้เรียน	.768
2	เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้	.763
3	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นวิธีการแสวงหาความรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต	.761
4	เน้นการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง	.732
5	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อตามสภาพจริง	.714
6	ให้นักเรียนศึกษาและเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างสม่ำเสมอ	.709
7	จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง	.695
8	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานของสมอง	.693
9	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการสร้างทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21	.666
10	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานเป็นทีม	.655
11	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการประเมินตามสภาพจริง	.639
12	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการฟังและการพูด	.564
13	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายโดยใช้เกมส์ เพลง และคำคล้องจอง เป็นสื่อเสริมในการจัดการเรียนรู้	.563
ค่าความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบ (Eigen value) 19.282		
ค่าร้อยละของความแปรปรวน 64.273		

จากตารางที่ 4.16 พบว่า องค์ประกอบที่ 1 บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 13 ตัว มีน้ำหนักตัวแปรในองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .563 - .768 มีค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 19.282 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 64.273 ของความแปรปรวนทั้งหมด แสดงว่าตัวแปรทั้ง 13 ตัว ร่วมกันบรรยายองค์ประกอบที่ 1 ได้ดีที่สุด และจากการเปรียบเทียบค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) กับองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว พบว่า องค์ประกอบที่ 1 มีความสำคัญเป็นอันดับแรก จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วยตัวแปรที่ส่วนใหญ่อธิบายถึง วิธีการสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียน ให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ ที่ต้องการในยุคโลกาภิวัตน์เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเองและได้พัฒนา ศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ จึงตั้งชื่อว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ตารางที่ 4.17 องค์ประกอบที่ 2

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	น้ำหนักองค์ประกอบ
1	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการจดจำหลักไวยากรณ์	.746
2	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการเขียน	.694
3	จัดการเรียนรู้โดยบูรณาการสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ	.657
4	ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยบทเรียนออนไลน์	.651
5	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในบริบทจริงของการสื่อสารภาษาอังกฤษ	.638
6	เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่หลากหลาย	.637
7	เน้นให้นักเรียนทำการบ้านเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้วในวันนั้น ๆ	.605
8	จัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	.543
ค่าความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบ (Eigen value) 1.411		
ค่าร้อยละของความแปรปรวน 4.703		

จากตารางที่ 4.17 พบว่า องค์ประกอบที่ 2 บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 8 ตัว มีน้ำหนักตัวแปรในองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .543 - .746 มีค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 1.411 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 4.703 ของความแปรปรวนทั้งหมด แสดงว่าตัวแปรทั้ง 8 ตัว ร่วมกันบรรยายองค์ประกอบที่ 2 ได้ดีที่สุด และจากการเปรียบเทียบค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) กับองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว พบว่า องค์ประกอบที่ 2 มีความสำคัญเป็นอันดับที่ 2 ประกอบด้วยตัวแปรที่ส่วนใหญ่ อธิบายถึง การปฏิบัติต่างๆ ของผู้เรียนที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามเป้าหมายวัตถุประสงค์ ผลการเรียนรู้หรือมาตรฐานตัวชี้วัด ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของสถานศึกษา จึงตั้งชื่อว่า เทคนิคการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

ตารางที่ 4.18 องค์ประกอบที่ 3

อันดับที่	เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	น้ำหนักองค์ประกอบ
1	นำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน	.750
2	เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย	.746
3	จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง	.662
4	นำตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) อย่างหลากหลาย	.644
5	จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการคิดวิเคราะห์	.549
ค่าความแปรปรวนของตัวแปรในองค์ประกอบ (Eigen value) 1.230		
ค่าร้อยละของความแปรปรวน 4.098		

จากตารางที่ 4.18 พบว่า องค์ประกอบที่ 3 บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 5 ตัว มีน้ำหนักตัวแปรในองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .549 - .750 มีค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 1.230 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 4.098 ของความแปรปรวนทั้งหมด แสดงว่าตัวแปรทั้ง 5 ตัว ร่วมกันบรรยายองค์ประกอบที่ 3 ได้ดีที่สุด และจากการเปรียบเทียบค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) กับองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว พบว่า องค์ประกอบที่ 3 มีความสำคัญเป็นอันดับที่ 3 ประกอบด้วยตัวแปรที่ส่วนใหญ่ อธิบายถึง การเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา ที่เป็นฐานการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเพื่อให้ได้เครื่องมือการเรียนรู้สำหรับการนำไปใช้ในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น จึงตั้งชื่อว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ อายุ และประสบการณ์สอน

ในส่วนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานการวิจัยตามที่ได้กำหนดไว้ ดังนี้

1. ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1

H_0 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2 - tail Sig. (P) มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ

เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อ ยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	เพศชาย		เพศหญิง		t	P
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ	3.74	.66	4.31	.89	-5.656*	.000
เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.56	.92	4.12	.80	-4.866*	.000
เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อ ยกระดับผลสัมฤทธิ์	4.09	.65	4.39	.78	-2.850*	.005
ด้านรวม	3.75	.67	4.27	.80	-5.250*	.000

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ และด้านรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อที่ 2

H_0 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า F-sig มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการ

ของ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ

เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	3	.944	.315	.402	.752
	ภายในกลุ่ม	346	270.939	.783		
	รวม	349	271.883			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ

เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	3	6.308	2.103	2.970*	.032
	ภายในกลุ่ม	346	244.977	.708		
	รวม	349	251.286			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD

ตารางที่ 4.22 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดการจัดการการเรียนรู้ จำแนกตาม อายุ

เทคนิคการจัดการ กิจกรรมการ เรียนรู้	\bar{X}	20 - 30 ปี	31 - 40 ปี	41 - 50 ปี	51 - 60 ปี
		4.08	4.01	4.20	3.79
20 - 30 ปี	4.08	-	.07	.12	.29*
31 - 40 ปี	4.01		-	.19	.22
41 - 50 ปี	4.20			-	.41*
51 - 60 ปี	3.79				-

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุ 51 - 60 ปี มีเทคนิคการจัดการจัดการการเรียนรู้แตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุ 20 - 30 ปี และ 41 - 50 ปี

ตารางที่ 4.23 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ

เทคนิคการจัดการ เรียนรู้เพื่อยกระดับ ผลสัมฤทธิ์	แหล่งความ แปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	3	2.649	.883	1.511	.211
	ภายในกลุ่ม	346	202.211	.584		
	รวม	349	204.860			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ

ด้านรวม	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	3	1.541	.514	.799	.495
	ภายในกลุ่ม	346	222.565	.643		
	รวม	349	224.106			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.24 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการสอนในด้านรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3

H_0 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า F-sig มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของ LSD เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ประสบการณ์สอน

เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
ประสบการณ์สอน	ระหว่างกลุ่ม	5	42.928	8.586	12.900*	.000
	ภายในกลุ่ม	344	228.955	.666		
	รวม	349	271.883			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD

ตารางที่ 4.26 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11- 15 ปี	16 - 20 ปี	21 - 25 ปี	มากกว่า 25 ปี
		4.12	3.79	4.75	4.25	4.08	4.34
น้อยกว่า 5 ปี	4.12	-	.33*	.63*	.13	.04	.22
5 - 10 ปี	3.79		-	.96*	.46*	.29	.55*
11 - 15 ปี	4.75			-	.50*	.67*	.41*
16 - 20 ปี	4.25				-	.17	.09
21 - 25 ปี	4.08					-	.26
มากกว่า 25 ปี	4.34						-

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนน้อยกว่า 5 ปี มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี และ 11 - 15 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน น้อยกว่า 5 ปี 11 - 15 ปี 16 - 20 ปี และมากกว่า 25 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 11 - 15 ปี มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน น้อยกว่า 5 ปี 5 - 10 ปี 16 - 20 ปี 21 - 25 ปี และมากกว่า 25 ปี

ตารางที่ 4.27 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ประสบการณ์สอน

เทคนิคการจัด กิจกรรมการเรียนรู้	แหล่งความ แปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
ประสบการณ์สอน	ระหว่างกลุ่ม	5	25.411	5.082	7.740*	.000
	ภายในกลุ่ม	344	225.875	.657		
	รวม	349	251.286			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD

ตารางที่ 4.28 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน

เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11- 15 ปี	16 - 20 ปี	21 - 25 ปี	มากกว่า 25 ปี
		4.03	3.68	4.42	4.13	4.09	3.88
น้อยกว่า 5 ปี	4.03	-	.35*	.39*	.10	.06	.15
5 - 10 ปี	3.68		-	.74*	.45*	.41*	.20
11 - 15 ปี	4.42			-	.29	.33	.54*
16 - 20 ปี	4.13				-	.04	.25
21 - 25 ปี	4.09					-	.21
มากกว่า 25 ปี	3.88						-

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนน้อยกว่า 5 ปี มีเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี และ 11 - 15 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี มีเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน น้อยกว่า 5 ปี 11 - 15 ปี 16 - 20 ปี และ 21 - 25 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 11 - 15 ปี มีเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน น้อยกว่า 5 ปี 5 - 10 ปี และมากกว่า 25 ปี

ตารางที่ 4.29 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ประสบการณ์สอน

เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
ประสบการณ์สอน	ระหว่างกลุ่ม	5	9.353	1.871	3.291*	.006
	ภายในกลุ่ม	344	195.507	.568		
	รวม	349	204.860			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.29 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD
ตารางที่ 4.30 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตาม
 ประสบการณ์สอน

เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11- 15 ปี	16 - 20 ปี	21 - 25 ปี	มากกว่า 25 ปี
		4.18	4.22	4.55	4.57	4.32	4.33
น้อยกว่า 5 ปี	4.18	-	0.04	0.37*	0.39*	0.14	0.15
5 - 10 ปี	4.22		-	0.33*	0.35*	0.10	0.11
11 - 15 ปี	4.55			-	0.02	0.23	0.22
16 - 20 ปี	4.57				-	0.25	0.24
21 - 25 ปี	4.32					-	0.01
มากกว่า 25 ปี	4.33						-

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนน้อยกว่า 5 ปี มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 11 - 15 ปี และ 16 - 20 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 11 - 15 ปี และ 16 - 20 ปี

ตารางที่ 4.31 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ประสบการณ์สอน

ด้านรวม	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P
ประสบการณ์สอน	ระหว่างกลุ่ม	5	27.490	5.498	9.619*	.000
	ภายในกลุ่ม	344	196.616	.572		
	รวม	349	224.106			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.31 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD

ตารางที่ 4.32 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำแนกตามประสบการณ์สอน

ด้านรวม	\bar{X}	น้อยกว่า 5 ปี	5 - 10 ปี	11- 15 ปี	16 - 20 ปี	21 - 25 ปี	มากกว่า 25 ปี
		4.10	3.84	4.61	4.27	4.13	4.20
น้อยกว่า 5 ปี	4.10	-	0.26*	0.51*	0.17	0.03	0.10
5 - 10 ปี	3.84		-	0.77*	0.43*	0.29	0.36*
11 - 15 ปี	4.61			-	0.34*	0.48*	0.41*
16 - 20 ปี	4.27				-	0.14	0.07
21 - 25 ปี	4.13					-	0.07
มากกว่า 25 ปี	4.20						-

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนน้อยกว่า 5 ปี มีเทคนิคการสอนในด้านรวมแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5-10 ปี และ 11 - 15 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี มีเทคนิคการสอนในด้านรวมแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน น้อยกว่า 5 ปี 11 - 15 ปี 16 - 20 ปี และมากกว่า 25 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 11 - 15 ปี มีเทคนิคการสอนในด้านรวมแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5-10 ปี 16 - 20 ปี 21 - 25 ปี และมากกว่า 25 ปี

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการสนทนากลุ่ม (Focus group) ของผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ชื่อและนิยามศัพท์ที่เหมาะสมขององค์ประกอบ

องค์ประกอบด้านการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนได้มีการฝึกและปฏิบัติในสภาพจริงของการทำงาน มีการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสังคมและการประยุกต์ใช้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมิน และสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเองตามต้องการ ความสนใจ และความถนัดของแต่ละบุคคล ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ควรมีความหลากหลายและตอบสนองผู้เรียนได้ทุกกลุ่ม

2. องค์ประกอบด้านเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ทักษะของผู้สอนที่สามารถที่ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และสามารถสอนได้อย่างถูกต้อง โดยมีกลยุทธ์เพื่อเสริมกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้โดยง่าย และมีโอกาสได้เรียนรู้นอกห้องเรียนอย่างสร้างสรรค์

3. องค์ประกอบด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ทักษะของผู้สอนที่สามารถประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และสามารถสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ รักที่จะเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย มีความสนุกกับการเรียนรู้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนในการจัดการ เรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ ของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร คณะผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม จำนวน 350 ชุด แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ย่อย แบบบันทึกการสัมภาษณ์ และแบบสังเกตการสอนเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สามารถสรุป ผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นเพศ หญิง จำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 82.60 และเพศชาย จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่อายุ 31 - 40 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 34.29 รองลงมา ได้แก่ อายุ 20 - 30 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 24.57 อันดับที่สาม ได้แก่ อายุ 41 - 50 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 20.86 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ อายุ 51 - 60 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 20.28

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 350 คน คิดเป็นร้อยละ 59.93 รองลงมา ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 อันดับที่สาม ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 10.10 อันดับ ที่สี่ ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 อันดับ ที่ห้า ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 5.48 คน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อย ละ 2.74

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ จำนวน 189 คน สอนในโรงเรียนที่มีจำนวนห้องเรียน 4 - 6 ห้อง คิดเป็นร้อยละ 54.00 รองลงมา ได้แก่ 1 - 3 ห้อง จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 31.14 อันดับที่สาม ได้แก่ 7 - 9 ห้อง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 12.57 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ตั้งแต่ 10 ห้องขึ้นไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.29

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่คุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 62.00 รองลงมา ได้แก่ คุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 5 - 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 28 รองลงมา ได้แก่ 11 - 15 ปี จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 อันดับที่สาม น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 อันดับที่สุด ได้แก่ 16 - 20 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 10.57 อันดับที่ยี่สิบ ได้แก่ มากกว่า 25 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 9.43 และอันดับสุดท้าย 21 - 25 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.71

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีจำนวนชั่วโมงสอน/สัปดาห์ 16 - 20 ชั่วโมง จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 50.86 รองลงมา ได้แก่ 11 - 15 ชั่วโมง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 อันดับที่สาม ได้แก่ 21 ชั่วโมงขึ้นไป จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 15.14 อันดับที่สุด ได้แก่ 6 - 10 ชั่วโมง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ 1 - 5 ชั่วโมง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครทำการสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 51.14 และไม่ต้องสอนรายวิชาอื่นนอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 48.86

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ทำการสอนรายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 26.13 รองลงมา ได้แก่ รายวิชาภาษาไทย จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 23.69 อันดับที่สาม ได้แก่ รายวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 อันดับที่สุด ได้แก่ รายวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 11.85 อันดับที่ยี่สิบ ได้แก่ รายวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 อันดับที่ยี่สิบหนึ่ง ได้แก่ รายวิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 9.06 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ รายวิชาศิลปะ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.48

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ต้องทำหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน จำนวน 309 คน คิดเป็นร้อยละ 88.29 รองลงมา ได้แก่ ไม่ต้องทำหน้าที่พิเศษนอกเหนือการสอนในห้องเรียน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 11.71

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ทำหน้าที่ครูประจำชั้นนอกเหนืองานสอน จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 22.09 รองลงมา ได้แก่ ครูเวรประจำ จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 17.36 อันดับที่สาม ได้แก่ งานธุรการและงานพัสดุ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 14.20 อันดับที่สุด ได้แก่ จัดทำโครงการกิจกรรมต่าง ๆ จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 9.76 อันดับที่ยี่สิบหนึ่ง ได้แก่ งานสารสนเทศ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 7.89 อันดับที่ยี่สิบสอง ได้แก่ เจ้าหน้าที่การเงิน และเจ้าหน้าที่บัญชี จำนวน

35 คน คิดเป็นร้อยละ 5.02 อันดับที่เจ็ด ได้แก่ เจ้าหน้าที่ห้องสมุด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 4.59 อันดับที่แปด ได้แก่ งานประกันคุณภาพ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 3.59 อันดับที่เก้า ได้แก่ ทำปายงานเทศกาลต่าง ๆ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 3.16 อันดับที่สิบ ได้แก่ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 3.01 และเจ้าหน้าที่สหกรณ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 3.01 อันดับที่สิบสอง ได้แก่ หัวหน้ากลุ่มงานสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 2.58 อันดับที่สิบสาม ได้แก่ ครูแนะแนว จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 2.44 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ครูห้องพยาบาล จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1.29

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เคยอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 255 คน คิดเป็นร้อยละ 72.86

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 1 ครั้ง จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 56.57 รองลงมา ได้แก่ เข้ารับการอบรมจำนวน 2 ครั้ง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 10.57 อันดับที่สาม ได้แก่ เข้ารับการอบรมจำนวน 4 ครั้ง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.14 อันดับที่สุด ได้แก่ เข้ารับการอบรมจำนวน 3 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.43 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ มากกว่า 5 ครั้ง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เคยอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 69.14

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เคยอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลโอเน็ตในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.00 รองลงมา ได้แก่ จำนวน 2 ครั้ง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 22.86 อันดับที่สาม ได้แก่ จำนวน 3 ครั้ง จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 อันดับที่สุด ได้แก่ จำนวน 4 ครั้ง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.57 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ มากกว่า 5 ครั้ง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.42

ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เข้ารับการอบรมการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centred approach) จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 24.97 รองลงมา ได้แก่ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 19.24 อันดับที่สาม ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active learning) จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 15.24 อันดับที่สุด ได้แก่ การบริหารจัดการชั้นเรียน จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 10.38 อันดับที่สุด ได้แก่ การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 5.95 อันดับที่สุด ได้แก่ ทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 5.95 อันดับที่สุด ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน (Backward design) จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 5.41 อันดับที่สุด ได้แก่ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ) จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 4.65 อันดับที่สุด ได้แก่ การวิจัยในชั้นเรียน (Classroom action research) จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 4.22 อันดับที่สุด ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-based learning) จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 3.14 อันดับที่สุด

เอ็ด ได้แก่ ทักษะการใช้สื่อและเทคโนโลยีในการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 1.18 อันดับสุดท้าย ได้แก่ จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับเด็กประถมศึกษา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.11

ส่วนที่ 2 การศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมเท่ากับ .79 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยค่อนข้างมาก 3 อันดับ ได้แก่ เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .87 จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 และนำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .84

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis)

คณะผู้วิจัยวิเคราะห์ประเด็นที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นการจัดอันดับคุณภาพแบบมาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ เพื่อให้ทราบคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายข้อ อันแสดงถึงระดับความสำคัญของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานครทั้ง 30 ตัว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.85 - 4.51 มีความสำคัญอยู่ในระดับค่อนข้างมากทุกข้อ มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .84 - 1.27 โดยตัวแปรที่มีค่าค่อนข้างมาก 3 อันดับ คือ เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .87 จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03 และนำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .84

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์องค์ประกอบของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้ง 30 ตัว ได้เมทริกซ์สหสัมพันธ์ (Correlation matrix) ขนาด 30 x 30 เมื่อพิจารณาจากตาราง KMO and Bartlett's test of sphericity ซึ่งเป็นการทดสอบ

สมมติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นี้เป็นเมทริกซ์เอกลักษณะได้ค่า Significance = .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 นั่นคือเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่ได้ไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณะ แสดงว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กัน จึงใช้ตัวแปรในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้ทั้งหมด และเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบโดยวิธีการสกัดปัจจัย (Principal Component Analysis = PCA) หมุนแกนแบบตั้งฉาก (Orthogonal rotation) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax rotation) โดยพิจารณาจากค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) ที่มากกว่า 1.00 และเลือกจำนวนตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบที่มีตัวแปรบรรยายองค์ประกอบนั้น ๆ โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละตัวแปรตั้งแต่ .50 ขึ้นไป และอธิบายองค์ประกอบนั้นตั้งแต่ 4 ตัวแปรขึ้นไป ตามวิธีของไกเซอร์ (Kaiser) (อุทุมพร จามรมา: 2532 อ้างถึงใน ทศนีย์ จุลอดุง. 2547: 75 - 76) จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ พบว่าองค์ประกอบสำคัญด้านปัญหาของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานครมี 3 องค์ประกอบ 26 ตัวแปร สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 73.075

ค่าไอเกน ร้อยละของความแปรปรวน และร้อยละสะสมของความแปรปรวนขององค์ประกอบของเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร หลังการสกัดปัจจัย (Principal Component Analysis = PCA) ได้ทำการหมุนแกนแบบตั้งฉาก (Orthogonal rotation) ด้วยวิธีการแวนิแมกซ์ ได้จำนวน 3 องค์ประกอบ มีค่าไอเกนมากกว่าหรือเท่ากับ 1 และมีตัวแปรที่อธิบายองค์ประกอบนั้นตั้งแต่ 4 ตัวขึ้นไป โดยแต่ละตัวแปรต้องมีน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป โดยเรียงลำดับตามค่าไอเกน จากน้อยไปหามาก ระหว่าง 1.230 - 19.282 สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 4.098 - 64.273 ทั้งหมดสามารถอธิบายความแปรปรวนสะสมได้ร้อยละ 73.075 ซึ่งสามารถจัดแบ่งกลุ่มองค์ประกอบตามค่าไอเกนได้ 3 กลุ่ม คือ องค์ประกอบที่ 1 มีค่าไอเกน 19.282 องค์ประกอบที่ 2 มีค่าไอเกน 1.411 และองค์ประกอบที่ 3 มีค่าไอเกน 1.230 แต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังตารางที่ 4.16 - 4.18

องค์ประกอบที่ 1 บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 13 ตัว มีน้ำหนักตัวแปรในองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .563 - .768 มีค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 19.282 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 64.273 ของความแปรปรวนทั้งหมด แสดงว่าตัวแปรทั้ง 13 ตัว ร่วมกันบรรยายองค์ประกอบที่ 1 ได้ดีที่สุด และจากการเปรียบเทียบค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) กับองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว พบว่า องค์ประกอบที่ 1 มีความสำคัญเป็นอันดับแรก จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วยตัวแปรที่ส่วนใหญ่อธิบายถึง วิธีการสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียน ให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ ที่ต้องการในยุคโลกาภิวัตน์เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเองและได้พัฒนา ศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ จึงตั้งชื่อว่า **เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**

องค์ประกอบที่ 2 บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 8 ตัว มีน้ำหนักตัวแปรในองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .543 - .746 มีค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 1.411 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 4.703 ของความแปรปรวนทั้งหมด แสดงว่าตัวแปรทั้ง 8 ตัว ร่วมกันบรรยายองค์ประกอบที่ 2 ได้ดีที่สุด และจากการเปรียบเทียบค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) กับองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว พบว่า องค์ประกอบที่ 2 มีความสำคัญเป็นอันดับที่ 2 ประกอบด้วยตัวแปรที่ส่วนใหญ่อธิบายถึง การปฏิบัติต่างๆ

ของผู้เรียนที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามเป้าหมายวัตถุประสงค์ ผลการเรียนรู้หรือมาตรฐานตัวชี้วัด ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของสถานศึกษา จึงตั้งชื่อว่า **เทคนิคการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้**

องค์ประกอบที่ 3 บรรยายได้ด้วยตัวแปรสำคัญ 5 ตัว มีน้ำหนักตัวแปรในองค์ประกอบ (Factor loading) ตั้งแต่ .549 - .750 มีความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) เท่ากับ 1.230 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 4.098 ของความแปรปรวนทั้งหมด แสดงว่าตัวแปรทั้ง 5 ตัว ร่วมกันบรรยายองค์ประกอบที่ 3 ได้ดีที่สุด และจากการเปรียบเทียบค่าความแปรปรวนของตัวแปร (Eigen value) กับองค์ประกอบอื่น ๆ แล้วพบว่า องค์ประกอบที่ 3 มีความสำคัญเป็นอันดับที่ 3 ประกอบด้วยตัวแปรที่ส่วนใหญ่อธิบายถึง การเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนรู้ในระดับประถมศึกษา ที่เป็นฐานการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเพื่อให้ได้เครื่องมือการเรียนรู้สำหรับการนำไปใช้ในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น จึงตั้งชื่อว่า **เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์**

ส่วนที่ 5 การเปรียบเทียบเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ อายุ และประสบการณ์สอน ในส่วนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานการวิจัยตามที่ได้กำหนดไว้ ดังนี้

1. ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1

H_0 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2 - tail Sig. (P) มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เทคนิคการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ และด้านรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อที่ 2

H_0 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า F-sig มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไม่แตกต่างกัน

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการจัดการการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุ 51 - 60 ปี มีเทคนิคการจัดการจัดการการเรียนรู้แตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุ 20 - 30 ปี และ 41 - 50 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุต่างกัน มีเทคนิคการสอนในด้านรวมไม่แตกต่างกัน สมมติฐานข้อที่ 3

H_0 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า F-sig มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ ที่แตกต่างกันจะนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในด้านเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอนน้อยกว่า 5 ปี มีเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี และ 11 - 15 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5 - 10 ปี มีเทคนิคการสอนในด้านรวมแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน น้อยกว่า 5 ปี 11 - 15 ปี 16 - 20 ปี และมากกว่า 25 ปี

ครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 11 - 15 ปี มีเทคนิคการสอนในด้านรวมแตกต่างจากครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสบการณ์สอน 5-10 ปี 16 - 20 ปี 21 - 25 ปี และมากกว่า 25 ปี

ส่วนที่ 6 การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร

เพื่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เกี่ยวกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทางการเรียนรู้ที่ครบถ้วนทั้งในส่วนที่เป็นข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ คณะผู้วิจัย ได้ดำเนินการดังนี้

1. สันทนากลุ่มย่อยกับผู้อำนวยการโรงเรียน 10 โรงเรียน ที่มีพัฒนาการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจากผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2561 สูงขึ้น
2. สันทนากลุ่มย่อยกับผู้อำนวยการโรงเรียน 10 โรงเรียน ที่มีพัฒนาการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจากผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2561 สูงขึ้น
3. สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียน 10 โรงเรียน ที่มีพัฒนาการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจากผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น
4. สังเกตการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 ห้องเรียน ใช้วิธีการสุ่มเลือกห้องเรียนแบบเจาะจง ตามขนาดโรงเรียน คือ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ จากนั้นเลือกสังเกตการสอนห้องเรียนที่มีผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษต่ำสุด และสูงสุดของโรงเรียนแต่ละขนาด
5. เชิญผู้เชี่ยวชาญจำนวน 12 ท่าน ที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ การนิเทศการศึกษา และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมาสันทนากลุ่มย่อย เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมกับบริบทห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลของการวิจัย พบว่า

1. สภาพทั่วไปของบริบทการจัดการเรียนรู้
 - 1.1 ห้องเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นห้องเรียนขนาดปกติ มีแสงสว่างพอเพียง และอากาศถ่ายเทปลอดโปร่ง

- 1.2 ในระหว่างการจัดการเรียนการสอน มีเสียงรบกวนจากภายนอก และเสียงรบกวนจากห้องเรียนข้างเคียง เช่น เสียงดังจากห้องเรียนที่จัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เป็นต้น
 - 1.3 ห้องเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนการสอนครบถ้วน อาทิ กระดานดำไวท์บอร์ด ไมโครโฟน / แต่ไม่มีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ และถึงแม้จะมีการติดตั้งสัญญาณอินเทอร์เน็ต แต่สัญญาณอ่อนและไม่เสถียร
 - 1.4 จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษมีไม่เพียงพอ ครูผู้สอนบางคนมีภาระงานสอนมากถึง 22 ชั่วโมงสัปดาห์/ ในที่นี้ ไม่รวมถึงงานสอนเพิ่มเติม ทดแทนกรณีครูขาด ลา หรือติดภารกิจที่ได้รับมอบหมายอื่น ๆ
 - 1.5 ครูมีชั่วโมงสอนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 2 คาบ แต่ต้องสอนหลายชั้น จึงทำให้ต้องเตรียมการสอนมาก และไม่มีเวลาเหลือมากพอในการเอาใจใส่การเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเต็มที่
 - 1.6 ครูบางโรงเรียนอยากให้คะแนนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงเพิ่มขึ้น จึงหาโอกาสสอนเพิ่มเติมในชั่วโมงการแนะแนว
 - 1.7 นอกเหนือจากงานสอนรายวิชาภาษาอังกฤษตามหน้าที่ปกติแล้ว ครูยังต้องทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ดูแล จัดทำเอกสารธุรการของห้องเรียน เอกสาร ปพ ต่าง ๆ.รวมทั้ง ทำหน้าที่ครูเวรประจำวัน สอนวิชาลูกเสือยุวกาชาด ดูแลอาคาร งานห้องสมุด ทำงานในหน้าที่พิเศษอื่น ๆ ประเภทงานเอกสาร-ธุรการอีกเป็นจำนวนมาก
 - 1.8 ครูผู้สอนให้ความเห็นว่า ผู้ปกครองไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการสอนการบ้านให้กับบุตรหลานตัวเอง แต่ให้นักเรียนไปเรียนศาสนาอิสลามหลังเวลาเลิกเรียนแทน จึงยิ่งทำให้โอกาสในการทบทวนความรู้ภาษาอังกฤษมีน้อยยิ่งขึ้น
 - 1.9 นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาครอบครัว บางคนมาจากครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้าง ฐานะยากจน อาศัยอยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย
 - 1.10 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น บางครั้งมีพฤติกรรมก้าวร้าว ยากต่อการควบคุม และปรับพฤติกรรมในด้านความรับผิดชอบต่อการเรียน
- 2 เทคนิคการจัดการกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ
- 2.1 ครูจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 2.2 คัดเลือกกลุ่มนักเรียนที่สนใจเรียนภาษาอังกฤษมาเรียนเสริมเพิ่มเติม
 - 2.3 ครูวิเคราะห์ข้อสอบโอเน็ต แล้วเลือกเนื้อหาที่ตรง หรือใกล้เคียงกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดมาสอนทั้งในชั่วโมงปกติ และชั่วโมงสอนเสริม
 - 2.4 ครูเน้นการให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์วันละ 3 – 5 คำ เพราะถ้าจำคำศัพท์ไม่ได้ ก็อ่านข้อสอบโอเน็ตไม่ออก และเป็นผลทำให้ทำข้อสอบไม่ได้
 - 2.5 ครูสอนย้ำกฎไวยากรณ์ ด้วยความเชื่อว่า ถ้านักเรียนเข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ จะทำให้อ่านประโยคของข้อสอบโอเน็ตเข้าใจ และสามารถทำข้อสอบได้

- 2.6 ครูใช้วิธีการทวนข้อสอบ โดยใช้ข้อสอบโอเน็ตในปีก่อน ๆ มาเป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้
- 2.7 ครูใช้วิธีสอนซ้ำ ๆ ที่จะช่วยทำให้นักเรียนจดจำ มากกว่าการสอนโดยใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.8 ครูเลือกที่จะใช้คู่มือ IDP แทนหนังสือเรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลาง ๆ ดังนั้น จึงเป็นข้อสุ่มเสี่ยงที่จะทำให้เกิดการเบี่ยงเบน จากการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีคุณภาพตามเกณฑ์ของหลักสูตร จึงกลายเป็นการสอนเพื่อสอบ และทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ไม่ครบถ้วนตามข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งจะทำให้เกิดผลเสียต่อผู้เรียนในระยะยาว

อนึ่ง ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสนทนากลุ่มย่อยว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยการให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ และเน้นการจัดการเรียนการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ สามารถทำได้ แต่ควรเน้นความหลากหลายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความสนใจ ความต้องการ และความถนัดที่แตกต่างกัน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงไม่ควรละเลยการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ครบถ้วน ให้เกิดการเรียนรู้ มีทักษะความสามารถในการสื่อสาร ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลาง ๆ ด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกพร บุญอาจ. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).
- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดและหลักสูตรแกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูป การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: บริษัท จามจุรีโปรดักส์จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูป การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: บริษัท จามจุรีโปรดักส์จำกัด.
- กันยา สุวรรณแสง. (2532). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). *การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล* พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กาญจนา ชาทตระกูล และคณะ. (2552). **ความต้องการจำเป็นและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในประเทศไทย**. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพฯ.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). **ขั้นตอนการสอนเด็กปฐมวัย**. วารสารการศึกษาปฐมวัย. 11(3): 24-25.

โกวิทย์ เวชศาสตร์. (2547). **กระบวนการเข้าสู่ความเป็นนักฟิสิกส์:กรณีศึกษาผู้เรียนในแผนการเรียนคณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เกษม เกษมนุกิจกุล. (2534). **ค่านิยมจุดหมายปลายทางและค่านิยมวิถีปฏิบัติของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ฯ ที่มีระดับการศึกษา ภูมิหลังทางครอบครัว และการถ่ายทอดค่านิยมที่แตกต่างกัน**. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ ฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2548). **คู่มือผู้บริหารสถานศึกษา ครู ผู้ปกครอง : การจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ พริกหวานกราฟฟิค.

คณะกรรมการนานาชาติว่าด้วยการศึกษาในศตวรรษที่ 21. (2540). **การเรียนรู้: ชุมทรัพย์ในตน** แปลจาก learning: the treasure within. โดยศรีน้อย โพธิ์ทองและคณะ. กรุงเทพฯ: สำนักคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ.

จักรกฤษ เลื่อนกฐิน. (2549). **การศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจุฬารัตน์ราชวิทยาลัย** ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

ฉันทนา ภาคบงกช. (2544, พฤษภาคม). **การอบรมเลี้ยงดูที่สร้างเสริมความสุข**. วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 7(1): 29.

ฉลาด จันทสมบัติ, โฉมทัย อุดมบุญญาภาพ, & จรุงรัตน์ ส่งศรี. (2561). **การพัฒนานวัตกรรมการเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 2**. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 12: 3. หน้า 18 – 35.

ชัชริย์ บุณนาค. (2561). **ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยและข้อเสนอแนะด้านยุทธศาสตร์ การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปี 2564-2568**. ใน รายงานการประชุม Graduate School Conference. 2(1) : 235-241.

ชาญชัย อาจिनสมาจาร. (2544, เมษายน). **บรรยากาศในชั้นเรียนและการจูงใจผู้เรียน**. วารสารวิชาการ 4(4): 42-47.

ชนิดา ยอดสาลี, & กาญจนา บุญส่ง. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2. *Veridian E-Journal, Silpakorn University (Humanities, Social Sciences and arts)*, 9(1), 1208-1223.

ชูลีกร ยิ้มสุด.; อนุ เจริญวศ์ระยั.; และภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2547). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของการใฝ่รู้ทางวิทยาศาสตร์ในผู้เรียนช่วงชั้นที่ 4. รายวิชา วป 804 ฝึกปฏิบัติวิจัย 2 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2547. กรุงเทพฯ ฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชูศรี วงศ์รัตน์. (2545). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.

_____. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ไทเนรมิตกิจอินเตอร์โปรเกรสซีฟ.

ฌาคส์ เดอลอร์ส และคณะ. (2539). การเรียนรู้: ขุมทรัพย์ในตน. รายงานที่คณะกรรมการศึกษานานาชาติว่าด้วยการศึกษาในศตวรรษที่ 21เสนอต่อยูเนสโก. ปารีส: องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ. (เอกสารแปลฉบับภาษาไทย ครั้งที่ 2 โดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2551)

ฐิติชัย รักบำรุง. (2551). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแบบจำลองสถานการณ์ ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ร่วมกับการออกแบบระบบการสอนตามแนวของสถาบันพัฒนาการสอน (IDI). (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).

ณัฐมา นามวงษ์. (2548). ผลการใช้เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอหนองบัว จังหวัดนครสวรรค์. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์).

ณัฐพล แนวจำปา. (2540). การปรับตัวของผู้เรียนมหาวิทยาลัยมหิดล. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

ดวงพร หนูพงษ์ (2545). ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา. สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2562. http://newtdc.thailis.or.th/result.aspx?ntk=contributor_facet1&ntt=%E0%B8%AA%E0%B8%96%E0%B8%B2%E0%B8%9A%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%8A%E0%B8%A0%E0%B8%B1%E0%B8%8F%E0%B8%99%E0%B8%84%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%8A%E0%B8%AA%E0%B8%B5%E0%B8%A1%E0%B8%B2

ดวงแข วิทยาสุนทรวงศ์. (2541). ผลของกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาการปรับตัวด้านการเรียนของผู้เรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครศรีธรรมราช จังหวัดตรัง. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ดวงจินดา เย็นจะบก. (2550). ผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์).
- ดิเรกชัย มหัทธนะสิน. (2517). การศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและโครงสร้างภาษาไทย. ภาควิชาภาษาไทย. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทิพาชา นวลหลง, ยงยุทธ์ อินทจักร์, และสุกัญญา รุจิเมธาภาส. (2558). สภาพและปัญหาในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เครือข่ายกลุ่มโรงเรียนดาราราชวิทย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1. ในการประชุมสัมมนาวิชาการนำเสนองานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 15. (น. 491 – 502). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ทิตนา แหมมณี และ ชนาธิป พรกุล. (2544, กรกฎาคม-ตุลาคม). กระบวนการเรียนรู้: หัวใจของการปฏิรูปการศึกษา. วารสารครุศาสตร์. 30 (1): 35-49.
- ทิตนา แหมมณี; และชนาธิป พิกุล. (2544). กระบวนการเรียนรู้ : หัวใจของการปฏิรูปการศึกษา. ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 30 (1): 35-38.
- ทัศนีย์ จุลอดุง. (2547). การวิเคราะห์ตัวประกอบภาวะผู้นำที่มีประสิทธิผลของหัวหน้าผู้ป่วยโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยของรัฐ. ปรินญาานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และนรินทร์ สังข์รักษา (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. Veridian E-Journal, Silpakorn University. 8 (2): 493-505.
- นวพร ชลารักษ์. (2559). สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1. วารสารมหาวิทยาลัยฟาร์อีส เทอร์น. 10 (2): 130 – 141.
- นิภา นิธยาน. (2530). การปรับตัวและบุคลิกภาพ จิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต. กรุงเทพฯ: โอเอสพริ้นต์ติ้งเฮาส์
- นิรมล วรมัด. (2551). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).
- น้ำทิพย์ วิภาวิน. (2547). การจัดการเรียนรู้กับคลังความรู้. กรุงเทพฯ: เอสอาร์ พริ้นต์ติ้ง แมสโปรดักส์
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2543). พรหมแดนความรู้ด้านการวิจัยและสถิติ. ชลบุรี: เอ็มเอ็นคอมพิวออฟเซต จำกัด
- รติชน พีรยสส์. (2543). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เอมี เทรดิ่ง.
- เรณู ดวงมณี. (2546). การศึกษาผลของเทคนิคการใช้ชีวิตที่ศึ้นประกอบการสอนที่มีต่อความสามารถด้านทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รุ่ง แก้วแดง. (2543). การเรียนรู้ของนานาชาติ รายงานของสถาบันธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย

โดย ดร.เทอร์เรนซ์ มอร์ริสัน. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

รัชฎา ชื่นเสียง. (2547). การศึกษาวิธีการอบรมสั่งสอนเด็กวัยรุ่นของบิดามารดาไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

ราชบัณฑิตยสถาน (2555). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2555. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

ราชบัณฑิตยสถาน (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

บัญชา แสหนวี. (2539). การศึกษารูปแบบเชิงเหตุผลของตัวแปรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของครูผู้สอนในการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (จิตวิทยาและพัฒนากลศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

บรรเทา กิตติศักดิ์. (2538, ตุลาคม – ธันวาคม). การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้. สารสถาบันภาษาไทย. 2(4): 74-78

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2545). การพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ป. มหาจันทร์. (2544). ทำครอบครัวให้อบอุ่น. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้งเฮาส์

ประจักษ์ วงษาสนธ์. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2535). การวิจัยข้อมูลระดับมัธยมศึกษาในทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์. (2553). การพัฒนาความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แนวทางการสอนแบบ Interactive Direct Instruction และ Problem-based Instruction. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

พยอม ธีธูรส. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวทางการเรียนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พรพิศ งามพงษ์. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน และ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา. In *รายงานการประชุม Graduate School Conference* (Vol. 2, No. 1, pp. 509-518).
- พระมหามนตรี สามารถไทย. (2548). การปรับตัวของพระนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัยในส่วนกลาง. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. สืบค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2562 จาก http://www.moe.go.th/moe/nipa/ed_law/p.r.g.edu38.pdf.
- พัชรพร รัตนโรภาส (2553). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพฯ.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิด วิธี และเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. สืบค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2562 จาก http://www.moe.go.th/moe/nipa/ed_law/p.r.g.edu38.pdf.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข. (2557). การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพพรรณ เกียรติโชติชัย. (2545). กระบวนทัศน์ใหม่แห่งการศึกษาในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: การศึกษา.
- ไพบุลย์ สุขวิจิตร. (2553). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม. งานวิจัยในชั้นเรียน. มหาวิทยาลัยศรีปทุม. สืบค้นจาก: <http://hdl.handle.net/123456789/1686>. สืบค้นเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2555.
- ภารดี อนันต์ นาวี. (2557). สภาพปัญหา และแนวทางพัฒนาการบริหารของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *The Golden Teak: Humanity and Social Science Journal*. 20(1): 1-16.
- ภูเบศ ไชยชัยภูมิ. (2550). การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย).
- มยุรี ศรีชัย. (2538). เทคนิคการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง. กรุงเทพฯ: วี เจ พรินติ้ง
- มัลลวีร์ อดุลวัฒน์ศิริ.; และอริศรา ศรีสวัสดิ์. (2538, ตุลาคม – มกราคม). ปัญหาการปรับตัวและวิธีแก้ไข ปัญหาของผู้เรียนระดับประถมศึกษา. *ศึกษาศาสตร์*. 18(3): 51-54.

- วริสสร วิรัชนีกรพันธ์. (2556). ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบฝึกหัดที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร. นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัลย์พร ชววัฒนาพงศ์. (2546) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวของพยาบาลตำรวจวิชาชีพต่อระบบมาตรฐานคุณภาพโรงพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วุฒิชัย จงคำนิ่งศิลป์. (2538) การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อการปรับตัวทางการเรียนของผู้เรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพฯ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วุฒิชัย จำนง. (2521). การเรียนรู้ทฤษฎีเบื้องต้นและประยุกต์. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- วรพรรณ สิทธิเลิศ. (2537). ผลของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วรพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรางคณา คำอ้น. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี – สฤษดิ์วงศ์.
- วริสสร วิรัชนีกรพันธ์. (2556). ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบฝึกหัดที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร. นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (2528). ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- วันวิสาข์ เพ็ชรรัตน์มณี. (2548). ศึกษาการใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยี ราชมนคล คณะเกษตรศาสตร์ นครศรีธรรมราช. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษใน ฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย เอกสาร.
- เศรษฐพุฒิ สุทธิวาทนฤพุฒิ และ ศิริกัญญา ตันสกุล. (2560). โอกาสที่เสียไป: 12 ข้อเท็จจริงการศึกษาไทย กรุงเทพฯ: สถาบันอนาคตไทยศึกษา.

สังวรรณ รัตตะระโทก, กาญจนนา วัธนสุนทร, นลินี ณ นคร, ศศิธร ชูตินันท์กุล, พรารณา พลอภิชาติ, อนุสรณ์ เกิดศร ณภัทร ชัยมงคล, ปิยนาง สิริสุทธิ และนพรัตน์ ไบยา. (2559). **การวิจัยจัดการทดสอบระดับชาติและข้อเสนอเชิงนโยบายในการใช้ผลการทดสอบระดับชาติเพื่อพัฒนาผู้เรียน**. กรุงเทพฯ: สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน).

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. (2550). **ทักษะและเทคนิคการจัดการการเรียนรู้**. สืบค้นเมื่อ 8 สิงหาคม 2562, จาก http://nadear28.blogspot.com/p/blog-page_5393.html.

สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2550). **ECED 201 การศึกษาปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สีตีคอลีเยาะ มะยูโซ๊ะ. (2557). **ระดับความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, กรุงเทพฯ)**. สืบค้น 25 มิถุนายน 2562, จาก <http://kb.psu.ac.th>.

สุนทรทิพย์ หนูพล. (2544). **ความเครียดและการปรับตัวของผู้เรียน การศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ โรงเรียนผู้ใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุชีรา บุญทัน. (2541). **ปัจจัยบางประการของครอบครัวที่สัมพันธ์กับจริยธรรมด้านความกตัญญูต่เวทีของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุภาพร ทองคำ. (2559). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง Talking about careers ในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1/1 สาขาการบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษาเชียงราย ปีการศึกษา 2559**. (วิจัยชั้นเรียน***, วิทยาลัยอาชีวศึกษาพาณิชย์เชียงราย).

สุภาพร นนธิ. (2547). **ปัญหาการเรียนของผู้เรียนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุมาลี สุวรรณภักดี. (2541). **ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวของผู้เรียนพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลในเขตภาคใต้ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมน อมรวิวัฒน์; และคณะ. (2534). **การอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีชีวิตไทย**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรัชพงษ์ สิกขาบัณฑิต. (มปป.). **นโยบายประเทศไทย ๔.๐ : โอกาส อุปสรรค และผลประโยชน์ของไทยในภูมิภาคอาเซียน**. สืบค้น 25 กรกฎาคม 2562, จาก https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=46816&filename=interparliament2.

สมคิด อิศระวัฒน์. (2538). **รายงานการวิจัย เรื่องลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

----- (2542). **รายงานการวิจัยเรื่อง ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของคนไทยซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2558). O-NET (Ordinary National Educational Test. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก <https://www.niets.or.th/th/catalog/view/211>. เข้าถึงเมื่อ 1 July 2019.

สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2562). **เปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 – 2560 แยกตามกลุ่มเขตและสำนักงานเขต**. กรุงเทพฯ ฯ เอกสารอัดสำเนา.

สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2**. กรุงเทพฯ: พรินทกราฟฟิค.

สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร. (2562). **แผนปฏิบัติราชการ กรุงเทพมหานคร ประจำปี 2562**. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก <http://www.bangkok.go.th/pipd/page/sub/12193> แผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร. เข้าถึงเมื่อ 1 July 2019.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ. (2544). **ทฤษฎีไวยากรณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เอเอเอสที.

สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2562). **เปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 – 2560 แยกตามกลุ่มเขตและสำนักงานเขต**. กรุงเทพฯ ฯ เอกสารอัดสำเนา.

สำนักข่าวแห่งชาติ. (2554). **ประชาคมอาเซียน**. สืบค้น 25 มิถุนายน 2562, จาก <http://www.news.mthai.com/headline-news/146199.html>.

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). **มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561**. กรุงเทพฯ: บริษัท 21เซ็นจูรี จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2558). **เศรษฐกิจดิจิทัล(Digital Economy): นโยบายขับเคลื่อน เศรษฐกิจใหม่**. สืบค้น 31 กรกฎาคม 2562, จาก <http://www.parliament.go.th/library>.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579**. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟฟิก จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). **มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561**. กรุงเทพฯ: บริษัท 21เซ็นจูรี จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). **ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 - 2580**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สุวิทย์ เมษินทรีย์. (2556). **โลกเปลี่ยน...ไทยปรับ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ.
- สำรวย ประไพศรี. (2544) **ตัวแปรที่เกี่ยวกับการปรับตัวด้านการเรียนในระบบไตรภาคของผู้เรียนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จังหวัดนครราชสีมา**. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัญชลี จันท์เสมอ และคณะ. (2559). ทักษะในศตวรรษที่ 21 กับการจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศ: จากนโยบายถึงผู้สอน. **วารสารบรรณศาสตร์ มศว**. 9(2): 119-121.
- อัญชลี จันท์เสมอ และคณะ. (2559). ทักษะในศตวรรษที่ 21 กับการจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศ: จากนโยบายถึงผู้สอน. **วารสารบรรณศาสตร์ มศว**. 9(2): 119-121.
- อดุลย์ วงศ์ศรีคุณ. (2560). การศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21: ผลผลิตและแนวทางการพัฒนา.
- อุบลรัตน์ ศิริสุขโกคา และไพศาล สิมะเลาเต่า. (2559). การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยสื่อประกอบการสอนที่ประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นบนแผนที่ภูมิศาสตร์และนำเสนอ.
- อชิษฐาน อนุรักติพันธุ์. (2546) **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับมารยาทไทยของผู้เรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนนานาชาติกับโรงเรียนไทยในเขตกรุงเทพมหานคร**. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ. (2544). **ทฤษฎีไวยากรณ์** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เอเอ็สทรี.

- อรรวรรณ ศรีบุญเพชร, & ดร.ศิริพงษ์ เพ็ญศิริ. (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง PERSONAL IDENTIFICATION โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. 35: 3. หน้า 87 – 93.
- อารีวรรณ เอี่ยม สะอาด. (2561). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. *Journal of Buriram Rajabhat University*. 10(1): 31-45.
- อิสรา สารงาม. (2529). *การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Ahn, H. (2012). Teaching Writing Skills Based on a Genre Approach to L2 Primary School Students: An Action Research. *English Language Teaching*, 5(2), 2-16.
- American Council on the Teaching of Foreign Languages. (2011). **Language Learning in the 21st Century Innovative Language Classroom on the Hill**. Retrieved August 2, 2019. From Google. (2019). 21st Century student outcomes and support systems. Retrieved June 29, 2019 from https://www.google.com/search?rlz=1C1AOHY_enTH709TH709&biw=1024&bih=673&tbm=isch&sa=1&ei=dNtIXbW1GM7WhwP8iq2YBw&q=21st+century+student+outcomes+and+support+systems&oq=21st+century+student&gs_l=img.1.1.0i19l4j0i8i30i19l2.842.9353..11196...0.0..0.126.2094.6j14.....0....1..gws-wiz-img.....0..0j0i30.eIFHUZZVw-8#imgsrc=sQOFNgezEo0gCM.
- Andersen. H.O. (1970). **Readings in Science Education for the Secondary School**. New York : Macmillan.
- Angelelli, C. V. (2009). Using a rubric to assess translation ability. In C. V. Angelelli & H. E. Jacobson (Eds.), **Testing and Assessment in Translation and Interpreting Studies** (pp. 13-47). Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.
- Applebee, A. N., & Langer, J. A. (1992). Integrating the language arts. In *The writer's craft* (teacher's edition). Evanston, IL: McDougal, Littel & Company.
- ASEAN. (2007). **Charter of the Association of Southeast Asian Nations**. [Available online]. <https://www.asean.org/uploads/archive/21069.pdf>. Accessed on 25 July 2019.
- Barber, M. and Moushed, M. (2007). **How the World Best-Performing Systems Come Out on Top**. Chicago: McKinsey&Company.
- Baretta, A. (1989). Attention to form or meaning? Error treatment in Bangalore Project?. *TESOL Quarterly*, 23: 283-303.
- Batstone, R. (1994). **Grammar**. Oxford: Oxford University Press.

- Bigge, M.L., and Shermis, S.S. (2004). **Learning Theories for Teachers**. New York: Pearson Education, Inc.
- Benz, C.R. and Newman, I. (1998) *Qualitative-Quantitative Research Methodology: Exploring the Interactive Continuum*. Carbondale IL: Southern Illinois University Press.
- Bernard. Harold W. (1970). **Mental Health in classroom**. New York: Mc Grow-Hill Book Company.
- Bigge, M. L.; and Shermis, S.S. (2004). **Learning Theories for Teachers**. New York: Pearson Education, Inc.
- Biggie, M. and Shermis, S. 2004. **Learning Theories for Teachers (6th ed.)**. Boston, MA: Pearson.
- Black, P., McCormick, R., James, M., & Pedder, D.. (2006), Learning how to learn and assessment for learning: a theoretical inquiry. **Research Papers in Education**. **21**(2) 119-132.
- Black, P., & Wiliam, D. (1998). Assessment and classroom learning. **Assessment in Education: principles, policy & practice**, Vol. 5(1), 7-74.
- Black, P., & Wiliam, D. (2009). Developing the theory of formative assessment. **Educational Assessment, Evaluation and Accountability (formerly: Journal of Personnel Evaluation in Education)**, **21**(1), 5.
- Bock, G. (2000). **Difficulties in Implementing Communicative Theory in Vietnam**. *Teacher's Edition*, **2**, 24-28.
- Bollinger, D. (1977). **Meaning and form**. London: Longman.
- Brannen, J. (1995) (ed) **Mixing Methods: Qualitative and quantitative Research**. Aldershot: Avenbury, Ashgate Publishing Ltd.
- Brighouse, T. and Woods, D. (1999) **How to Improve Your School**. London and New York: Routledge.
- Broom, Leonard and Phillip, Seiznick. (1971). **Sociology**. New York: Harper & Row.
- Brown, R. & Brown, N. (1997). Use songs to teach, **Reading & Writing Quarterly**, **13**:4, 349-354.
- Brush, T. (2003). Integrating technology in a field-based teacher training program: The PT3@ASU project. **Educational Technology Research and Development**. Volume 51, Number 1 / March, 2003. 57-72.
- Bulger, S. M., & Mohr, D., & Walls R. (2002). **Stack the deck in favor of your students by using the four aces of effective teaching**. *Journal of Effective Teaching*, **5**(2).

- Bloom, B. S. (1968). **Learning for mastery**. Los Angeles: The Center for the Study of Evaluation of Instructional Programs, University of California.
- Bollinger, D. (1977). *Meaning and form*. London: Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). **Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing**. *Applied linguistics*, 1(1): 1-47.
- Carless, D. (2003). Factors in the Implementation of Task-Based Teaching in Primary Schools. **System**, 31, 485-500.
- Carroll, J. B. (1977). Characteristics of successful second language learners. In M. Burt, H. Dulay & M. Finocchiaro (Eds.) **Viewpoints on English as a second language** (pp. 1-7). New York: Regents Publishing.
- Chang, M. (2010). **EFL Teachers' Attitudes Toward Communicative Language Teaching in Taiwanese College**. *Asian EFL Journal*, 53: 17-34.
- Chavez, M. (2007). The orientation of learner language use in peer work: teacher role, learner role and individual identity. **Language Teaching Research**, Vol. 11, No. 2, 161-188. University of Wisconsin, USA.
- Cheng, H., & Dörnyei, Z. (2007). **The use of motivational strategies in language instruction: The case of EFL teaching in Taiwan**. *Innovation in Language Learning and Teaching*, 1: 153-173.
- Chick, J. K. (1996). **Safe - talk; Collusion in apartheid education**. In H. Coleman (Ed.), *Society and the language classroom* (pp. 21-39). Cambridge: Cambridge University Press.
- Chick, J. K. (1996). *Safe - talk; Collusion in apartheid education*. In H. Coleman (Ed.), *Society and the language classroom* (pp. 21-39). Cambridge: Cambridge University Press.
- Chubb, J.E.; and Moe, T.M. (1992). *A Lesson in School Reform from Great Britain*. Washington, DC: The Brookings Institution.
- Clement, R. (2006). **Motivation, self- confidence, and group cohesion in the foreign language classroom**. *Language Learning*, 44: 417-488.
- Cohen, L.; Manion, L. and Morrison, K. (2001). **Research Methods in Education**. (5th ed), London: RoutledgeFalmer.
- Coskun, A. (2011). **Investigation of the Application of Communicative Language Teaching in the English Language Classroom: A Case Study on Teachers' Attitudes in Turkey**. *Journal of Linguistics & Language Teaching*, 21: 85 - 109.

Council of Europe. (2001). **The Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment**. Cambridge: Cambridge University Press.

Chuenjit Inprasit. (2016). Thai Native Teachers' Experiences of Using Communicative Language Teaching in Extended Educational Schools. (Master of Arts in Teaching English as a Foreign Language, Thammasat University, Bangkok). Accessed on 1 July 2019, from http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2016/TU_2016_5721042405_4794_4036.pdf.

Conale, M. & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. **Applied linguistics**, 1: 147.

Delbridge, A. et al. (1999). **The Macquarie Dictionary Australia's National Dictionary (3rd ed)**. Sydney: The Macquarie Library Pty Ltd.

Derewianka, B. (2008). **A grammar companion for primary teachers**. Sydney: PETA.

Dewey, J. (1963). **Experience and Education**. New York: Collier.

Educational Training Service. (2018). Test and Score Data Summary for TOEFL iBT Tests January 2018 – December 2018 Test Data. [Available online]. https://www.ets.org/toefl/score_data_summary Accessed on 1 July 2019.

Dickin, P.M. (1991). **What makes a grammar test communicative?** London: McMillan Publisher Ltd.

Dickins, P.M. and Woods, E.G. (1988). Some criteria for the development of communicative grammar tasks. **TESOL Quarterly**, 22: 623-646.

Education First. (2017). **EF EPI English Proficiency Index**. [Available online]. <https://www.ef.com/ef-epi-2017-english.pdf>. Accessed on 25 June 2019.

Education First. (2018). **EF EPI English Proficiency Index**. [Available online]. <https://www.ef.com/wwen/epi>. Accessed on 25 June 2019.

Elbow, P., & Boice, R. (1992). Making better use of student evaluations of teachers. **Profession**, 42-48.

Elkılıç, G., & Akça, C. (2008). Attitudes of the students studying at Kafkas university private primary EFL classroom towards storytelling and motivation. *Dil ve Dilbilimi Çalışmaları Dergisi*, 4(1).

Ellis, R. (1985). *Understanding second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.

Ellis, R. (1997). **SLA research and language teaching**. Oxford: Oxford University Press.

- Ellis, R. (2003). **Task-based language learning and teaching**: Oxford University Press.
- English First. (2018). EF EPI English Proficiency Index. [Available online]. <https://www.ef.com/wwen/epi>. Accessed on 25 June 2019.
- Everette, W. (1995). A Popular Song as a Teaching Instrument. *English Teaching Forum*, 10.
- Ferguson, G. (1991). "Conditionals and the expression of regret and relief: Towards a fragment for a communicative grammar." *Edinburgh working paper in applied linguistics* 2, 7: 2-75.
- Florez, M. C. (1998). **Improving adult ESL learners' pronunciation skills**. Digest, December 1998. Retrieved March 28, 2019 from <http://www.cal.org/nclle/digests/Pronun.htm>.
- Fox, J. W. (1974). Teaching Listening Skills. **English Teaching Forum**, 12.
- Fried-Booth, D. L. (2002). **Project work**. Oxford: Oxford University Press.
- Fullan, M. (1991). **The Meaning of Educational Change**. 2nd ed. London: Cassell.
- Fullan, M. (1995a). **Change Forces: Probing the Depths of Educational Reform**. London: The Falmer Press.
- Fullan, M. (1995b). The school as a learning organisation: distant dreams, **Theory into Practice**. Vol. 34 (4): 230-235.
- Fullan, M. (2000). The three stories of education reform, **Phi Delta Kappan**. Vol. 81 (8): 581-586.
- Fullan, M. (2001). *The Meaning of Educational Change*. 3rd ed. London: RoutledgeFalmer.
- Gardner, H. (2010). "Five Minds for the Future" 21st century skills: rethinking how students learn. (edited by James Bellanca and Ron Brandt). Bloomington: Solution Tree Press.
- Gardner, R., & Lambert, W. (1972). *Attitudes and motivation in second-language learning*. Rowley, MA: Newbury House.
- Ghaith, G. (2003) Effects of the Learning Together Model of Cooperative Learning on English as a Foreign Language Reading Achievement, Academic Self-Esteem, and Feelings of School Alienation, *Bilingual Research Journal*, 27:3, 451-474,
- Globaldigital.org. (2017). **Critical Thinking**. Available on line: www.globaldigital.org. Accessed on March 10, 2017.

- Gliner, J. A. and Morgan, G.A. (2000). **Research Methods in Applied Settings: An Integrated Approach to Design and Analysis Contributors**. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Good Carter V. (1973). **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York: McGraw-Hill, Inc.
- Graves, K. (2000). **Designing Language Courses: A Guide for Teachers**. Boston: Heinle.
- Harmer, J. (1998). **How to teach English**. Harlow, Addison Wesley Longman Ltd.
- Henry, J. (1994). **Teaching through project**. London: Kogan Page.
- Hall, G.E. and Hord, S.M. (2001). **Implementing Change: Patterns, Principles and Potholes**. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Hamilton, Richard; and Ghatala, Elizabeth. (1994). **Learning and Instruction**. New York: McGraw – hill, Inc.
- Hogan, T. (2007). **Educational Assessment: A Practical Introduction**. Massachusetts: John Wiley & Sons.
- Howchatturat, S., & Jaturapitakkul, N. (2011). **The relationship between beliefs about English language learning and perceptions of metacognitive strategies of Thai university students**. *Journal of Faculty of Applied Arts*, 4 (1): 2-11.
- Huitt. (1998). **Motivation**. Retrieved March 8, 1988, from <http://www.Vadesta.Edu/whuitt./psy702/motivation/motivate.html>.
- Hymes, D.H. (1972) **On Communicative Competence In: J.B. Pride and J. Holmes (eds). Sociolinguistics. Selected Readings**. Harmondsworth: Penguin, pp. 269-293.
- IMD World Competitiveness Online. (2018). **IMD World Competitiveness Ranking 2018**. [Available online]. <https://www.imd.org/wcc/world-competitiveness-center-rankings/world-competitiveness-ranking-2018>. Accessed on 25 June 2019.
- IMD World Competitiveness Online. (2017). **IMD World Talent Ranking 2017**. [Available online]. <https://www.imd.org/wcc/world-competitiveness-center-rankings/talent-rankings-2017/>. Accessed on 25 June 2019.
- IMD World Competitiveness Online. (2018). **IMD World Talent Ranking 2018**. [Available online]. <https://www.imd.org/wcc/world-competitiveness-center-rankings/talent-rankings-2018/>. Accessed on 25 June, 2019.
- IMD World Competitiveness Online. (2018). **IMD World Competitiveness Ranking 2018**. [Available online]. <https://www.imd.org/wcc/world-competitiveness-center-rankings/world-competitiveness-ranking-2018>. Accessed on 25 June 2019.

- Jabar, N., & Ali, A. M. (2016). Cultural video project assignment (VPA) through the eyes of young ESL learners: A multi-modal vocabulary learning approach. **Indonesian Journal of EFL and Linguistics**, 1(2), 157-173.
- Jacobs, G. M, & Farrell, T. S. C. (2003). Understanding and implementing the CLT (Communicative Language Teaching) paradigm. **RELC Journal**, 34(1), 5-30.
- Jacobs, G.M. (2006). Issues in implementing cooperative learning. In S.G. Mccafferty, G.M. Jacobs & C.D. Iddings (Eds.), **Cooperative Learning and Second Language** (pp. 30-46). Cambridge: Cambridge University Press.
- Javed, M., Juan, W. X., & Nazli, S. (2013). A study of students' assessment in writing skills of the English language. **International Journal of Instruction**, 6(2):129-144.
- Kamps, D., Abbott, M., Greenwood, C., Arreaga-Mayer, C., Wills, H., Longstaff, J., ... & Walton, C. (2007). Use of evidence-based, small-group reading instruction for English language learners in elementary grades: Secondary-tier intervention. **Learning Disability Quarterly**, 30(3), 153-168.
- Kerlinger, Fres N. and Pedhazur, Elaxer J. (1973). **Multiple Regression in Behavioral Research**. New York: Holt Rihart and Winston, Int.
- Kitano, K. (2001). Anxiety in the college Japanese language classroom. **The Modern Language Journal**, 85, 449-565.
- Klein, Stephen B. (1996). **Learning: Principles and Applications**. 3rd. New York: McGraw – Hill, Inc.
- Krashen, S. D. (1982). Principles and practice in second language acquisition. Oxford: Pergamon Press.
- Kroll, B. (1991). Teaching writing in the ESL context. In C. Murcia (Ed.), **Teaching English as a Second Language**. New York: Newbury House.
- Larsen, D. & Long, M. (1991). An introduction to second language acquisition research. London: Longman.
- Lawrens, (1976). Student Perceptonal of the Classroom Learning Environment in Biology, Chemistry and Physics, **Journal of Research in Science Teaching**. : 418.
- Lee, I. (2012). Genre-Based Teaching and Assessment in Secondary English Classrooms. **English Teaching: Practice and Critique**, 11(4), 120-136.

- Leech, G. & Startvik, J. (1989). *A communicative grammar of English*. Singapore: Longman Group Ltd.
- Leech, G.N. (1983). *Principle of pragmatics*. Essex: Longman.
- Li, D. (1998). It's always more difficult than you plan and imagine: teachers' perceived difficulties in introducing the communicative approach in South Korea, *TESOL Quarterly*, 3 (4): 677-703.
- Li, D. (1998). **It's always more difficult than you plan and imagine: teachers' perceived difficulties in introducing the communicative approach in South Korea**, *TESOL Quarterly*, 3 (4): 677-703.
- Liao, X. Q. (2000). **How CLT became acceptable in secondary schools in China?**, in *The Internet TESOL Journal*, [Available online] <http://iteslj.org/Articles/Liao-CLTinChina.html>. Accessed on 25 June 2019.
- Lightbrown, P. (1985). Can language acquisition be altered by instruction? In Hyltenstam and Pienemann (eds.) **Modeling and assessing second language acquisition**. Clevedon, North Somerset: Multilingual Matters.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching*. New York: Cambridge University Press.
- Liu, G. (2005). **The trend and challenge for teaching EFL at Taiwanese universities**. *Regional Language Centre Journal*. 36: 211-221.
- Liu, M. (2007). **Chinese students' motivation to learn English at the tertiary level**. *Asian EFL Journal*, 9(1): 126-146.
- Lo, J., & Hyland, F. (2007). Enhancing students' engagement and motivation in writing: The case of primary students in Hong Kong. **Journal of Second Language Writing**, 16(4), 219-237.
- Mccarthy, F. (2000). Lexical and grammatical knowledge in reading and listening comprehension by foreign language learners of Spanish. *Applied language learning*, 11: 323-348.
- McLaughlin, M.W. (1990). The Rand Change Agent Study Revisited: Macro Perspectives and Micro Realities, **Educational Researcher**. Vol. 19(9): 11-16.
- Metler, C. A. (2001). Designing Scoring Rubrics for Your Classroom. **Practical Assessment, Research & Evaluation**, Vol. 7(25) . Retrieved from: <http://pareonline.net/getvn.asp?v=7&n=25>.

- Migyanka, J. M., Policastro, C., & Lui, G. (2005). Using a think-aloud with diverse students: Three primary grade students experience chrysanthemum. **Early Childhood Education Journal**, Vol. 33(3), 171-177.
- Moos, Rudolf H.; and Moos, Bemice S. (1978) "Classroom Social Classroom Social Climate and Student Absences and Grades", **Journal of Educational Psychology**. 70(2): 263 - 269.
- Morris, Charles G. (1990). **Psychology: An Introduction**. New Jersey: Prentice – Hall.
- Nunan, D. (1991). **Communicative Tasks and the Language Curriculum**. TESOL quarterly. 25(2): 279-295.
- Nunan, D. (1999). **Second language teaching and learning**. Boston, Massachusetts: Heinle & Heinle.
- Nunan, D. (2004). **Task-based language teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nutthaporn Owatnupat. (2016). **Self-directed learning in the translation classroom: An investigation to the relationship between self-directed learning and translator competence**. (Doctoral dissertation), Macquarie University, Sydney, Australia.
- Oxford, R. (1990). **Language learning strategies: What every teacher should know**. New York: Newbury House.
- Patton, M.Q. (2002). **Qualitative Research & Evaluation Methods**. (3rd ed) Thousand Oaks, California: Sage Publication, Inc.
- Pazaver, A., & Wang, H. (2009). Asian students' perceptions of grammar teaching in the ESL classroom. **The International Journal of Language Society and Culture**, Vol. 27, 27-35.
- Pedhazur, E.J. (1997) **Multiple Regression in Behavioral Research**. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Penaflorida, A. H. (2002). Nontraditional forms of assessment and response to student writing: A step toward learner autonomy. In **Methodology in language teaching: An anthology of current practice**, 344-353.
- Random House. (1999). **Random House Webster's Concise College Dictionary**, New York: Random House Inc.
- Rahimi, M., & Naderi, F. (2014). **The Relationship Between EFL Teachers' Attitudes Towards CLT and Perceived Difficulties of Implementing CLT in Language**

Classes. International Journal of Applied Linguistics and English Literature. 3(3): 237-245.

Richards, J. C. (1976). The role of vocabulary teaching. *TESOL quarterly*, 10(1): 77-89.

Richards, J., Platt, J. and Weber, H. (1985). Longman Dictionary of Applied Linguistics. Suffolk: Longman.

Richards, J. C. (2006). **Communicative language teaching today**. New York: Cambridge University Press.

Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. New York: Cambridge University Press.

Rip, A.; Kemp, R.P.M.; and Kemp, R. (1998). "Technological Change". **Human Choice and Climate Change**. Columbus, Ohio: Battelle Press. Vol.2: Resources and Technology. pp. 327-399

Rivers, M. (1994). *Interactive language teaching*. New York: Cambridge University Press.

Rogers, C.R. (1969). **Freedom to learn**. Columbus: Charles E. Merrill Publishing Co.

Rogers, E.M. (2003). **Diffusion of Innovations**. (5th ed.), New York: Free Press.

Roy, Mayer. (1976). **Applying Behavior-Analysis Procedures with Children and Youth**. New York: Holt, Rinehart.

Sardareh, S. A., & Saad, M. R. M. (2012). A sociocultural perspective on assessment for learning: The case of a Malaysian primary school ESL context. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 66, 343-353.

Sardareh, S. A. (2018). Formative feedback in a Malaysian primary school ESL context. **MOJES: Malaysian Online Journal of Educational Sciences**, 4(1), 1-8.

Saricoban, A. & Metin, E. (2000). Songs, verse and games for teaching grammar. **The Internet TESL Journal**, 10. Retrieved from <http://iteslj.org/Techniques/Saricoban-Songs.html>.

Sato, K. , & Kleinsasser, R. (1999) . **Communicative Language Teaching: Practical Understandings**. The Modern Language Journal. 83: 494-517.

Selinger, H. (1979). "On the nature and further of languages rules in language teaching." *TESOL Quarterly*, 13: 359-369.

- Shimin, K. (1997). Factors to consider developing adult EFL students' speaking ability. *Forum*, 35(3), 8. Retrieved March 28, 2019 from <http://exchanges.state.gov/forum/vols/vol35/no3/p8.htm>.
- Sieberer-Nagler, K. (2015). **Effective Classroom-Management & Positive Teaching**. *English Language Teaching Journal*. 9 (1): 163-172.
- Shulman, L. (1987). Knowledge and Teaching Foundations of the New Reform. *Harvard Educational Review*. 57(1): 1-23.
- Stern, H. H., (1983). *Fundamental concepts of language teaching*: Oxford: Oxford university Press.
- Stevens, D. D., & Levi, A. (2004). **Introduction to Rubrics: An Assessment Tool to Save Grading Time, Convey Effective Feedback, and Promote Student Learning**: Stylus Publishing.
- Stevic, E. (1980). *Teaching languages: A way and ways*. Rowley, Mass: Newbury House.
- Stewick, E. W. (2001). **Language learning teaching and learning English**. London: Longman.
- Stracke, E. (2016). **Language learning strategies of Indonesian primary school students: In relation to self-efficacy beliefs**. *System*, 60, 1-10.
- The Foundation for Critical Thinking. (2017). **The Framework for Critical Thinking Development**. Available online: <https://www.criticalthinking.org/data/pages/58/55344c7b8fb18dab3039c8104ffaa339546b8cbdbda16.pdf>. Accessed on June 15, 2017.
- Trilling, B., & Fadel, C. (2009). **21st Century Skills: Learning for Life in Our Times**. San Francisco: John Wiley & Sons.
- Tudor, I. (1996). **Learner-centredness as language education**. New York: Cambridge University Press.
- Ur, P. (1996). **A course in language teaching: Practice and theory**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Vandewalle, D. (1977, December). "Development and Validation of a Work Domain Goal Orientation Instrument", *Education and Psychological measurement*. 56(6): 995-1015.
- Verspoor, A. (1989) "Pathways to Change: improving the quality of education in the developing countries", *World Bank Discussion Papers No. 53*. Washington DC.

- William, D., & Thompson, M. (2007). Integrating assessment with instruction: what will it take to make it work? In C. A. Dwyer (Ed.) **The future of assessment: shaping teaching and learning**. (pp. 53-82). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- William, E. (1986). **Reading in the language classroom**. London: McMillian.
- Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning**. Harlow, Essex: Longman.
- Willis, J. (1981). **Teaching English through English: A course in classroom language and techniques**. Harlow, Essex: Longman.
- Yamith J. F.; (2013). **21st Century Skills and the English Foreign Language Classroom: A Call for More Awareness in Columbia**. Gist Education and Learning Research Journal. 7: 190-208.
- Yang, C. C. R. (2009). "Theme-based teaching in an English course for primary ESL students in Hong Kong". **TESOL Quarterly**, Vol. 22, 623-646.
- Yuanyuan Gao and Dawei Zhang (2010). "Influential Factors in Oral English Learning". **Asian**
- Zazulak, S. (2015). **English: The Language of the Internet**. [Available online] <https://www.english.com/blog/english-language-internet/>. Accessed on 31 July 2019.
- Zha, S., Kelly, P., Park, M. K., & Fitzgerald, G. (2006). An investigation of communicative competence of ESL students using electronic discussion boards. **Journal of Research on Technology in Education**, 38(3), 349-367.
- Zhang, Y. (2009). Reading to speaking: Integrating oral communication skills. **English teaching forum**, Vol. 1: 32-34.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม
เพื่อให้ได้ชื่อและนิยามศัพท์ที่เหมาะสมขององค์ประกอบ เรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET)
รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ยุทธพงษ์ ลีลากิจไพศาล	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลิซัย ปัญญาวงศ์งาม	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต สิทธิธิดิกุล	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ พนาवास	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
5. พันตรี ดร.ราเชน มีศรี	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
6. ผอ.จุไรวรรณ ไร่วิบูลย์	ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชผาติการาม
7. ผอ.กัณฑ์ภัส อธิรปัญญานันท์	ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดใหม่อมตรส
8. สน.สวรรค์สวาท แน่นหนา	สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
9. สน.ชลากร เจริญผล	สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
10. อาจารย์ ดร.วนิดา อัญชลีวิทยกุล	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
11. อาจารย์ ดร.พรพิศ งามพงษ์	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
12. อาจารย์พัชรพร ศุภกิจ	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสนทนากลุ่ม
เรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา
ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

1. ผอ.จุไรวรรณ ไรวีบูลย์	ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชผาติการาม
2. ผอ.กัณฑ์ภัส อชิรปัญญานันท์	ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดใหม่อมตรส
3. ศน.สวรรคส์วาท แน่นหนา	สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
4. ศน.ชลากร เจริญผล	สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
5. รองศาสตราจารย์ ดร. เนื่ออ่อน ขรวิทองเขียว	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
6. รองศาสตราจารย์ ดร. ยุทธพงษ์ ลีลากิจไพศาล	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลีชัย ปัญญาวงศ์งาม	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต สิทธิธิตกุล	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ พนาวาส	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
10. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชยาพล ชมชัยยา	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
11. พันตรี ดร.ราเชน มีศรี	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
12. อาจารย์ ดร.วนิดา อัญชลีวิทยกุล	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

รายชื่อผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม (Focus group)
เรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
วันจันทร์ที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2562
ระหว่างเวลา 13.30 – 16.00 น.

ณ ห้องประชุม 203 อาคาร ดร.ศิโรจน์ ผลพันธิน มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

ที่	รายนาม	ตำแหน่ง	โรงเรียน	เขต
1.	นางสาวนันทกา จุลยพันธ์	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนวัดม่วงแค	เขตบางรัก
2.	นางสาวกมลภัส อชิรปัญญานันท์	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนวัดใหม่อมตรส	เขตพระนคร
3.	นายสมศักดิ์ ทองผุด	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนบางไผ่	เขตบางแค
4.	นางชลลดา ปลื้มบางพลี	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนวัดประเสริฐ สุทธาวาส	เขตราชบุรี บุนนาค
5.	นางสาวจุไรวรรณ ไร่วิบูลย์	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนวัดราชผาติการาม	เขตดุสิต
6.	นายธีระพร ทองสาต	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนสุเหร่าซีรอ	เขตสะพานสูง
7.	นางสาวประดับ ร่มธรรม	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนสุเหร่าจระเข้ขบ	เขตประเวศ
8.	นางมนัสนันท์ เบญจศิริวรรณ	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนเสนานิคม	เขตจตุจักร
9.	นายอานวย วงษ์สุบรรณ	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนวัดคูบอง	เขตคลองสามวา
10.	นายทวีศักดิ์ น้อยดี	ผู้อำนวยการโรงเรียน	โรงเรียนกิ่งเพชร	เขตราชเทวี

หมายเหตุ: ผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม เป็นผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนที่มีพัฒนาการผลคะแนนเฉลี่ยรวมของการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2561 ในระดับที่สูงขึ้น

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถามการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลการทดสอบการศึกษา
ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด

กรุงเทพมหานคร

เรียน ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษทุกท่าน

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อการสำรวจการพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผล
การทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครโดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

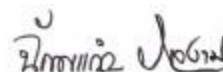
ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัด
กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้อธิบายคำชี้แจงวิธีการตอบแบบสอบถามไว้แล้วในแบบสอบถามแต่ละตอนโดยข้อมูลที่ได้จากการ
สำรวจในครั้งนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครเท่านั้น

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือจากทุกท่านและขอความอนุเคราะห์ท่านในการตอบแบบสอบถามนี้ทุกข้อ

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร. นิตระแก้ว ใจงาม)

คณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บ () และเติมข้อความที่ตรงกับสถานภาพและความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่างที่กำหนด

1. เพศ 1. () ชาย 2. () หญิง 2. อายุปี

3. ท่านสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่..... จำนวนห้องเรียน

4. คุณวุฒิทางการศึกษาสูงสุดที่ท่านได้รับ (โปรดระบุสาขาวิชาที่ท่านสำเร็จการศึกษา)

1. () ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง สาขาวิชา.....

2. () ปริญญาตรี สาขาวิชา.....

3. () ปริญญาโท สาขาวิชา.....

4. () อื่น ๆ (โปรดระบุ) สาขาวิชา.....

5. ประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ

1. () น้อยกว่า 5 ปี 2. () 5 - 10 ปี

3. () 11 - 15 ปี 4. () 16 - 20 ปี

5. () 21 - 25 ปี 6. () มากกว่า 25 ปี

6. ท่านต้องสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวนชั่วโมง / สัปดาห์

7. ท่านต้องสอนรายวิชาอื่น นอกเหนือจากการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่

1. () สอน (ถ้าสอนกรุณาตอบคำถามข้อ 8.) 2. () ไม่ต้องสอน(ให้ข้ามไปตอบข้อ 9.)

8. โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ใน () หากท่านต้องสอนในรายวิชาต่อไปนี้ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

1. () ภาษาไทย 2. () สุขศึกษา และพลศึกษา

3. () คณิตศาสตร์ 4. () ศิลปะ

5. () วิทยาศาสตร์ 6. () การงานอาชีพและเทคโนโลยี

7. () สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

9. ท่านต้องทำหน้าที่พิเศษอื่น ๆ นอกเหนือการสอนในห้องเรียนหรือไม่

1. () ทำ 2. () ไม่ต้องทำ

ถ้า “ทำ” โปรดระบุตำแหน่ง หรือหน้าที่ที่ทำพอสังเขป

1.

2.

3.

4.

10. ท่านเคยเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่

1. () เคย จำนวน ครั้ง 2. () ไม่เคย

11. ท่านเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลออนไลน์ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหรือไม่

1. () เคย จำนวน ครั้ง 2. () ไม่เคย

12. หากท่านเคยเข้ารับการอบรมในหัวข้อต่อไปนี้โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน () (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. () หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. () การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centred approach)

3. () การจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active learning)

สำหรับผู้วิจัย

1.		2.	
3.			

4.	
----	--

5.	
----	--

6.	
7.	

8.	
----	--

9.	
----	--

10.		
-----	--	--

11.		
-----	--	--

สำหรับผู้วิจัย

12					

4. () การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-based learning)
5. () การออกแบบการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน (Backward design)
6. () การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้
7. () การวิจัยในชั้นเรียน (Classroom action research)
8. () จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับเด็กประถมศึกษา
9. () การบริหารจัดการชั้นเรียน
10. () ทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21
11. () ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ภาษาอังกฤษ)
12. () ทักษะการใช้สื่อและเทคโนโลยีในการสอนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 เทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความที่กำหนดให้ต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย \surd ลงในช่องตารางที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านว่าท่านได้ใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ในระดับชั้นประถมศึกษาที่ท่านสอนในระดับมาก หรือ น้อยเพียงใดโดยพิจารณาจากระดับของการปฏิบัติจริงในชั้นเรียน 6 ระดับคือ 1 = ปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด, 2 = ปฏิบัติในระดับน้อย, 3 = ปฏิบัติในระดับค่อนข้างน้อย, 4 = ปฏิบัติในระดับค่อนข้างมาก, 5 = ปฏิบัติในระดับมาก และ 6 = ปฏิบัติในระดับมากที่สุด

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	ระดับของการใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้						ช่องนี้ สำหรับ ผู้วิจัย
	1 น้อย ที่สุด	2 น้อย	3 ค่อนข้าง น้อย	4 ค่อนข้าง มาก	5 มาก	6 มากที่สุด	
1. นำสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 สาระในหลักสูตรแกนกลางฯ ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างครบถ้วน							1. ☐
2. นำตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางฯ ไปจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) อย่างหลากหลาย							2. ☐
3. จัดการเรียนรู้โดยบูรณาการสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ							3. ☐
4. เน้นการทบทวนและท่องจำคำศัพท์อย่างมีความหมาย							4. ☐
5. ให้นักเรียนศึกษาและเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างสม่ำเสมอ							5. ☐
6. จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง							6. ☐
7. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการจดจำหลักไวยากรณ์							7. ☐
8. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในบริบทจริงของการสื่อสารภาษาอังกฤษ							8. ☐

เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้ในชั้นเรียน	ระดับของการใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้						ช่องนี้ สำหรับ ผู้วิจัย
	1 น้อย ที่สุด	2 น้อย	3 ค่อนข้าง น้อย	4 ค่อนข้าง มาก	5 มาก	6 มาก ที่สุด	
9. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการฟังและการพูด							9. <input type="text"/>
10. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการเขียน							10. <input type="text"/>
11. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน							11. <input type="text"/>
12. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกทักษะภาษาอังกฤษใน ลักษณะกิจกรรมสั้น ๆ ไม่เกิน 15 นาที							12. <input type="text"/>
13. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะการคิดวิเคราะห์							13. <input type="text"/>
14. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการสร้างทักษะที่จำเป็นใน ศตวรรษที่ 21							14. <input type="text"/>
15. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นวิธีการแสวงหาความรู้ให้กับ ผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต							15. <input type="text"/>
16. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานของสมอง							16. <input type="text"/>
17. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นการทำงานเป็นทีม							17. <input type="text"/>
18. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อตามสภาพจริง							18. <input type="text"/>
19. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการประเมินตามสภาพจริง							19. <input type="text"/>
20. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายโดยใช้เกมส์ เพลง และคำคล้องจองเป็นสื่อเสริมในการจัดการเรียนรู้							20. <input type="text"/>
21. เน้นการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง							21. <input type="text"/>
22. เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้							22. <input type="text"/>
23. ใช้สื่อเทคโนโลยีประกอบการจัดการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ							23. <input type="text"/>
24. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหนังสือแบบเรียน							24. <input type="text"/>
25. กำหนดให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามหนังสือแบบเรียน							25. <input type="text"/>
26. ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยบทเรียนออนไลน์							26. <input type="text"/>
27. เน้นให้นักเรียนทำการบ้านเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้เรียน ไปแล้วในวันนั้น ๆ							27. <input type="text"/>
28. เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการ ภาษาอังกฤษกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่หลากหลาย							28. <input type="text"/>
29. จัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน							29. <input type="text"/>
30. จัดติวก่อนการทดสอบภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับชาติ (O-NET) ล่วงหน้าอย่างต่อเนื่อง							30. <input type="text"/>

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฉัตรแก้ว ใจงาม

ที่อยู่ปัจจุบัน

อยู่บ้านเลขที่ 149/53 หมู่ที่ 2 ปลายบาง ตำบล มหาสวัสดิ์ อำเภอ บางกรวย
จังหวัดนนทบุรี รหัสไปรษณีย์ 11130

ประวัติการศึกษา

ครุศาสตรบัณฑิต(การสอนภาษาอังกฤษ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Colombo Plan Award Certificate (Team Management) The National
Sports Council, Singapore (ด้วยทุนกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสิงคโปร์)

การศึกษามหาบัณฑิต(ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสาน
มิตร)

ครุศาสตรมหาบัณฑิต(การสอนภาษาอังกฤษ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Post Graduate (Research Method) The University of Birmingham,
The United Kingdom (ด้วยทุนรัฐบาล ก.พ.)

Doctor of Philosophy (Education – TEFL) The University of
Birmingham, The United Kingdom (ด้วยทุนรัฐบาล ก.พ.)

Certificate in Teaching English as a Foreign Language – TEFL English
First Institute, Boston, The United States of America (ด้วยทุน
กระทรวงศึกษาธิการ)

ประสบการณ์

คณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยสวนดุสิต

คณะกรรมการสภาวิชาการ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

ประธานคณะกรรมการบริหารโครงการความร่วมมือด้านการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยกับมหาวิทยาลัยครูกวาสี เมืองนานนิง มณฑลกวาสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ผู้รับผิดชอบและประสานงาน (Authorized person) โครงการแลกเปลี่ยนความร่วมมือทางการศึกษาภายใต้ทุนสนับสนุนจาก European Union (EU) ระหว่าง University of Teacher's Education Styria, Graz, Austria กับ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

วิทยาการบรรยายระดับประเทศ ในหัวข้อเกี่ยวกับ การบริหารและการพัฒนาคุณภาพการศึกษาสู่ระดับมาตรฐานสากล การพัฒนาหลักสูตร การวัดประเมินผล การเรียนรู้ การออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบอิงมาตรฐาน (Backward Design) การพัฒนากระบวนการคิด การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain – Based Learning) การจัดการเรียนรู้แบบโครงการ (Project- Based Learning) การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Independent Study – IS) การยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียน การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามกรอบ CEFR และการจัดการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
295 ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

<p>ชื่อ ชื่อสกุล สถานที่เกิด ที่อยู่ปัจจุบัน</p>	<p>นายจิตชิน จิตติสุขพงษ์ กรุงเทพมหานคร บ้านเลขที่ 422/65 หมู่บ้านมายเพลส ซอยอ่อนนุช 17 แยก 16 ถ.สุขุมวิท 77 แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10250</p>
<p>ประวัติการศึกษา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาโท ปริญญาเอก</p>	<p>ศศ.บ. บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม ศศ.ม. บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บธ.ม. การตลาด มหาวิทยาลัยรามคำแหง พร.ด. เทคโนโลยีเทคนิคศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ</p>
<p>ประสบการณ์ พ.ศ. 2538 - 40 พ.ศ. 2543 พ.ศ. 2545 - 47 พ.ศ. 2548 - 49 พ.ศ. 2549 พ.ศ. 2549 - ปัจจุบัน พ.ศ. 2553 - 2556 พ.ศ. 2558 ตำแหน่งหน้าที่การงาน ปัจจุบัน</p>	<p>ประกอบธุรกิจส่วนตัว EDI Officer; บริษัท เอซีบี อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล จำกัด วิชาการผู้อำนวยการ และรองผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ประกอบธุรกิจส่วนตัว อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช อาจารย์ประจำหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ผู้ช่วยคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต</p>
<p>สถานที่ทำงานปัจจุบัน</p>	<p>คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต 295 ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300</p>

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

<p>ชื่อ ชื่อสกุล</p> <p>สถานที่เกิด</p> <p>ที่อยู่ปัจจุบัน</p>	<p>ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุदारัตน์ เจตน์ปัญญาภัค</p> <p>กรุงเทพมหานคร</p> <p>บ้านเลขที่ 15 ซอยวชิรธรรมสาธิต 39</p> <p>ถ.สุขุมวิท 101/1 แขวงบางจาก เขตพระโขนง จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10260</p>
<p>ประวัติการศึกษา</p> <p>ปริญญาตรี</p> <p>ปริญญาโท</p> <p>ประสบการณ์</p> <p>พ.ศ. 2536 - 43</p> <p>พ.ศ. 2546</p> <p>พ.ศ. 2560</p> <p>พ.ศ. 2562</p> <p>ตำแหน่งหน้าที่การงาน</p> <p>ปัจจุบัน</p>	<p>ศศ.บ. ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)</p> <p>ศศ.ม. ภาษาและการสื่อสาร สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า)</p> <p>ประกอบธุรกิจส่วนตัว</p> <p>อาจารย์ประจำหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต</p> <p>อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร</p> <p>อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ</p> <p>ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต</p> <p>อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต</p> <p>คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต</p> <p>295 ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300</p>
<p>สถานที่ทำงานปัจจุบัน</p>	<p>คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต</p> <p>295 ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300</p>

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกนกวรรณ กุลสุทธิ
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	60/20 หมู่ที่ 7 ถนนสุขสวัสดิ์ ซอยสุขสวัสดิ์ 76 ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 10130
ประวัติการศึกษา	
ปริญญาตรี	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปริญญาโท	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ประสบการณ์การทำงาน	
ตำแหน่งปัจจุบัน	ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
2545 – ปัจจุบัน	อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
2544-2545	อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม